

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

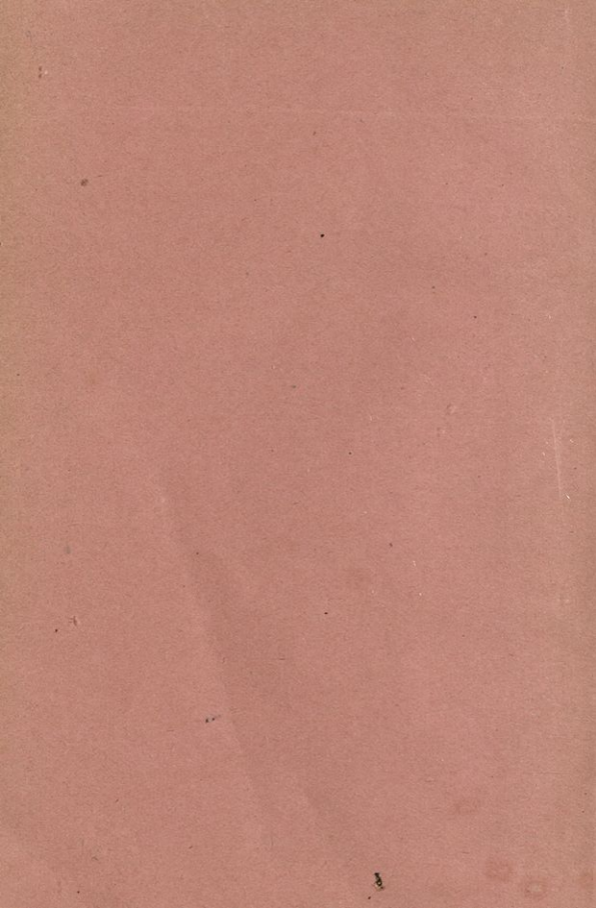
32487 II Ed

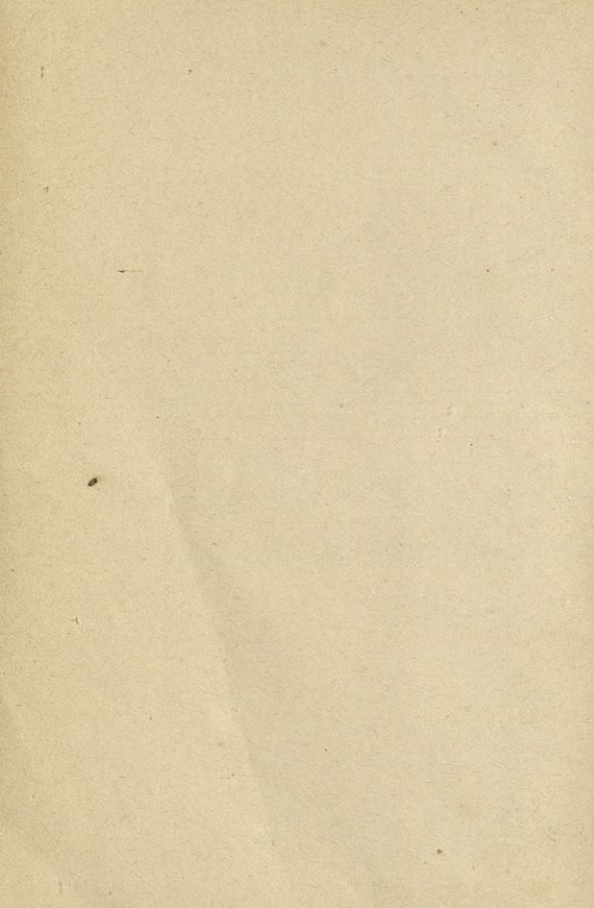
Dull

Marya Megla
iz
Kajvalna.

Braća Karlo i Nikola Benziger u Einsiedelnu, Švajcarska.

O blažena Mati! naše zveličanje je v
Tvojih rokah. (Sv. Bonav.)

Šmarnice

ali

majnikovi ogovori.

Spisal

Simon Gaberc,

Framski župnik.

Z dovoljenjem vis. čast. knezoškofijstva Lavantinskega.

V Ljubljani 1884.

Založba „Katol. bukvarne“. — Tisk „Katol. tiskarne“.

32487 II Cd

32487 II Cd

FZc 4228/1951

Predgovor.

Grozni dnevi vesoljnega potopa so bili prešli. Noe bil bi že rad stopil iz barke, pa si še ni upal. Zato odpre okence krokarju, ki se več ne vrne; potem spusti goloba, snažno in lepo stvar, ki blata ne more trpeti, zato leta okoli barke in Noe ga v barko zopet sprejme. „In ko je čakal še drugih sedem dni, je zopet goloba spustil iz barke. Ta pa je prišel na večer k njemu in prinesel v svojem kljunu zeleno oljkino vejico. Noe je potem takem zvedel, da so vode zginile z zemlje.“ (Gen. 8, 10—11.)

Tako zeleno oljkino vejico podam jaz tebi, pobožni kristjan, s to knjižico. Ena in trideset zelenih listkov je nabranih; vsaki listek te bo razveselil in oznanoval neskončno milost, katero Bog grešnikom v vesoljnem potopu spačenosti delí po Mariji, kraljici majnikovi.

Da, Marija je tista vekomaj zeleneča oljka, katero nam je golobček sv. Duh iz nebes na

blatno, pregrešno zemljo prinesel, da nam odrešenje oznanuje. Ona sama se tako imenuje, rekoč: „Kakor cedra na Libanu sem vzvišana in kakor cipresa na Sionski gori. Kakor palma v Kadesu sem visoko zrastle in kakor zasajena roža v Jerihu, kakor lepa oljka na polji.“ (Sirah 24, 17—19.)

Marija presv. Devica stoji v sredi polja vesoljnega sveta kot rodovitna oljka, da jo vsak človek videti, ter se ji priporočevati zamore; sega pa do trona Božjega, da vsi na njo zaupanje dobimo.

Ravno mesec majnik je podoben času po vesoljnem potopu. Zime groza, spomladno blato in burja je zginila. Narava se oživlja, ozeleňuje in nas kliče Boga moliti in Marijo častiti. Že vsako mesto, skoro vsaka fara ima svoje Šmarnice; pa tudi osamljene osebe obhajajo domačo pobožnost na čast Mariji Devici, kraljici majnikovi. To pobožnost pospeševati, podpirati služabnike Marijine, ki imajo priliko Marijo ali javno častiti, ali v svoji sobici hvaliti, izročim slovenskemu svetu knjižico. Predmet je iz dnevne Legende (življenjepisa svetnikov) vzet; premišljevanja se naslanjajo na

čednost svetnika dotičnega dne, zato se dajo porabiti tudi kot govori za druge prilike, ako se nekatere okoljščine opustijo ali spremenijo. Služi pa tudi sploh za češčenje Marije Device o njenih praznikih in godovih.

Sprejmite torej, blagi kristjani, knjižico z dobrovoljnim srcem; naj vam bo zelena oljka močnega zaupanja na preblaženo Devico Marijo, Mater Božjo, ki še nikoli nobenega ni zapustila, ako je le še v pravi dobi se k Nji obrnil in jo pristrčno častiti začel. Častimo toraj Marijo Devico zdaj meseca maja in vse svoje žive dni, da nam bode pomočnica in tolažnica v življenju in smrti.

Ne morem pa pristrčnega češčenja do Marije, preblažene Device, ki je bila „milosti polna“ za-se in je še za nas, revne grešnike, bolje in lepše priporočevati, kakor z znano pesmico: „Tebe, Marija, želim poslaviti“, ki naj toraj takoj od začetka knjižice sledí kot posvečenje Mariji, naši Materi.

Tebe, Marija, želim poslaviti,
Šopek cvetlični prinesem ti v dar!
Sklenil sem trdno te večno ljubiti,
O, ne zaverzi darilca nikar!

Zgornji vršiček je lilija bela ;
 Čistega srca podoba ima :
 Čistost darujem ti ; uaj bi cvetela
 V srcu mi vedno kot lilija ta !

Druga cvetlica, vijolica mala,
 Lepa podoba ponižnosti je ;
 S srcem ponižnim, kot ti si kazala,
 Hočem posnemati, ljubljena te !
 Tretja cvetlica kot iskra žareča
 V šopku tak svitlo nasproti migljá !
 Taka zdaj klije, ljubezen goreča,
 K tebi, Devica, iz moj'ga srca.

Vse, kar premorem, darujem veselo
 Tebi, ki Mati vse milosti si ;
 Oh, kako rado pač srce bi pelo
 Slavo ti večno iz svojih moči !
 V sreči, nesreči, na slehernem kraju
 Tebe Devica, bom vedno častil.
 Upam pa tudi, da enkrat v raju
 S tabo cvetlice veselja bom vil.

1. dan.

Hoja za Marijo Devico.

„Nasleduj me“. Mat. 9, 9.

„Glej, stojim pri vratih in trkam: „Ako kdo sliši moj glas, in mi odprè duri, pridem k njemu, in bom obedoval ž njim, in on z menoj“. (Apok. 3, 20.) Tako stoji mili Bog pred vrati našega srca, in ljubi Jezus trka, naj bi mu odprli, ga sprejeli v svoje srce; vedno išče služabnikov, in kliče, naj bi greh zapustili, ter Njega nasledovali.

Tako je usmiljeni Jezus za seboj povabil današnja godovnjaka: sv. apostola Filipa in Jakoba. Hodil je Jezus ob morju Galileje in zagleda dva brata, Simona, ki je imenovan Peter, in Andreja, njegovega brata, razgrinjati mrežo — bila sta namreč ribiča — in jima reče: „Hodita za menoj, in storim vaju za ribiča ljudi“. Takoj popustita sake in mreže in

nasledujeta ga. Tod odhajoč zagleda druga dva brata, Jakoba Zebedeja, in Janeza, brata njegovega, na ladiji z Zebedejem, očetom njihovim, popravljajoča sake svoje: in ju pokliče. (Mat. 4, 18—21.) Komaj zasliši Jakob mili glas ljubega Jezusa: „Nasleduj me“ — vse popusti in hodi za njim; ravno tako njegov tovariš sv. Filip. Nista Jezusa več zapustila; zanj sta delala in se trudila, za Jezusa trpela in umrla; zato se pa tudi pri njem veselita v nebeškem kraljestvu.

Začeli smo prelepi mesec maj, in ljuba Devica Marija se sprehaja ta mesec po vesoljni zemlji: Po mestih in vasicah, po gorah in livadah; išče častivcev svojih in kliče vsem ljudem in vsaki duši: Nasleduj me! Naj bi sleherni človek častil božjo mater Marijo Devico, nekdam pa se vsi v večnem maju poleg Marije v nebesih veselili! — Tje nas kliče mati božja: Nasleduj me, da pojdeš v nebeško veselje. Ako vse svoje žive dni za Marijo hodimo, gotovo dojdemo v nebeško veselje; zato želim danes z vami premišljevati: Hojo za Marijo, in sicer: 1. Kdo hodi? 2. Sladko je hoditi za Marijo.

1. Vesela resnica je, da Marija Devica nikogar ne zavrže, če bi tudi največi grešnik bil, temuč vsakega milo vabi: „Prihajajte k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi; in jaz vas okrepčam“. (Mat. 11, 28.) Vendar pa vsi za Marijo Devico ne hodijo; premnogi ljudje nje nočejo nasledovati. Kdo tedaj nasleduje Marijo Devico?

Tisti, ki nji služijo meseca maja; oni hodijo k Mariji, hodijo za materjo Božjo. Najlepša doba je nastala, prišel je preveseli majnik; vsa narava se je sprebudila iz pozimskega spanja. Neštevilne cvetlice se prikazujejo, druga čez drugo lepša; vsa drevesa se oživljajo, in si opletajo svoje glave na čast Mariji Devici, kraljici majnika. Vse to pa le nas opominja, naj bi tudi mi se zdramili iz grešnega spanja, vstali iz mlačnosti in hodili za Marijo Devico. — Povsod se zbirajo pobožni ljudje k majniški pobožnosti — šmarnicam — v cerkev. Idi v velika mesta, kjer stanujejo brezverni, mehkužni ljudje, pa meseca

maja jih boš obilno nahajal po cerkvah, pred Marijinim altarjem iz vsakega stana in vsake starosti; zbirajo se k sv. maši ali pa k premišljevanju, ki se verši na čast materi božji. Pa tudi domá premnogi opravljajo to pobožnost; bolniki na svoji bolestni postelji vzdihujejo, in se materi božji priporočujejo, naj bi tudi njim na njeno priprošnjo skoro pricvel zaželjeni maj pomladenja in ljubega zdravja. Zdravi, od preobilnega dela zadržani, v svoji hišici postavljajo altarček, opletajo podobo Marije, in ondi svojo zasebno pobožnost opravljajo; ljuba Marija pa gleda z maternim veseljem na svoje pobožne otroke. — Tako tudi ve, ljubljene duše — kadar utegnete, dohajajte sim pred okinčani Marijin altar ljubo mater božjo častit. Ako vas pa bode oviralo delo; vas starši ali vaši predniki ne bodo pustili sim priti, pa doma častite Marijo Devico in obhajajte šmarnice, da kaj več molite ali premišlujete na čast Marije Device, tako bodele tudi vi spolnovali voljo Marije

Devico, ki vas za seboj vabi, rekoč: Nasleduj me! „Naj ne mine brez Marijne hvale ti nobeden dan!“ Tako hodiš vsaki dan za Marijo Devico.

Kdor posnema njene čednosti — on hodi za Marijo, jo nasleduje. Mati božja ima vse čednosti, je ogledalo pravičnosti ali krščanskega življenja; vendar pa so nekatere čednosti, ki se posebno Mariji Devici prilastujejo. Taka Marijina čednost je p o n i ž n o s t. Angel božji nji napoveduje največo čast — materništva božjega, da namreč bode postala mati Boga, mati svojega Stvarnika; ona pa se čudežno poniža, govoreča: „Glej dekla sem Gospodova!“ Angel jo povišuje v nebesa, Marija pa se ponižuje v prah sveta. Oj prelepa Marijina čednost ponižnosti. Nasledujmo Marijo v ponižnosti! Bodimo ponižni sami pri sebi v mislih, besedah in dejanjih; ponižni do bližnjega, do tovarišev in tovaršic, v besedi in obnašanju; ponižni posebno do svojih staršev in predpostavljjenih. Marijina čednost je č i s t o s t.

Ona je vsa lepa, brez podedovanega madeža in brez najmanjšega osebnega greha. Vsa si lepa, o Marija — lepoti lepota si svetih nebes! Dečki, deklice, možje in žene, vse nas kliče Marija Devica: Nasleduj me! živite čisto in nedolžno, vsaki v svojem stanu, ker le tako hodimo za Marijo. — Marijina čednost je: gorečnost; vsa vneta bila je za Boga, za Jezusa! Ko ga je bila slučajno zgubila, išče ga skrbno, dokler ga ne najde, ne pusti ga več spred svojih oči; molitev in pobožna opravila so njeno edino veselje. Zato pa tudi želi, da bi še mi hodili za njo, in goreči bili za njo, in goreči bili za Boga, vneti za Jezusa. Treba bo zgodaj vstajati, iti v cerkev. Naj te mlačnost ne veže na posteljo. Dečki in deklice bodo prihajali vsaki dan rano k sv. maši; grda mlačnost bi bila, ako bi odraščeni in krepkih mladenčev in možakov malo ali pa nič ne bilo videti tukaj. Sveta gorečnost nas naj vodi in vlada, ker tako hodimo za Marijo Devico. In to je rajsko — to je sladko.

2. Nekteri ljudje se bojijo pobožnosti šmarnic; spreslišujeje Marijino vabilo: Nasleduj me, ter mislijo: Bog zna, kako težavno, kako žalostno je Bogu — Mariji služiti in jo nasledovati; pa ta strah je prazen, ker hoja za Marijo Devico je sladka. — Veselo je že pri navadnih obhodih: križevskih dneh, pri kacem romanji; še vse veselejše je hoditi za Marijo: in sicer sladko v življenju. Božji Sin je razposlal svoje učence po svetu; ko se povrnejo, jih vpraša, kako se jim je kaj godilo, rekoč: „Kadar sem poslal vas brez listnice in hale in opankov, ali vam je kaj manjkalo?“ Oni pa so odgovorili: „Nič“. (Luk. 22, 35—36.) Apostolom Kristusovim se je vselej dobro godilo; bili so veseli, dasi so bili ubožni, in še preganjani; za Jezusa delati in trpeti, jim je bilo sladko. Veselo sta dala današnja godovnjaka kri in življenje za Jezusa! Tako je tudi sladko in veselo hoditi za Marijo Devico. Ničesar ne manjka Marijinim služabnikom; vsega imajo obilno; sreča nje spremlja

povsodi; čast in bogastvo nje obdaja, ker ona sama pravi: „Z menoj je bogastvo in čast, premoženje sijajno, in pravičnost . . . da obogatim ljubljence svoje, in zaklade njihove napolnim“. (Prov. 8, 18; 21.) Med samimi dišečimi cveticami teče življenje resničnim Marijinim častilcem. — Za Marijo hoditi je posebno sladko in veselo ob smrti. — Smrti kelih je grenki; bolečine več ali manj strašanske; še celó krepki možaki kakor malo dete milo vzdihujejo pod ostro koso nemile smrti. Le Marija Devica posladí in polajša smrtne težave: kakor dobra mati briše smrtni pot s čela bolniku; ga osrčuje in tolaži in mu mirno zatisne trudne oči; dušo pa sprevede na sodbo in jo pri Jezusu zagovarja; zato sv. Bernard prelepo govori: „Marijin služabnik se ne pogubi“. — Mirno in veselo se preseli iz tega sveta uživati nebeško veselje. Ker tako Marija sama pravi, govoreča: „Zveličan človek, ki me posluša, in ki čuje pri mojih vratih vsaki dan, in streže pri

pragu mojih duri. „Kdor mene najde, najde življenje, in zajme zveličanja od Gospoda“. (Prov. 8, 34—35.)

Neki kapucinski brat Anton je bil hudo zbolel; pokliče svojega spovednika, in reče: „Moj oča, bodočo soboto bom umrl“. Spovednik vprašajo, kako bi to vedel? „To je meni moja ljubljena Gospá naznanila, in sem zato dobre volje“. Pa še tisto noč je hudobni duh bolnika strašno nadlegoval. Groze in straha hoče iz postelje zbežati; tovarši slišijo ropot, in ko se bolnikovi sobi bližajo, čujejo otožne glasove: „Res je, kakor govoriš, pa sem se za to pokoril; res je, da sem v samostanu vzel jabelko in drugokrat brez dovoljenja nekoliko vina spil, pa sem za to pokoro delal“. Iz teh besed so tovariši spoznali, da je satan bolnika že kakor pred sodnikom tožil, in strašil, kakor da bi ga že na sodbo vleči hotel. Pa zdaj pride Marija na pomoč v tem groznem boju. Prikazala se je s sv. Frančiškom in sv. Antonom, in prepodila sovražnika. Bolnik se zavé, in vse

to pripoveduje in hvali Marijo. Miren in vesel je bil do sobote, ko je ob večni luči svojo dušo izdihnil. (Liebfrauentgarten 410, V.) Nasledujmo tudi mi Marijo Devico; vsaki dan svojega življenja jo skrbno častimo, veselo bo naše življenje, vesela in sladka bo tudi naša smrt. Marija svojega služabnika zapustila ne bo; ko bomo vzeli v roke luč, nam bo prišla na pomoč, in nas peljala v svojo nebeško večno luč. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

2. dan.

Krivovere.

„Kdor ne veruje, bo pogubljen“.
Mark. 16, 16.

Jezus je svoje dni množicam to priliko povedal: „Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je dobro seme vsejal na svojo njivo. Ko so pa ljudje spali, pride njegov sovražnik, in priseje ljulike med pšenico, in odide. Ko pa je zelenje vzrastlo, prikaže se tudi ljulika. Pri-

stopili pa so hlapci gospodarjevi, in rekli: Gospod, ali nisi dobrega semena vsejal na svojo njivo? Od kod ima tedaj ljuliko? In odgovori njim: Sovražen človek je to storil.“ (Mat. 14, 24—28.)

Ljubi Jezus, nebeški sejavec, je vsejal čisto pšenico zveličanskih nauk na svojo njivo, sveto katoliško cerkev; pa njegov sovražnik, satan, trosi med čisto zrnje božjih nauk, dračje, ljuliko, stoklaso, to je: nevero, krivovero, laži, prazno vero, naj bi se ljudje zmotili, zneverili, in tako pogubili, ker, „kdor ne veruje, bo pogubljen“, uči Kristus sam. (Mark. 16, 16.)

Današnji godovnjak sv. Atanazij se je boril zoper krivovero Arijevo, ki je obilno ljudi zmotila, in veliko duš pogubila. Še med nami je mnogo smetja, veliko plevela med božjim naukom, precej praznih vêt; še celo neverniki, in krivoverni ljudje se nahajajo, katerim resnice sv. katoliške cerkve niso povoljne. Zato danes pomislimo: Krivovere: 1. hudo bijo; 2. pomoč zoper njo.

1. Arij, jako učen mož, je bil čudno zgovoren; kdor ga je poslušal, je bil v

srcu ginjen, in se je poprijel njegovih nauk. Ker mu je pa ponižnosti in prave pobožnosti manjkalo, zašel je na krivo stezo lažnjivih nauk, postal je krivoverec: Sinu božjemu je hotel oropati Božanstvo, vzeti božjo čast, utajiti božjo natoro. Leta 320. Kakor plamenči požar se ta krivovera, zmišljava satanova, naglo razširja. Cerkveni očaki, kakor sv. Atanazij i. dr., se srčno vojskujejo zoper to grdobo, ker je velika hudobija.

Jezus je dokazal svoje Božanstvo, da je res Bog, s čudeži: Ozdravljal je bolnike, obsedence reševal; še celó mrličje je oživljajal, kakor Marcijala, Najmskega mladenča, ko so ga že na pokopališče nesli; Jajirovo deklico na mrtvaški postelji; Lazarja je celó že iz groba poklical. Zadostno je tedaj spričal, da je Gospod življenja in smrti — pravi Bog. Sv. Peter v imenu vseh aposteljnov ga slaví: „Ti si Sin živega Boga“. Še celó hudobneži so mrtvem Jezusu dali spričevanje: „Resnično, ta je bil Sin Božji!“

— Kolika hudobija toraj je nasprotovati Jezusu, njegove nauke pačiti, grditi, mu božjo natoro odrekati, božjo čast jemati ali kratiti. Velika ta hudobija ima za seboj strašno kazen. Arij, krivoverec, je umrl nagle, neprevidene smrti. Zdravemu se pri nekem hodu čreva izsujejo, bil je pri priči mrtev. Ni bilo časa obžalovanja, ne spovedi, ne pokore; nagla in neprevidena smrt ga je pokosila trdovratneža v krivoveri, in ga pahnila v večno pogubljenje, ker, „kdor ne veruje, bo pogubljen“.

In zdaj? Se zdaj satan seje krive nauke po svetu. Le idi v mesta, poslušaj posvetne ljudi, mnogo plevela raste v njihovih srcih, ondi, kjer bi morala zeleneti sama čista pšenica Jezusovih naukov — med kristijani. Če se komu nesreča pripeti, ima krive misli; ako živinče zbolí, ima krive in prazne vere; v nesreči nekteri iščejo pomoči, pojasnjenja, ali svéta pri malopridnih ženskah, in njihov izrek jim je važnejši kakor božja beseda. To je velika hudo-

bija, za kristijana nedostojna, katero že v starem testametu prepoveduje Bog, govoreč: „Ne zahajajte k čarovnikom, in od vedežev ničesar ne zvedavajte, da se ne omadeževate po njih. Jaz sem gospod vaš Bog“. (Lev. 19, 31.) — Prazne reči veruješ, božjih naukov pa ne. Svoje domišljave se držiš, verske resnice so ti male vrednosti. Človeška modrost je pred Bogom neumnost; velika je hudobija se verskim naukom upirati; tako-le govori mili Jezus sam: „Joj tebi, Korazajn; joj tebi, Betsajda: ker, ako bi se bili v Tiru in Sidonu storili čudeži, ki so se storili pri vama, davno bi se bila v rešovini in pepelu spokorila“. (Mat. 11, 21.) Gorjé tebi nevernež, gorjé tebi krivovernež, gorjé tebi praznovernež! ker, kdor ne veruje, kdor prav ne veruje, kdor vsega ne veruje, bo pogubljen! Vsem takim se bo zgodilo to, kar Jezus govori svojim učencem: „Povem pa vam, da mnogi od izhoda in zahoda pridejo, in bodo sedeli z Abrahamom, Izakom in Jakobom

v nebeškem kraljestvu: otroci kraljestva pa bodo izvrženi v skrajne temnice: ondi bo jok in škripanje z zobmi“. (Mat. 8, 11—12.) Varujmo se, dragi kristijani, nevere, izogibajmo se krivovernežev, da nas v pekel seboj ne potegnejo, ker pogubljen bo, kdor ne veruje. Imenitno toraj je vprašanje: kje je pomoč zoper krivovero?

2. Arij je bil ves zaslepljen; nobena beseda se ga ni več prijela. Posamezni cerkveni očaki so ga hoteli k pravi veri spreobrniti, ves Nicejski cerkveni zbor — čez 300 škofov — leta 325, niso mogli Arija iz krivovere izvleči. Težko, da, nemogoče je za človeka, nevernežu prižgati luč sv. vere. — Edina, najboljša pomoč je Marija Devica. — V lavretanskih litanijah Marijo častimo z naslovom: Devica verna, prosi za nas! Marija je verna devica za se. Vse je za resnico sprejela, kar ji je angel božji napovedal; močne, neomagljive vere je bila, kar nam kaže vse njeno življenje. — Marija je verna de-

vica tudi za nas — ljudi; ona v človeško srce prižgè lučico Jezusove vere; kjer pa peša ali malo brlí, jo Marija zaneti, da zopet jasno in krasno gori. Kakor mila jutranja zarija gosto ponočno temo razpodi, tako ljuba Marija Devica iz človeškega srcá prežene črno temo nevere in krivovere. Tega se prepričujejo posebno katoliški misijonarji v divjih afrikanskih goščavah. Z divjimi zamurci nič ne opravijo, dokler jim Marije Device ne razodenejo; ko divjaki Mater božjo spoznajo, radi in veselo sprejmejo Jezusovo sv. vero, in nebeško kraljico prisrčno častijo! Marija, devica verna, prosi Boga za nas!

Da je Marija res najboljša pomoč zoper nevero, in krivovero, to nam spričuje prelepo zgodovina cevkvena. — Kadar je Jezusova vera bila v nevarnosti, kadar so se krive vere šopirile, so kristijani vselej pri Mariji Devici iskali pomoči, in jo tudi našli. — Grd krivoverec, ki je presv. Devici Mariji tako častito, in za nas toliko tolažljivo

ime — Matere božje — odrekal, bil je Nestor, patrijarh carigrajski. Tedaj se za papeža Celestina leta 431 skliče cerkveni zbor v Efezu. Že pred svitom se verniki zbirajo trumoma pri cerkvi, kjer so škofi Nestorjevo krivovero pretresovali, in so do večera čakali razsodbe. Ko se je naznanilo, da je krivi nauk Nestorjev zavržen, in prečista Devica slovesno za Mater božjo razglašena, je ljudstvo na ves glas Bogu hvalo zaglalo: sv. Marija, mati božja, prosi za nas! (Theodoret. hist. eccl.) In krivovera je pojemala od dne do dne! Strašni krivoverci Albingenci okoli leta 1209 so grozovito razsajali po francoskih deželah, vse so pobili, vse razdjali, tako da sv. Bernard o tem žalostnem stanu dežele piše: „Cerkve so prazne, ljudje brez duhovnikov, svetišča brez spoštovanja; bolniki umirajo brez duhovne pomoči, brez pokore, brez sv. popotnice“.

— Pa Marija Devica deli iz visokih sv. nebes pomoč — čislo ali sv. roženkranc na zemljo. Sv. Dominiku naroči, naj ga

uči in razlaga stiskovanim kristijanom. Veselo se ga poprimejo in pobožno molijo čislo na čast Mariji Devici, in črne megle krivovere so zginile.

Še zdaj je res, da Marija Devica reši iz nevere, in grešnika obvaruje večnega pogubljenja. Henrik Borg, vojaški polkovnik, luteranske krivovere, bil je oženjen z Dorotejo Galec, pobožno katoličanko. Skrbna žena je želela svojega moža pridobiti za katoliško vero in cerkev; pa vse prizadevanje je ostalo brez vspeha. Med tem ga zadene neka nesreča, ktero mu božja previdnost po molitvi žene v zveličanje obrne. Njegov konj ga trči po levi nogi in mu jo zlomi. Sedem koščic so mu iz noge vzeli, dve kiti prerezali, pa vendar ljubega zdravja ni! Spravijo ga še v toplice. Komaj po dveh bergljah v izbo toplično prileze, zadene ga mrtvoud po desni strani, vzame mu maren (govorico), tretji dan mu zdravniki odrečejo življenje. Za njegovo življenje in zveličanje skrbna žena pri srčno prosi usmiljeno Mater božjo in

se zaobljubi v Marijino Celje, naj bi presveta Devica umirajočemu pomogla do prave vere, da bi vsaj veselo tolažbo srečne smrti moža in njegovega zveličanja imela v svojem žalostnem vdovskem stanu. Takoj je njena prošnja uslišana; bolnik se začne gibati, spregovori, da želi postati katoliški kristijan. Duhovnik dojde, ga v naglici kolikor mogoče podučí in sprejme v sv. katoliško cerkev, in čez štirinajst dni — popolno ozdravi. Kdo je bil zdaj veselejši in srečnejši kakor njegova pobožna žena, ki je spoznala, da je njeni ljubljeni mož zdravje telesa in duše po Mariji dobil. Da se Bogu in presv. Materi božji zahvalita, gresta oba na božjo pot v Marijino Celje, in sta ondi 3. julija 1664 svojo pobožnost opravila, in storjeno obljubo pred Marijinim tronom zvršila. (Liebfrauengarten 344, VII.) Tako je ljuba Marija Devica res najboljša pomoč zoper nevero, slabo vero, ali krivovero. Že so se temu bolniku odpirala črna vrata nezmerne večnosti; že je stal na

pragu večnega pogubljenja, „kdor namreč ne veruje, bo pogubljen“: pa Marija stopi pred zlati prestol nebeškega Sina, mu sprosi milost spreobrnjenja in prižgé luč sv. vere.

Kaj nam je in nam mora biti na zemlji najsvetejšega? Kaj nas povzdiguje s praha in pepela proti nebeškim višavam? To je krščanska naša sveta vera! Ona je čez vse največ vredna, edina tolažba v nadlogah tega življenja, edina sladkost ob naši smrti. Ko nas bode vse zapuščalo, bo nas edino sv. vera še tolažila, kakor nekdam sv. aposteljna Pavla, ki se umirajoč tolaži: „Jaz sem že darovan, in čas moje razveze se bliža, dobri boj sem bojeval, ték dokončal, vero ohranil. Zdaj pa mi je pripravljena krona pravice, katero mi bo dal Gospod, pravični sodnik, tisti dan; pa ne le meni, temuč tudi tistim, kateri ljubijo njegov prihod“. (II. Tim. 4, 6—8.)

O ljubljena Marija Devica, kraljica majnika, vžgi v naše srce lučico sv. vere; ohrani nam jo, in prižgi jo vsem ne-

vernikom, krivovercem, katerim ugasnuje, ali je že ugasnila, naj bi nam sv. vera jasno svetila v nadlogah in nevarnostih našega življenja, skoz smrti temna vrata k tebi in k ljubemu Jezusu v nebeško večno veselje. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

3. dan.

Ključa nebes.

Peter, tebi dam ključe nebeskega kraljestva. Mat. 16, 19.

Bog izvoli navadno, kar je pred svetom malo vrednega, celó še zaničljivega, da s tem kar je mogočnega in velikega pred svetom osramoti. Nikoli se tega laglje in bolj živo ne prepričamo, kakor danes, o prazniku znajdbe sv. križa. — Križ je bil najbolj zaničljivo znamenje na svetu, edino še dober za židovske hudodelnike, da so križani smrtno kazen prestali. In ravno to znamenje si je Jezus izvolil, da je na njem umrl in po njem vesoljni svet odrešil. A tudi potem je bil čez 300 let še

zaničevan, dokler se prikaže pri belem dnevu Konstantinu svitel križ z opisom: V tem znamenji boš zmagal. Zmagal je, a potem tudi častil in povikševal križ ter prepovedal kdaj več hudodelnike križati. Povikševan je bil zdaj križ čez vsa znamenja; češčen na altarjih, lesketal se je na cesarskih in kraljevih kronah, nam pa je postal ključ nebes.

Svet stoji na priprošnjah in sicer v svetnem in duhovnem pomenu. Težko je in bo kdo kaj prida službe dobil, če nima mogočnega priprošnjika. Kaj v duhovnem pomenu priprošnja pomaga, pogledjmo izgled: Sveti Elizabeti pripelja neka gospá malopridneža — Bertolda, naj bi ga spreobrnila. Svetnica ga prijazno opominja se poboljšati; on ji pa reče: Molite za me, da mi Bog milost spreobrnitve podeli. Oba hočeva za to moliti. Pelja ga v kapelico, poklekne in moli. Čez kratko mladeneč zavpije: Nehajte moliti; bil je namreč ves prestrašen, in kakor zmešan, vroč in nemiren. Sv. Elizabeta preneha moliti; mladeneč pa takoj vstane in dirja naravnost v frančiškanski samostan, in se je ondi grehu in svetu odpovedal. To je storila priprošnja sv. Elizabete. Kaj še le bo,

ako se grešnik priporočuje ljubeznjivi Materi božji, premogočni nebeški kraljici, kraljici majnika. Najhudobnejši grešnik na njeno pomoč najde nebeški ključ — bo zveličan. (C. Hünner 1883, 243).

Po svojem vstajenji je Jezus o neki slovesni priliki Petru rekel: „Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva“. (Mat. 16, 19.) Mislite si kako veselje, kaka sreča za Petra prejeti in imeti ključe do vrat nebeških! Srečen je pa tudi vsaki kristijan, ker sv. mati katoliška cerkev tudi nam v roko daje posebno dva nebeška zlata ključa; kdor le hoče, zamore si nebesa gotovo in lahko odpreti. Naj bi si mi vsi v svojem življenju že odpirali nebeška vrata, da bi ob svoji smrti imeli veseli vhod v nebesa za ljubim Jezusom, vam danes naznanim dva ključa nebes: 1. Sveti križ; 2. Marija Devica.

1. Danes je god ali spomin najdbe sv. križa. Prelepo in ginljivo nam legenda to srečno najdbo popisuje.

Pobožna cesarica Helena je Jezusa križanega prisrčno ljubila, pa tudi želela, naj bi ga tudi njeni poganski pod-

ložniki spoznali in častili. Velikokrat je premišljevala njegove strašne muke. Težko ji je bilo, da pa sv. križa Jezusovega nikjer ni bilo najti; milo vzdihuje: Jezus nas je na križu odrešil, kje pa je znamenje in zagotovilo odrešenja — sv. križ? Hudobneži so bili namreč Jezusov križ na Kalvariji globoko zakopali, naj bi ljudje brž pozabili Jezusa in njegovih nauk; še celó velikanski tempelj svoji paganski boginji Veneri ondi pozidajo. — Pobožna cesarica potuje v sv. deželo iskat sv. zaklada; dá paganski tempelj podreti, in prst odkopati. Delavci najdejo po dolgem trudu zasuto votlino — božjega groba — in blizo nje tri križe, pa niso spoznali Jezusovega; našli so zaklad pa ga še ne morejo častiti. Sv. Makarij, škof Jeruzalemski, po božjem razodenju in povelju, velí vse tri križe nesti k bolnici in se nje po vrsti s križi dotakniti. Dotik prvega in drugega križa je brez vspeha; komaj pa se tretji — pravi Jezusov križ — bolnice dotakne, zdrava

je takoj! Sv. Helena poklekne pred sv. križ, ne da bi les molila, temuč, da bi Jezusa na sv. križu umrlega počastila in molila. Ljubila je Jezusa križanega, pred sv. križem molila, zato si je s sv. križem odprla nebeška vrata. Od tiste dobe — leta 326 — je sv. križ dobil svojo čast, stavil se je za stezo, za potom, v hišah kraljev, pa tudi v bajtah ubornega selana, naj bi vsakemu bil zlati nebeški kjuček. — „O sv. križ, življenja luč! o sv. križ, nebeški ključ! ponižno te častimo — zvestobo obljubimo“. — Kakor je namreč sv. križ za sv. Heleno bil zlati nebeški ključ, tako je še zdaj tudi za nas. Sv. katoliška cerkev nam ga pa zato danes pred oči stavi, ker nam sv. križ nebesa odpira in nam ga v češčenje ponuja: Kristijan, tebi dam ključek nebes: sv. križ.

Dva učenca sta šla iz mesta Jeruzalema v Emavs; žalostna se pomenkujeta o Jezusu križanem; kar se jima pridruži, in pravi, da tako je moralo vse

biti, Jezus s križa iti v nebeško veselje. In resnično še Jezus je s križa stopil na svoj nebeški prestol! S križem pa si tudi mi pomagamo v sv. nebesa. Prelepo je naslikana podoba: Jezus visoko nad oblaki plava, na zemlji pobožna oseba gleda za Jezusom, rada bi za njim, pa ne more. Jezus ji pomoli sv. križ, z obema rokama se ga pristrčno oklene, in se dá tako v nebesa potegniti. To nam kaže resnico, da sv. križ je nebeški ključ, s katerim si grešniki zamoremo odpreti nebeški raj. Pomislimo sv. Magdaleno. Bila je grešnica polna napuha in nesnage, zrela za pekel. Pribežala pa je k Jezusovim nogam, milo jokala, obžalovala svoje zmote, pa Jezusa ni nič več zapustila, še ob njegovi smrtni uri je pod križem stala, ga objemala in jokala. In ona je postala svetnica. Njej in premnogim drugim je sv. križ zlati nebeški ključ. Tako se prelepo berè tudi o sv. Filipu Beniciju. Umirajoč poprosi: „Dajte mi mojo knjigo“. Podajo mu eno pa drugo; nobena ni

prava; ko pa vedno gleda na božje razpelo nad posteljo, mu je dajo. Prisrčno poljubuje in na prsi pritiskuje podobo križanega Jezusa, in tako mirno in veselo v Gospodu zaspí. (Casseanea 1870, 404.) Tako tudi sv. mati katoliška cerkev želi, naj bi vsi pravoverni kristijani častili sv. križ, ljubili križanega Jezusa, ki nam daje vse veselje v življenju, tolažbo v smrti, in nam odpré nebeški raj. Sprejmimo torej danes ta nebeški ključ, da, kadar ga bodo tudi nam ob smrtni uri na naše blede ustnice pritiskovali, in v naše mrzle roke devali, bi sv. križ odprl naši duši vrata v nebeško veselje!

2. Prerok Izaija je previdel grozno osodo mesta Jeruzalema in judovskega ljudstva in pravi, da sovražniki pridejo, ki jim bodo oropali obleko, vzeli pas in vse: „In dam ključ hrama Davidovega na njegove rame; če bo odprl, ne bode nikdo zaprl!“ (Iz. 22. 22.) Tako je gospod Bog tudi na naše rame dal ključ hrama Davidovega. Pač veste, kaj je to?

To je sv. škapulir, kdor ga nosi in pobožno živi ter pristrčno časti Marijo Devico, on si s tem odpré hram Davidov, hram večnega veselja; poleg sv. križa je drugi nebeški ključ: Marija, — ki nam ga ponuja sv. katoliška cerkev, posebno zdaj meseca maja. „Tebi dam ključe nebeškega kraljestva.“ (Mat. 16, 19.)

Ako z očmi sv. vere v sveto nebó za ljubim Jezusom pogledamo, vidimo nezmerne trume nebeščanov iz vseh krajev, narodov in rodov: sto štiri in štiri-deset jezer zaznamovanih. Naj vprašam, kako so vsi ti gori došli? Slišali bomo le enoglasni veseli odgovor: po Mariji smo sèm prišli; Marija Devica nas je sèm privodila! Zato neki pobožni častivec Marije Device pravi, kakor iz Jezusovih ust besede: „Vrata nebes je mati moja — Marija. Po nji darovi moji prihajajo na zemljo, in po nji z zemlje svetniki vzhajajo k meni. Preštej, če moreš, koliko grešnikov sem po nji spreobrnil, koliko spreobrnjencev spopolnil in posvetil; koliko njih je po nji dobilo dar

zdržnosti, koliko zmago trpljenja, koliko venec nebeške slave! Glej Avgušтина, Janeza Damascena, Grmana, Anzelma, Bonaventuro, Bernarda, Dominika, Vincencija, Ksaverija in toliko drugih — služabnikov Marije! Ali jih nisem po Mariji posvetil? Ali so po drugi stezi prišli v moje kraljestvo in ne po Mariji? — Da, vsem je Marija Devica zlati nebeški ključ! Premnogi bi bili vekomaj pogubljeni, ko bi se jih Marija ne bila usmilila, da jim je v nebesa pomogla s svojo mogočno priprošnjo pri Bogu.

Le samo eden zgled. Zveličani Simon Stok — začetnik Marijinega škapulirja — pripoveduje neko mično zgodbo, ki nam kaže, da je Marija res zlati nebeški ključ, še celo takim, kateri so že pred pragom nesrečne večnosti! — Neki hudobnež je bil v pretepu smrtno ranjen; na pol ubitega najde in nagovarja, naj se z Bogom spravi, svojemu morilcu odpusti in svete zakramente sprejme; pa umirajoč ne more in noče nič o tem vedeti. Simon ga prekriža, mu obleče

škapulir in moli zá-nj, naj bi mu Marija Devica pomagala. Brž se bolnik zaveda, zavpije: Moj Bog, usmili se me! obilnejši so moji grehi, kakor pesek morja. Pomagajte mi, pomagajte! Simon ga spové in mu podelí sv. popotnico; čez osem ur pa umrje. Nekoliko dni poznej se pokojnik prikaže svojemu bratu, duhovniku, in veselo reče: „Meni je dobro! Sveti škapulir premogočne nebeške kraljice me je branil pred sovražnikom in obvaroval večnega pogubljenja“. (Hünner 1883 p. 299.) Tako je Marija temu grešniku poslala nebeški ključek.

Ljubi poslušalci! tukaj imate danes dva zlata ključa za nebeška vrata. Sv. križ in pa Marijo, kraljico majnika! Kako srečni bomo, ako se nam bodo ob naši smrti odprle sveta nebesa! Ključa sem vam danes naznanil! Oj, zato ljubljene ovčice Kristusove, primimo in držimo se sv. križa; — ž njim nas potegne Jezus v sveto nebo. Častimo vselej Marijo Devico, naj bi tudi nam ubo-

gim grešnikom odprla nebeška vrata, da bi se pri nji in ljubem Jezusu veseliti smeli vekomaj. Amen.

Češčena si Marija (trikrat).

4. dan.

Ogenj srca.

„Ogenj sem prišel metat na zemljo,
in kaj hočem, razun da se užge.“

Luk. 12, 49.

Danes imamo god sv. Florijana, vojščaka. Po rodu Avstrijanec, služil je cesarja Dioklecijana, ki je kristijane preganjal in moril, ako niso hoteli malikom darovati. Med mnogimi srčnimi kristjani, je bil tudi sv. Florijan, ki je rajši strašne muke pretrpel, kakor pa da bi Jezusa zatajil. Zvežejo ga, težki kamen mu na vrat obesijo in ga v reko Anizo sunejo leta 304. — Sv. Florijan je pomočnik zoper ogenj in požar; vidi se naslikan: nad gorečo hišo stoječ, iz vedrica vliva vodo na požar, ker se je večkrat skazal pomočnika v nevarnostih požara.

Naše srce je hišica. „Ne veste, da ste tempelj božji in sv. Duh v vas prebiva?“ piše sv. apostelj Pavel. (1. Kor. 3, 16.) Toraj moralo bi biti naše srce goreče, ne za svet in pregrešnost, temuč za Boga. Po zgledu današnjega godovnjaka bi moralo naše srce tudi greti za Jezusa in za njegovo blaženo mater Marijo. Prelepo se iz Marijinih ust glasijo božje besede, ki nas k sv. gorečnosti opominjajo; Marija sama nam danes pravi: „Ogenj sem prinesla na zemljo, in kaj hočem razun, da se užge.“ (Luk. 12, 49.)

Srečni smo, ako naše serce gorí za Jezusa in Marijo; nesrečni, ako le grešni ogenj v nas tli. Poglejmo torej danes v svoje serce, kakšen ogenj je v njem; zato danes pomislimo dvojni ogenj srca: 1. grešni ogenj; 2. Marijin ogenj.

1. „Savel je grozil protenje in uboj učencem Gospodovim, šel je zato k nadduhovniku in prosil od njega pismo v Damask do shodnic, da bi jih, ako bi znabiti ktere možé in žené našel, zvezane pripeljal v Jeruzalem.“ (Act. Ap. 9, 1—2.) Tako je bilo Savlovo srcé polno

grešnega ognja, goreč plamen mu je švigal iz oči, iz ust, iz rok in nog.

Tako se še dandanašnji le prerado zgodi, da v srcu ljube mladine gorí samo grešni ogenj nevarnih veselic. Še sv. Duh jih opisuje, da pravijo: „Kratek je čas našega življenja in ni hladila ob koncu človekovem, nihče ni znan, ki bi se bil vrnil iz groba . . . Zatoraj pridite, uživajmo dobrote in hitro že v mladosti rabimo stvari. Vina blagega in mazil se napolnujmo in naj nam ne odide časa cvet. Venčajmo se s cvetlicami, predno zvenejo; naj ni travnika, ki bi ga ne sprehodila naša sladnost. Nikomur naj ne mrzi naša sladnost; povsod puščajmo znamenja veselja, ker to je naš delež in to poklic.“ (Sap. 2, 1—9.) Taki je v srcu mladine grešni ogenj, ki jo žene k prepovedanim veselicam; kjer je godba ali ples, ondi hočejo biti prvi; domá ostati ne morejo.

Še vse hujši pa je plamen razuzdanosti. Helijeva sina Ofni in Finez sta bila krivičneža ali tatova, pa tudi raz-

uzdana mladenča. Oče ju svari, pa ne poslušata ga, še celó na sv. mestu sta uganjala gnjusobe; Bog pa je vse tri kaznoval z naglo smrtjo. (1. Reg. 11, 17.) Sodomiti in Gomorci so ravno tako bili napolnjeni z grešnim ognjem. Sramožljivost mi brani opisovati njihove grdobe. Še nad pobožnim Lotom so se hoteli pregrešiti, ko bi angelj božji ne bil hudobnega dejanja zabranil. Kadar je tujec došel v njihovo mesto, že so letali, ga iskali in trkali na vrata, da bi ga oskrunili z grešnim ognjem svojega srca. Zato jih je pa tudi strašna kazen zadela. Bog je vse pokončal z gorečim žveplom z neba. (Gen. 19, 24.) V našem srcu pa naj ne bo taki grešni ogenj, da nas Božja roka ne zadene; prelepo nas svari sv. apostelj Pavel, naj bi svojega srcá ne navezovali na grešni svet: „Ker zgine podoba ali lepota tega sveta.“ (1. Kor. 7, 31.) Očetovsko tudi sv. apostelj Janez opominja mladino, naj bi se grešnega ognja posvetnosti ne navzela, govoreč: „Ne ljubite svetá, ne tega, kar

je na svetu. Če kdo ljubi svet, ni ljubezni božje v njem.“ (1. Jan. 2, 15.) V našem srcu naj ne bode taki grešni ogenj, ki dušo žene v večno pogubljenje. Le Marijin sveti in čisti ogenj naj ogreva naše srce, to so želje njene, ker ona nam danes govori: „Ogenj sem prinesla na zemljo, in kaj hočem razun, da se užge.“ (Luk. 12, 49.) Pomislimo toraj še Marijin ogenj.

2. Pasel je Mojzes Jetrovo čedo. Nekdaj jo žene daleč v puščavo do gore „Horeb“. Tukaj zagleda goreči čudni grm, ki vedno plameni, pa vendar ne zgori. Ko si ga misli nekako ogledati in se mu bliža, se Bog oglasi, govoreč: Ne bližaj se sem; odveži opanke tvojih nog: ker mesto, kjer stojiš, je sveta zemlja. (Ex. 3, 5.)

Tako bi moralo naše srce biti plameneče Marijinega ognja ali ljubezni. Povsod, kjerkoli smo, bi morali radi na Marijo Devico misliti, jo hvaliti in častiti. Ako smo v cerkvi, naj se iz našega srca vzdiguje plamen ljubezni do

Marije, kraljice majnika; ako smo doma, v hiši, na njivi, pri delu ali v gošči pričedi, naj naše srce gori in bije za Mater božjo. Vsaj ona si je zaslužila in je vredna, da jo vsako človeško srce poslavlja. Ona je najimenitnejša stvar božja, vsa lepa in brez madeža; ona nam je ljubega Zveličarja na svetu rodila, zato je pa tudi postala Kraljica nebeška; zato se je vse veseli, vse ji slavo speva, vse gori le za Marijo, mater božjo. Slabo znamenje bi bilo za nas, ako bi zaostajali. Marijinega ognja bi v našem srcu še ne bilo; nje želje pa so nam ga v srce vložile. „Ogenj sem prinesla na zemljo, in kaj hočem razun, da se užge.“ (Luk. 12, 49.)

Resnično čuditi se moramo, kako je Marija nebeški ogenj sv. božje ljubezni prinesla in delila na zemlji različnim ljudem, n. pr. današnjemu godovnjaku, sv. Florijanu. Le kako čudno je on gorel za Boga, za Jezusa! ta čudni Marijin ogenj je pogasil, posladil vse grozne muke. V srcu sv. Filipa Ne-

rija je bil tako čudežen ogenj božje ljubezni, da kadar je Jezusa premišljeval, mu hoče oprsje razpočiti, vzdiguje rebra, in ga žge, da se mora razgoliti in na zemljo vleči, da si žgeč ogenj ohladi. Pri daritvi sv. maše so ga videli v zrak vzdignjenega in z nebeško svitlobo obdanega. — Enako se bere o sv. Pavlu od sv. križa, da se mu je celó obleka osmodila nad srcem, kjer je gorel plamen Marijinega ognja. Ali sv. Bernardin, ki je vsaki dan zarano hodil zunaj mesta k Marijini kapelici molit in Marijo Devico častit; ne daljava, tudi ne slabo vreme, ne zasmeh, še bolezen ga ni zadrževala od take pobožnosti, ker Marija Devica mu je v srce bila vrgla iskro sv. ljubezni, ki je pa tudi vedno lepo plamenela. Oj srečni bi tudi mi bili, ako bi Marija blagovolila v naše mlačno srce vreči le eno iskrico, da bi za njo bilo goreče! Nji, materi usmiljeni in materi prelepe sv. ljubezni volje pač ne manjka; je li pa tudi nam ne manjka take sv. volje?

V nekem velikem mestu je okoli polnoči na vratih strežnika neke Marijine cerkve pozvonilo. Velika, prelepa gospa cerkveniku napové ulico in hišno številko, kjer je nekomu sila za spoved, in zginе. Cerkvenik to hitro naznani duhovniku in brž gresta k bolniku. Urno korakata do naznanjene hiše, ker ju dež neusmiljeno pere; trkata, zvonita, a nihče ne odpre. Le iz visokega nadstropja starček kriči: Kdo je, kaj hočete? Bolnika želim previditi, odgovori duhovnik. V vsem našem hramu ni bolnika, mrmrá možak; ker pa je curkoma lilo in spati ne more, njima odpré, da zamoreta saj vedriti. Rada vstopita in duhovnik odloži presv. rešnje Telo v zunanji sobici, ter gré poleg starčeka v njegovo spalnico. Takoj pri vstopu zagleda veliko podobo Marije Device in gorečo svetilnico ter veselo reče: „V prav pobožno hišo sem došel“. Starček na to mrzlo reče: Jaz sem posvetnjak in takih reči nič ne obrajam; pa moja pokojna mati so to podobo častili, in

lučico prižigali ob sobotah, in to navado sem še jaz ohranil. Na mizi je slonela podoba pokojne matere, pokaže na njo in pravi: To so moja nepozabljiva mati. Pobožna ženica so bili, pogostokrat so goreče molili pred to podobo, tudi za me. Radi bi me bili k dobremu pastirju spravili, pa spoved mi nikakor ni dišala. — In celó natančno in obširno razlaga svoje zmote in grehe. Vi ste toliko zoper spoved, reče duhovnik po dolgem in mirnem poslušanju, vam spoved ne gré v glavo, pa vendar ste svoje srce tako razodeli, da vam hočem sv. odvezo takoj podeliti, le pravega kesa in sklepa je treba in vse je dopolnjeno. O da bi pač to zamogli, zdihuje starček s solznimi očmi; čez trideset let svetih zakramentov nisem prejel, srce moje krvavi, ker vedno me h krščanstvu opominja pogled na materni obraz. Zdaj sem voljen, duhovni oča, prosim vas za sv. odvezo, in podajte meni Jezusovo rešnje Telo, saj je že čez polnoči. Starček poklekne, spopolni še pomanjkljivo spoved, sprejme

sv. rešnje Telo, in duhovnik se vrne. Duhovnik samega veselja ne more spati ter mnogo premišljuje o prečudnih potih božjih. Zjutraj zasliši zvonove peti, vpraša cerkvenika komu zvoní, in ta pové, da starček, ki je bil nocoj previden, je umrl — od kaplje zadet (mrtvouda vdarjen)! (Hünner 1883 p. 270.)

Tako je Marija Devica vrgla sivemu starčeku v srce ogenj božje ljubezni, in tako je bil rešen, ker nam Marija pravi: „Ogenj sem prinesla na zemljo, in kaj hočem razun, da se užge“. O ljubljena nebeška kraljica vrzi danes ogenj božje ljubezni tudi v naša srca, naj požgé vso posvetnost, naj prežene vso pregrešnost, da le za te gorimo in živimo, za te umrjemo, naj bi tudi ob svoji smrtni uri z vso gorečnostjo sprejeli Jezusa rešnje Telo, za popotnico v nebeško veselje! Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

5. dan.

Rajsko veselje Marijinih otrok.

„Veselite se v Gospodu vedno;
zopet rečem: Veselite se.“ Filip 4, 4.

Sveti duh govori o zadržanju in obnašanju posvetnežev, in pravi: „Vstanejo zjutraj, darujejo žgalnice in zahvalnice, ljudstvo vsede se jest in pit, ter vstane igrat“. (Ex. 32, 6.) Sprebudijo pa se v pogubljenju. Tako je s posvetnim razveseljevanjem: krhka pena je, ki se naglo razpoči, ki ga človek komaj okusi — še predno ga uživa, že zgine; kratko je, in še prav bridko, ker sledí mu prerada nesreča, žalost in večno pogubljenje. Zato nas pa sv. apostelj Pavel toliko lepo opominja, govoreč: Veselite se v Gospodu vedno; zopet rečem: Veselite se!

Danes nam življenjepis svetnikov pred oči stavi sv. Pija V. Izmed vseh črtic podučljiva je tista, ki nam pravi, kaj mu je bilo največe veselje na tem svetu. Pojedine in veselice ga mikale niso; današnji godovnjak je svoje rajsko veselje nahajal v molitvi, bedenju, postu, zatajevanju. Tudi pobožen človek slo-

bodno uživa veselje; še Marijin služabnik brez veselja biti ne more. Pa ga ne lovi na plesu, ne pri godbi, ne med posvetnimi prijatelji, temuč išče si veselja pri Mariji Devici. Tudi mi smo se zato danes zbrali pred podobo Marijino, in želim vam danes razlagati: Rajske veselje Marijinih otrok: 1. molitev; 2. pobožno petje.

1. Pri vsaki priliki nam je Jezus priporočeval sveto molitev, ki je resnično zlati nebeški ključ. Vsi pošteni kristijani so jo vselej čislali in zvesto opravljali. Zato je pa jako čudno, da se nekteri ljudje dandanašnji molitve izogibljejo, bojijo in sramujejo!

Marijinim otrokom je pa molitev okus rajskega veselja, ker so angeljeve besede, ktere človeška usta ponavljajo; angelj Gospodov je prinesel te svete besede z nebes, namreč: „Češčenamarijo“, ktero pobožni človek toliko rad sliši, in moli. Besede očenaša so pa Jezusove besede. Nekega dne je Sin božji molil, aposteljni ga zagledajo, kar se jim srce toliko ogreje za molitev, da ga poprosijo, naj jih

uči moliti oče naš, ki je poglavitni del pri naših molitvah. Koliko rajsko veselje napolnuje pobito človeško srce, kadar v ti sveti molitvi imenujemo Boga našega očeta, ki nam zamore in hoče vse dati, kar ga v Jezusovem imenu prosimo! Molitev daje pobožniku rajsko veselje, ker so Marijine besede. Pobožni ljudje najrajši molijo sv. roženkranc ali čislo; to molitev pa je res Marija poslala na svet in ljudi naučila jo moliti. Bili so hudi časi mlačnosti in krivovere, kar naznani Marija sv. Dominiku, naj moli in razširja to molitev, in vse se bode zopet popravilo. Od tiste dobe je molitev sv. roženkranca znana in priljubljena vsakemu kristijanu; rad jo moli starček in mladeneč, zdrav in posebno bolan občuti rajsko veselje in tolažbo v toli prelepi Marijini molitvi.

To nam spričujejo premnogi zgledi svetnikov. Bili so nekteri visokega stana, imenitne službe so opravljali, vendar pa jim je sv. molitev vselej bila všeč in dopadljiva, rajsko veselje so zajemali

iz nje, zato so jo tako radi opravljali. Poglejmo na današnjega godovnjaka, sv. papeža Pija V. Plemenitih staršev sin, doseže največo službo Kristusovega namestnika na zemlji, pa prelepo beremo o njem, da mu je molitev bila rajsko veselje, pa tudi ostro orožje zoper najgroznejše sovražnike. — Sv. Franc Asiški je čutil, da je še daleč od nebeškega ženina Jezusa, zato je toliko goreče molil, da je vžival nebeško tolažbo; molitev mu je bila zvesta tovaršica pri delu; domá in na polju, povsod je bil toliko molitvi vdan, da se je sploh reklo: on vedno le moli. (3. Cass. 216.) Posebno goreč ljubitelj molitve je bil sv. Anton, puščavnik; dan je preživel v neutrudnem delovanju, noč pa je porabil za molitev; ko pa je juterno solnčice vzhajalo, in ga od molitve k delu klicalo, je milo vzdihoval, govoreč: O ti neusmiljeno solnce, zakaj mi ne pustiš nadalje vživati rajskega veselja molitve. — Molila je Marija Devica in vsi svetniki; še mi moramo moliti! Srečen, kdor je ljubitelj

sv. molitve, prežene si vse skušnjave in zmote; posladi si vse grenkosti tega solznega življenja in že na tem svetu ima okus rajskega veselja, ker se v Gospodu veseli; že tukaj opravlja nebeško službo angeljev božjih, ki Trojedinega vedno molijo: Svet, svet, svet si ti Bog Sabaot; nebo in zemlja sta polna tvoje časti. (Iz. 6, 3.) Veselite se toraj v Gospodu vedno, vi ljubljeni Marijini otroci, veselite se v molitvi; pa tudi

2. v petju. Milo žvrgolijo tičice po polju in goščavi ter hvalijo svojega stvarnika; opominjajo pa tudi nas Boga in Marijo častiti s petjem. Sveto petje so angeli iz nebes prinesli in na zemljo presadili in ljudi — pastirčke peti učili: „Slava Bogu na višavah, mir ljudem na zemlji, ki so svete volje.“ (Luk. 2, 14.) In od tiste dobe je sveto petje preljubo veselje vsem pobožnim dušam, posebno Marijinim otrokom.

S sv. petjem sicer se je že nekdam Bog častil. Kralj David je premagal krute sovražnike, veselega srca se zmagovalec

vrača domu; cela vrsta vojščakov mu sledi, on pa na čelu koraka, brenka na harpe, prepeva in hvali Boga, ki mu je zmago naklonil. Zopet dodela prekrasni šotor za sv. skrinjo, od obilnega ljudstva spremljan, jo preseli; kralj sam na harpo brenka in poje svete pesmi ali psalme: „Pojte Gospodu novo pesem; pojte Gospodu vse dežele. Pojte Gospodu in hvalite njegovo ime; oznanujte dan na dan njegovo blagost. Oznanujte med narodi njegovo slavo, med vsemi narodi njegove čudeže; ker Gospod je velik in vse hvale vreden.“ (Ps. 95, 1—4.) — Marija je tudi rada pela. Ko ji je angelj naznanil, da bo postala mati božjega sina, zapela je vsa navdušena, polna božjega veselja sv. pesem „Magnifikat“, ktero še dandanašnji sv. katoliška cerkev vsak dan ponavlja, v brevirju pri večernicah. — Sv. Cecilija, zaklenjena v ječo, pripravljena za mučenje med gostim dimom, ki jo je imel zadušiti, orglja in poje sv. pesmi svojemu ljubljenu ženinu Jezusu na čast. Tako so pobožni

kristjani — Marijini otroci — sv. petje vedno radi imeli, peli in poslušali, da so pozabljali na težave in grenkosti življenja. Škof Slomšek so obilno sv. pesmi zložili, med ljudstvom sami radi peli in cerkveno petje pospeševali. Tudi sv. apostelj Pavel že opominja: „Učite in opominjajte se med saboj s psalmi, s hvalnimi in duhovnimi pesmimi, pojte Bogu veseli v svojih srcih.“ (Colos. 3, 16.) In tako opominja, naj bi tudi mi radi popevali sv. pesmi, Bogu, Jezusu in Mariji na čast.

Slišal sem možaka, ki sicer nima cerkvenega srca, govoriti nad nekim pevajočim otrokom: Kadar čujem otroka pobožno peti, sem ves ginjen in postojim, da poslušam — sladki občutki polnijo moje srce! Dobra mati veselo poslušajo malo deklico, ki si pri svoji igrači Marijino pesmico poje. Tako tudi mati Marija veselo gleda na vas, svoje ljubljene otroke, ako pred njenim tronom in pred Jezusovim šotorom — tabernakeljom — milo, ginljivo, pobožno

prepevate. Veselo res je, da imamo v slovenskem jeziku že toliko prelepih svetih pesem, zlasti tudi božičnih, Marijinih. Take naj bi Slovenci pridno prepevali; varovali se pa kakor mišice, mesenih in spotikljivih pesem, kakoršnih je tudi že odveč natrošenih v naše domače slovo. — Veselo je sv. petje v domačem, milem jeziku, povzdigne človeški prah do sv. nebes, vliva rajska čutila in nebeško veselje v žalostne prsi človeka. O sv. petju že sv. Bazilij prelepo govori: „Pobožno sv. petje je nebeško opravilo, je duhovsko kadilo, ono razsvetljuje našo dušo, jo povzdigne v nebesa; vodi človeka v božjo tovaršijo, razveseli srce, zabrani nečimerne pogovore, varuje pred praznim smehom; opominja na bodočo sodbo, spravi in pobrati stare neprijatelje; kjer se povzdiguje sveto petje iz potrlih src, tam je Bog s svojimi angelji pričujoč.“ (Sv. Bazilij.) Lepa je dobro vbrana pridiga, človeka potolaži, gane in povzdigne; še vse mogočnejše pa je sv. petje, ako ga vsi zbrani, lepo po-

božno opravljajo; govorniku sv. petje trda srca grešnikov omehča in otaja, da njih oči v solzah plavajo; pobožnim pa daje obilno rajskega veselja, predokus tistega, ktereга bodo popolno in večno uživali še le v nebesih pri Jezusu in Mariji. Sv. apostelj Janez piše v skrivnem razodenji: „In videl sem: in glej, Jagnje je stalo na gori Sijon, in ž njim stoštiriinštirideset jezer, ki imajo njegovo ime, in ime njegovega očeta zapisano na svojih čelih. In slišal sem glas z neba, kakor glas obilnih vodá in kakor glas močnega groma; in glas, ktereга sem slišal, kakor citrarjev brenkajočih na svojih citrah. In peli so, kakor novo pesem pred sedežem . . . Oni sledijo Jagnjetu, kamorkoli gré.“ (Apok. 14. 1—4.) Tako hodijo zveličane duše v nebeškem kraljestvu za milim Jezusom in ljubeznjivo materjo Marijo Devico in prepevajo rajske pesmi Jezusu in Mariji na čast, ter se vekomaj v Gospodu veselijo.

To je toraj veselje Marijinih otrok: molitev in sv. petje. Kraljeviča Ljudo-

vika, sina Karola II., kralja Siciljskega, napade hudo bolenje. Praznik vnebovzetja Marijinega prav pobožno prejme svete zakramente. Nebeške želje so bile goreče, rad bi šel za Marijo v nebesa, veseli se svoje ločitve. Vedno ponavlja molitev angeljskega češčenja. Vprašajo ga, zakaj se še vedno muči, ko je že tako ves slab, pa odgovori veselo: Skoraj bom umrl in Marija Devica mi bo pomagala; in res med molitvijo in priporočbo je sladko zaspal 1297. (Liebfrauegarten 425, 5.)

Iščimo tudi mi svojega veselja v Gospodu, v pobožni molitvi, v sv. petju Jezusu in Mariji na čast, gotovo tudi nas zapustila ne bosta; v naši smrtni britkosti nas bo Marija obiskala, tolažila, v nebesa pripeljala, kjer bomo smeli vedno za njo hoditi, ter tamkaj večno hvalo Jezusu in Mariji prepevati. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

6. dan.

Najboljša dedšina.

„Podelim tebi zemljo zaželjeno,
dedovino prekrasno“. Jer. 3, 19.

Bridko osodo življenja je Jezus svojim učencem napovedal, govoreč: „Iz shodnic vas bodo metali, celó ura pride, da vsaki, ki vas umori, bo mislil Bogu ustrezati“. (Jan. 16, 2.) Resnično se je učencem vse to zgodilo: Preganjali so jih, strašno mučili, ter neusmiljeno morili in klali.

To se pa še vedno ponavlja: služabniki božji še dandanašnji imajo in morajo veliko trpeti. Satan vedno ščuva ali šunta zoper Jezusa in njegove; lastna spačenost se rada vpira zoper božje reči; pa tudi izreja je velikokrat kriva, da so ljudje hudobni in zoper Boga, zoper Jezusa in njegovo sv. cerkev. Starši veliko zakrivijo, vse pripustijo svojim otrokom v mladih letih; dete odraste hudobno, črti pobožnost; starši pomrjejo, zapustijo sicer dedovino svojim otrokom, pa na krščansko življenje so pozabili, da bi otroci pošteno, mirno,

pobožno živeli. Kakor je Bog rekel svojim otrokom: „Podelim ti zemljo zaželjeno, dedovino prekrasno“, tako bi starši morali svojim otrokom najboljšo, prekrasno dedovino zapustiti in reči: Podelim ti prekrasno dedovino! — sv. vero in pobožnost.

Danes imamo god sv. Janeza Damascena; bil je sin prebogatih staršev, ki pa vendar svojemu sineku niso samo za denar skrbeli, temuč tudi za potrebni poduk in pobožno življenje, kar je najboljša dedovina. Za prekrasno dedovino morate tudi vi krščanski starši skrbeti svojim otrokom, da bo imela Marija z vami veselje; zato danes o prekrasni dedovini rečem: Najboljša dedovina je: 1. Krščanska učenost; 2. Krščanska pobožnost.

1. Starši živijo v svojih otrocih, zato jim vse izročijo, in dajo za dedšino: premakljivo in nepremakljivo blago in premoženje; starši so srečni, ako svoje otroke lepo oskrbujejo, lahko in mirno zatisnejo svoje trudne oči; pa tudi otroci so srečni, ako so jim roditelji oskrbeli najboljšo dedovino: krščansko učenost.

Jezus pri svojem odhodu tolaži svoje učence s tem, da jim obeta sv. Duha, ki jih bo vsega učil, na vse opomnil, kar jim je povedal in ga zato imenuje „Učenika.“ — Tako pa Jezus ravno s tem spričuje, da je učenost resnično najboljša reč. — Sergij, oča današnjega godovnjaka, sv. Janeza Damascena, jako bogat mož, ni bil zadovoljen sinčeku svojemu obilnih zakladov, ki se hitro porabijo in zapravijo, samo zapustiti, temuč skrbel mu je tudi za vso mogočo učenost in izobraženost. Odkupil je iz sužnosti nekega prav učenega meniha, Kozma, sprejel ga v svojo hišo in mu izročil svoje ljubljeno dete Janeza. Mladi Janez je imel izvrstne zmožnosti, zato je podeljeni poduk obrodil obilni sad. Pridobil si je v svetovnih in duhovnih vednostih čudovite znanosti, pa tudi njegovo srce se je blažilo; bil je visoke učenosti, pa globoke pobožnosti, ker bil je prepričan, da vsa visočina in globočina učenosti nič ne koristi brez pobožnega srcá, brez krščanskega živ-

ljenja. — Tako tudi vi, ljubljeni roditelji, skrbno učite svoje otroke, kolikor veste in morete; pošiljajte jih v šolo; saj dandanašnji že skoro vsaka vas svojo šolo ima, da se otroci ložej podučujejo, vsaj za silo in vsakdanjo potrebo. Zato ne zadržujte jih brez važnega uzroka; ako dete mnogo izostaja, obilno zamudí, zaostane in se ničesa ne nauči; toraj ostane Boštjan goljufan, ki še navadnega pisma ni vedel prebrati in ga je neki zvit goljuf pripravil ob obilno dedšino. Neučeni sin je sirotej, lepo podučeni otroci pa dika in slava staršev.

Najboljša dedovina je pač krščanska učenost, ker bogastvo zgine. Poznate ljudi, ki so imeli obilno podedovanega blaga in penezev v skrinji, pa nemila osoda je vse to hitro razpršila, bogastvo je pošlo, in pod tujo streho so se morali potikati. — O kako marsikteremu se je že prigodilo, da prebival je poprej pod bakreno streho, poznej pa še slamnate ni bilo! Ako pa je človek krščansko podučen, si še tudi v taki nezgodi vé

pomagati, in službo najti, ali saj potrpeti. Da, najboljša dedšina je krščanska učenost. Otroci vam bodo za-njo pa tudi hvaležni. Kadar opešate, vam bodo pomagali ter toliko rajši vas podpirali, kolikor bolj bodo videli, da ste tudi vi mnogo darovali za poduk in izrejo svojih otrok. In kadar bodo vaše kosti že v grobu počivale, se bodo otroci še hvaležno spominjali dobrih svojih roditeljev, kateri so jim tako lepo dedšino prave krščanske učenosti oskrbeli! Vsaj večkrat vidimo imenitne gospode, učene duhovnike, visoke gospé moliti in obiskavati gomilo pokojnega očeta ali ranjke matere, da se jih v molitvi hvaležno spominjajo za najboljšo dedšino krščanske učenosti v mladih dneh. Poleg učenosti pa je še tudi treba otrokom zapustiti za dedšino:

2. p o b o ž n o s t. — Prelepo piše pobožni mož, Tomaž Kempčan, v svoji izvrstni knjigi, govoreč: „Vsaki človek si naravno vednosti želi; pa vednost brez straha božjega, kaj mu hasni?

Resnično boljši je ponižen kmetič, ki Bogu služi, kakor pa ošaben modrijan, ki ték nebá ogleduje, sebe pa zane-marja“. (Hoja za Krist. 1, 2, 1.) Vsa učenost malo ali nič ne hasne, mogoče pa, da je nevarna za zveličanje, ako nima prave podlage in mile tovaršice — krščanske pobožnosti. Učenost otroke rada napihne, da svoje starše po strani pogledujejo, se jih celó sramujejo, ako jim za dedovino prave pobožnosti niso oskrbeli. Blanka, zlata mati sv. Ludovika IX., kralja Francoskega, je svojemu sinu skrbela za učenost, pa mu je tudi zarano v mlado srčice vložila zaklad: pobožnost; rekla je: „Moj sin, rada te sicer imam, pa rajši bi te videla mrliča ko pa grešnika“. (2. Cass. 316.)

Pobožnost, ali prisrčno ljubezen do Boga, morajo starši vsajati že v mlado srce svojih otrok, kakor je ljubeznjivo delala Makabejska mati, da je svojim sedmerim sinovom pripomogla k mučeniški kroni in večnemu zveličanju, ker od nje podučeni v ljubezni do Boga in

božjih zapovedi so rajši dali kri in življenje, kakor da bi grešili. Akoravno so Makabejske brate zaporedoma strahovito mučili, vendar — vsi ostanejo stano vitni. Naposledno privlečejo najmlajšega brata na morišče, pobožna mati pa ga opominja, govoreča: „Prosim, sinek, pogledaj na nebo in zemljo, in na vse, kar je v njih, in spoznaj, da je vse to Bog iz ničesar ustvaril, in tudi človeški rod“. (2. Mak. 7, 28.) Enako je tudi pobožni oča Tobija svojemu sinu pobožnost v srce vsajal, da sv. pismo pravi: „Učil ga je od mladosti častiti Boga, in zdržati se vsakega greha“. (Tob. 1, 10.) Ko pa je Tobija mislil, da bo umrl, pokliče svojega sina, in mu daje prelepe nauke, govoreč: „Poslušaj, moj sin, besede mojih ust, in jih ohrani v svojem srcu. Kadar Bog sprejme mojo dušo, pokopaj moje telo in spoštuj svojo mater vse svoje žive dni, spominjaj se, kolike nevarnosti je ona za-te pretrpela. Ko pa tudi ona umrje, pokopaj jo blizo mene. Vse dni svojega

življenja v mislih imej Boga, in varuj se kedaj v greh privoliti in opuščati zapovedi gospoda našega Boga. Od svojega imetja dajaj miloščino, in ne odvrčaj svojega lica od nobenega ubožca: tako se bo zgodilo, da tudi Bog ne bo odvrnil svojega lica od tebe. Kolikor premoreš, bodi usmiljen; ako imaš obilno, obilno podeli, ako imaš malo, tudi malo rad podeli. Zdrži se, moj sin, vsakoršne nečistosti. Napuh naj nikdar ne gospodari v tvojih mislih ali besedah, v njem je začetek vsake pogube. Kdor ti je kaj delal, mu hitro plačilo daj, in plačilo najemnika naj nikakor pri tebi ne zostaja. Kar ti od drugih mrzi, tudi ti jim ne delaj. Vsaki čas moli Boga, in prosi ga, naj vodi tvoje steze in vsi tvoji nasveti ostanejo v njem“. (Tob. 4, 1—20.) Najboljša dedovina, katero starši otrokom ob svoji ločitvi zročiti zamorejo, je pač ljuba krščanska pobožnost; zato sv. Krizostom izvrstno pravi: „To bi morali mi — v življenju in smrti — svojim otrokom dopovedovati, in jih pre-

pričati, da strah božji je veliko bogastvo, stanovitna dedšina in prelepi zaklad, ki se ne zgubi“. (2. Cass. 318.)

Pa tudi pobožnost do Marije Device je celotni ali dovršivni delež najboljše dedšine, ktero bi krščanski starši svojim otrokom oskrbeti morali. Že v mladosti jih učite Marijo Mater božjo spoznavati v njenih čednostih, jo častiti in posebne vaje ji na čast opravljati. Kadar pa so dnevi Marijinih praznikov in godov, vzemite otroke seboj k spovedi in k sv. obhajilu; to jim bode najlepša, stanovitna dedšina. — Tako je delala skrbna mati sv. Terezije; učila je svojo hčerko Boga ljubiti in Marijo Devico častiti. Božja volja je bila, da mati zarano umrje, ko je bila deklica še le dvanajst let stara. — Od ljudi in od staršev zapuščena, gré v cerkev, poklekne pred podobo Matere božje ter milo vzdihuje in moli: O preljubeznjiva Devica Marija, moja telesna mati so mi umrli, vsa objokana pred teboj klečim in te milo prosim, bodi ti moja ljuba mati, sprejmi

me za svoje dete, in varuj me vsake nesreče in vsega greha“. (Legenda.)

Marija je njeno otroško molitev uslišala, jo sprejela v svojo obrambo in sv. Terezija je v ti Marijini pobožnosti bila srečnejša, kakor če bi nji roditelji bili skrinje premoženja za dedšino zapustili.

Tako, ljubi starši, to naj bo prijateljska beseda danes za vas, kakor iz Marijinih ust govorjena, da svojim otrokom skrbite za prelepo stanovitno dedovino krščanske učenosti in krščanske pobožnosti. Recite otročičem: „Podelim tebi zemljo zaželjeno in dedšino prekrasno“. Kakor današnji godovnjak, sv. Janez Damascen, bodo tudi vaši otroci srečni in zveličani, ako jim pravo dedšino oskrbite: Krščansko učenost in pobožnost. Vi starši in vaši otroci, da vsi vkup bote zasluženno plačilo vživali pri Mariji Devici v svetih nebesih na vse večne čase. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

7. dan.

Bogastvo daj.

„Resnično, povem vam, kar ste storili enemu najmanjših mojih bratov, meni ste storili. Mat. 25, 40.

Jezus pripoveduje o nekem evangeljskem bogatinu, kateremu je njiva obilen sad obrodila; in mislil je pri sebi: Kaj bom storil, ker nimam kam spravljati svojega pridelka? In reče: To bom storil: podrl bom moje žitnice in bom več naredil in noter spravim vse svoje žito in blago; in porečem duši svoji: Duša, obilno imaš blaga založenega na veliko let, počivaj, uživaj, pij, gostuj se. Bog pa je rekel: Bedak, nocoj potirjajo tvojo dušo od tebe; kar pa si pripravil, čegavo bo?“ (Luk. 12, 16—20.)

Tega bogatina delo in skrbljivost toraj ni bila Bogu dopadljiva, ker svojega bogastva ni dobro porabil. Sam je jedel, pil in se dobro gostil, na dela milosti pa je pozabil. Bog ti ne blagoslovi njive, da bi svoj želodec obilno napolnoval. Bog ne ovaruje vinskih goríc pred uimo zato, da bi ljudje pijančevali in požreše-

vali. Bog nam ne dá sreče in bogastva zato, da bi lahkotno in brezskrbno živeli, temuč zato, da bi božje darove hvaležno in zmerno vživali, pa tudi ubožnejšim pomagali in miloščino delili, ker le to je dopadljivo Jezusu, ki pravi: „Resnično vam povem, kar ste storili enemu najmanjših mojih bratov, ste meni storili.“ (Mat. 25, 40.)

Danes je praznik sv. Stanislava. Bil je sin silno bogatih starišev, pa je le svetnik postal, akoravno Jezus pravi: „Ložej je kameli iti skoz uho igle, kakor pa bogatinu priti v kraljestvo božje.“ (Luk. 18, 25.) Sveti Stanislav je pa le prišel v nebesa, ker je podedovano bogastvo dobro porabil. — Ker nam danes Marija Devica s svojim božjim sinom pravi: Resnično vam povem, kar ste storili enemu najmanjših mojih bratov, meni ste storili, vam v Marijinem imenu razlagam danes: o bogastvu in rečem bogastvo daj: 1. otrokom, 2. ubožcem, 3. Mariji.

Včeraj smo se učili, ktera je najboljša dedšina, za srečne otroke, namreč učenost in pobožnost krščanska; tudi bogastvo ne škodi, ako se dobro porabi

in na Bogu dopadljivi način razdeli. Da pa Bogu dopadljivo bode, daj svoje bogastvo

1. otrokom. Starši morajo se truditi in skrbeti, da imajo svojim otrokom kaj premoženja zapustiti. Tako uči že sv. apostelj Pavel, govoreč: „Roditelji morajo otrokom zalagati, ne pa otroci roditeljem.“ (2. Kor. 12, 14.)

Hudo se pregrešijo starši, ki premoženje zaigrajo. — Igra sploh je nevarno delo, kdor po igranji obogateti želi, zapade v satanove zanjke in zadnjič navadno sam ubožec postane. Karte v roko ne prijemaj; lahko te spravijo igralci na beraško palico. Sreča je okrogla in negotova. Premnogi so že čez noč ubožali. Dober oče karte ne pozna.

Premoženje se tudi zapiti ne sme. Pijančevati je že samo po sebi grdo in pregrešno; kdor se tej strasti vda, pokvari svoje zdravje, pogubi svojo dušo in zapravi otrokom potrebno doto. Na starost pa čaka ga uboštvo in glad. Kako bridka je pritožba otrok, katerim

so oče ali reditelji vse zapili. Časi so trdi, tem bolj je treba varčen biti in novčiča ne zapiti. Za zdrave ljudi je voda najboljša pijača, čisti želodec, um razbistri, nas obvaruje krega in prepira. Starši! blago ni več vaše, ako vam Bog otroke izroči; zapravljivi roditelji so tatovi svojim otrokom. Starši morajo svoje bogastvo dati svojim otrokom, kakor so Stanislavu starši prepustili bogato dedšino, da je mirno in lepo zamogel Bogu služiti; čast božjo pa tudi med drugimi razširjati. Takim skrbnim starišem sam Jezus veli: „Resnično vam povem, kar ste storili enemu najmanjših mojih bratov, ste meni storili.“

2. Da svoje premoženje na Bogu dopadljivi način porabimo, moramo dajati tudi u b o ž c e m. Božja modrost je bogastvo razdelila, nekterim obilno, drugim malo, premnogim ljudem pa celo nič ne; zato bogataši imajo priliko služiti si nebesa, ako uboščekom radi pomagajo, ker vse to Jezusu storijo. Kristus pravi: „Uboge boste vedno imeli.“ (Jan. 12, 8.)

To se vresničuje zadnje dni bolj, kakor nekdej, ko vse zarad ubožstva zdihuje in berač beraču stezo kaže. Med takimi ubožeci se pa nahajajo gostokrat čudoviti strici. Ni dolgo, kar je eden takih beračev došel pred neko župnijsko hišo, žganjice ves nalit, vsede se na predvorje in v štirih različnih jezikih psova in kolne, dokler ga zadremanec ne premaga. Takemu denarja dati, se pravi, k grehu pomagati in se njegove hudobije vdeleževati; bolje je dati mu kruha ali sploh kaj jesti, da se ga z lepo znebiš.

Bogu le ustrezamo, ako od svojega bogastva delimo u b o ž č e k o m zares p o t r e b n i m , ktere je ogenj, uima, smrt staršev, v revšino potlačila itd., tedaj nam bo Jezus rekel: to ste meni storili. Ni namreč večega ubožca, kakor je zapuščeno dete, kterega so starši zapustili, mu oče ali mati umrli; potika se med tujimi ljudmi, brez dostojne ali potrebne obleke, hrane in poduka. Jezusovo oko pa vedno gleda na take sirotice, zato o takih mili Zveličar sam pravi: „Kdor sprejme takega

otroka v mojem imenu, mene sprejme“. (Mat. 18, 5.) Ravno tako govori Jezus o miloščini drugim poštenim ubožcem podeljeni: „Kdorkoli dá enemu najmanjših tistih kupico hladne vode, na ime učenca: resnično povem vam, ne zgubi plačila svojega“. (Mat. 10, 42.) Vsi smo brati in sestre, vsi smo učenci Kristusovi, kar si vzajemno v krščanski ljubezni dobrega storimo, vse to si Jezus sebi storjeno zaračuni, Njega razveseli, da nas pohvali: „Resnično, povem vam, kar ste storili enemu najmanjših mojih bratov, meni ste storili“. (Mat. 25, 40.) Vendar pa moramo radi in veselega srca ubožcem postrezati, ker so Jezusovi varovanci ali brati. „Le veselega darovalca Bog ljubi“, uči sv. apostelj Pavel. (2. Kor. 9, 7.) Domači pregovor pa pravi: Dá obilno, dá grobo, kdor z licem dá robo.

Posebno radi moramo miloščino dajati bolnikom, ker oni so Jezusu najbolj podobni, ako so očiščeni greha in svoje bolečine voljno prenašajo. Kakor je Jezus trpel na sv. križu, tako bitko

trpi bolnik na svojo bolešno posteljo navezan; kakor je Jezusa bolelo po vsem telesu, tako bolnika zbode kolikorkrat vzdihne; kakor je Sina Božjega žejalo na sv. križu, tako muči pekoča žeja revnega bolnika. Koliko dobroto mu toraj skažeš, ako mu podeliš žlico juhe, kupico vode ali okrepivnega vina, kruha ali drugih jedil. Vse to Jezusu dopada, in ti prišteje kakor bi bil Njemu samemu storil. Tako je delal današnji godovnjak, sv. Stanislav, ki je svojo obilno dedšino razdal revežem, vdovam, sirotam; njegova palača bila je v pravem pomenu bolnišnica polna različnih bolnikov. Obresti in plačilo je zato dobil v nebeškem veselju, ker je vse to za Jezusa storil. — Ako ti je ljubi Bog dal bogastvo, ne moreš ga boljše porabiti, kakor če ga ubožcem v krščanski ljubezni deliš; boljše porabiti ga ne moreš, kakor ako ga bolnikom v pomoč in tolažbo daješ; poplačal ti bo Jezus sam, ki pravi: „Resnično, povem vam, kar ste storili enemu najmanjših

mojih bratov, meni ste storili“. (Mat. 25, 40.)

3. Dobro in Bogu dopadljivo toraj je svoje blago dati otročičem, od svojega premoženja dajati miloščino ubožčekom, dobro za nas pa tudi je, svoje bogastvo dati Mariji. Sicer je ona prebogata nebeška Kraljica; od nas blaga ne potrebuje; vendar jo jako razveselimo, ako nji poklonimo od svojega bogastva. Kakor dobra mati čuti srčno veselje, kadar ji pridno dete prvo spomladno rožico, vijolico, pokloni: tako tudi mi svojo nebeško Mater razveselimo, ako nji od svojega imetka kaj podarimo. Stanislavovi starši, brezdetni, dajo Mariji na čast krasno cerkev pozidati v Šepanovem, in so oskrbovali ondi tudi duhovnike; to je bilo Materi Božji toliko všeč, da starčekoma sprosi čudežni zarod sv. Stanislava. (Legenda, Donin.) Pobožni kristijani so Mariji Devici radi delili od svojega premoženja; nji na čast stavili so lepe kapele in velikanske cerkve, drage podobe. Mi pa damo svoje pre-

moženje Mariji, ako skrbimo za lepoto cerkve, za kinč njenih altarjev, za sveče pri njeni podobi. Ako ti je Bog dal blago, ne bodi skop, ko se za Marijo poprosi; ako imaš premoženje, ob smrti ne pozabi Marije; tudi nji sporoči kakšen darek. Vse rada sprejme, kar smo nji storili.

O sv. Martinu se bere, ko se je še le k sv. krstu pripravljaj, sreča ga v hudem mrazu ubožec, proseč za miloščino. Ker družega nima, odreže polovico plašča, in mu ga da. Ponoči se prikaže Jezus in mu reče: To mi je storil Martin, krščeneec. — Tako bo na sodbi: ko bomo trepetali pred ostrim sodnikom Jezusom, bo pristopila Marija Devica, nas zagovarjala, ako smo v življenju njo častili, svoje premoženje za njeno čast obračali, in bo rekla: Resnično, povem vam, kar ste storili enemu mojih najmanjših bratov, meni ste storili! In ljuba Marija Devica nas bo peljala k milemu Jezusu v nebeško veselje po zaslužno plačilo. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

8. dan.

Dve materi.

„Spoštuj očeta svojega, in mater svojo, da boš dolgo živel na zemlji“.

Eks. 20, 12.

Nobene zapovedi božje ne ponavlja sv. pismo tolikokrat, kakor ravno četrto zapoved; in nobene tako tehtno, kakor četrto zapoved božjo. Pri mnogih in različnih prilikah sv. Duh v starem testamentu, in ljubi Jezus v novem v srce otrok vsaja spoštovanje roditeljev: pa tudi pristavlja lepo plačilo tega spolnovanja: „Da boš starovičen na zemlji“. Ker to je za otroke prva in poglobitna zapoved, srečni časno in večno so tisti otroci, ki spolnujejo četrto zapoved, in svoje roditelje lepo v časti in spoštovanju imajo.

Pa tudi starši morajo tako živeti, tako se obnašati, da so časti in spoštovanja vredni, tedaj da zaslužijo spoštovanje. Roditeljev življenje mora biti izgledno, pobožno, častitljivo, brez krega, brez kletve, brez razuzdanosti ali pijančevanja, da jim radi damo njihovo čast,

da veselo spolnujemo, kar nam sam Bog nalaga : „Spoštuj očeta svojega, in mater svojo, da boš dolgo živel na zemlji“. (Eks. 20, 12.)

Danes imamo god sv. Monike, matere sv. Avguština, ki je prav sveto živela, pa tudi ni nehala moliti, dokler se sin ni spreobrnil. Prav izgledna mati; pa jo je spreobrneni Avguštin tudi prisrčno ljubil, in spoštoval. Taki bi tudi vi krščanski roditelji morali biti, posebno ve ljubljene matere, in vaši otroci bi vas bolje spoštovali. Vsaki človek, vsaki kristijan ima dve častitljivi materi, kateri spoštovati mora, ako hoče na zemlji dolgo živeti in srečen biti; in te dve materi ste: 1. telesna mati; 2. Marija, naša Mati.

1. Ako danes samo o materi telesni govorim, ne preziram, ne zaničujem očetov; kar vam mislim o materi povedati, bo tudi očetom veljalo; le zato o materi govorim, ker večino mater tukaj vidim, in posebno, ker imamo danes god tako izgledne matere, sv. Monike. Zato rečem: Spoštuj svojo telesno mater, da boš starovičen in srečen na zemlji.

Taka častitljiva, vsega spoštovanja vredna mati je bila sv. Monika. — Rojena je bila Monika leta 332 v afriškanskem mestu Tagaste, od pobožnih krščanskih roditeljev. Že v otročjih letih je imela veliko veselje do molitve in pobožnosti, do ubožcev pa usmiljeno srce. Staršem pokorna, zaveže se v zakon s poganskim, jezljivim Patricijem. Največo nadlogo pa je imela s svojim sinom, lahkomišljenim Avguštinom. S prva sicer ljubeznjiv deček, veselje in nada dobre Monike; pa joj! komaj nekoliko odraste, že zgine vsa ljubeznjivost, prikaže se upornost, jezljivost, poželjivost, celó krivovernost. Da bi sprideni sin maternih solz ne videl, ne slišal maternih opominov in nje molitve, jo skrivši potegne prek širokega morja v Milan, kjer je živel in pridigoval škof sv. Ambrož. Žalostna mati joka, išče, moli; najde ga čez dolgo v Milanu, kjer je iz radovednosti hodil poslušat pridige sv. Ambroža, pa po njih ginjen bil. Zdaj ga mati ne spusti več. Opominja, prosi in

joka, dokler Avguštin ne spozná resnice ter se v pričo sv. Ambroža krivoveri odpové. Vrneta se potem v Afriko; a že v Ostiji, kjer hočeta na ladijo stopiti, Monika zboli, in kmalo potem umrje. Hudo je bilo to za Avguština; njegovo srce se je žalosti topilo; spoznavši ničevost in minljivost svetá, se popolno spreobrne zopet k večnemu Bogu; domu prišedši živi ostro, spokorno; bere, moli in piše samo sv. reči; postal je pozneje škof, in še svetnik. — Svoje pokojne matere, njenih prelitih solz, obilnih molitev nikdar ni pozabil.

Takove bi tedaj biti morale vse matere, potrpežljive in postrežljive do svojih mož. Do svojih otrok pa bodite mile, pametne, skrbne; molite za nje, da jim Bog pamet razsvetljuje; posvarite vsako napako; hodite za njimi, da se vam ne zgubijo, ne pogubijo; tedaj vas bodo že spoštovali v vašem življenju, gotovo pa tudi ne pozabili po vaši smrti. — Avguštin je že svojo mater začel spoštovati, ko je še živila. Ljubeznjivo se pogovarja

ž njo na potovanju; ji zvesto streže v bolezni; ji spoštovalno zatisne materno oči, ktere so neštivilno solz zanj prebile. Lepo, krščansko dá svojo mater pokopati; vedno joka in moli za svojo drago pokojno mater, da je tako svojo zamudo popravljal, in dopolnil božjo zapoved: „Spoštuj očeta svojega, in mater svojo, da boš starovičen na zemlji.“ — Bere se o nekem lagodnem sinu, ki ni zvrševal četrte zapovedi božje; kruto, grozovito je ravnal s svojimi roditelji, dokler so živeli. Oj groza! še celó ubil je svojega lastnega očeta, in pokopal. Vest mu pokoja ne dá; grize ga po dnevi in po noči; žene ga na grob pokopaneega očeta. Ondi se pripogne, z rokami kopá in razkopava gomilo, da bi prišel do očetovega trupla, naj bi slišal iz njegovih ust tolažbe glas: Sin! odpustim ti tvojo grozno hudobijo. Pa zastonj! Potuje v sv. deželo, moli na božjem grobu za svojega očeta; razbičati se dá krvavo, naj bi Bog milostljivo pogledal na njega — skesanega ubijavca, in na

dušo pokojnega očeta. Prav je imel; upajmo, da je bil Bog skesanemu grešniku usmiljen. — Ti pa, krščanski sin, ne delaj žalosti svojemu očetu; ubogaj ga lepo; in krščanske hčerke, ne dražite svojih mater. Gotovo vas ljubijo roditelji, tudi vi jih ljubite in spoštujte, dokler vam jih Bog na svetu pusti! Ako vam je pa že nemila smrt pobrala vaše ljubljene starše, in vam vaša vest pravi, da jih niste zadosti ljubili, in spoštovali, jokajte in molite na njihovih gomilah za nje, ker Bog sam tako zapoveduje, govoreč: „Spoštuj očeta svojega in mater svojo, da boš starovičen na zemlji“. Spoštuj svojo telesno mater!

Pa še vse bolj častito mater nam je Bog dal, ktero še nad telesno mater spoštovati moramo, ako hočemo časno in večno srečni biti, in ta častita mati naša je: Marija Devica. — Jezus, umirajoč na sv. križu, je izrekel sv. Janezu, ljubljencu svojemu: „Glej, tvoja mati!“ in s tem je mili Zveličar svojo

mater Marijo izročil Janezu za mater. (Jan. 19, 27.) Pa ne samo Janezu; vsem pobožnim in nedolžnim, vsem kristjanom je Jezus Marijo Devico dal za Mater, takrat govoreč: „Glej, tvoja mati!“ (Jan. 19, 27.) Marija je naša duhovska mati, usmiljena mati vseh pravovernih kristjanov; zato jo pa tudi vsi ljubiti, spoštovati, častiti moramo. „Spoštuj mater svojo, da boš dolgo živel na zemlji.“ (Eks. 20, 12.)

Marija se skazuje v naših telesnih nadlogah dobro in usmiljeno mater. Kolikokrat peša naše telo pod bremenom mnogoterih križev, ki nas potlačiti hočejo? Koliko uboštva, koliko žalosti, koliko bolezní stiska ubogega človeka? Od zibelke do groba je cela vrsta različnih nadlog, kakor že pobožni trpin Job zdihuje, govoreč: „Človek od žene rojen, le kratko časa živi in je poln nadlog.“ (Job 14, 1.) Kadar nam pa telesna mati več pomagati ne more in kadar vsa človeška pomoč nič več ne zdá, tedaj še pristopi naša druga mati Marija, po-

močnica kristjanov, in prežene telesno nadlogo, razveseli bolnika z ljubim zdravjem. „Iz nemškega mesta — Weilheim — so žalostni starši pripeljali sključeno in nadložno deklico v Bernried. Pred podobo žalostne Matere Božje, ki je v tisti cerkvi premnogim revežem pomoč že podelila, položijo in priporočijo sirotico mogočni nebeški Kraljici. Ko so spolnili obljubo in svojo pobožnost dovršili, posadijo sključeno dete zopet na konja in potujejo domu. Komaj so bili kakih tristo korakov odrinili, kar se sključeno dete raz konja prevrže. Starši hočejo dete hitro pobrati, da bi ga konj ne pohodil, pa kako ostrmijo, ko deklica sama vstane, ravno hodi in je popolno ozdravljena. Vsi se zopet povrnejo v cerkev Marije Device, toliko dobro in usmiljeno mater hvalit ter se ji zahvalit, potem pa so se veseli domov vrnili.“ (Liebfrauentgarten 668, 52.) Enako še zdaj v Lurdu Marija revnim bolnikom obilno in rada deli telesno pomoč — ljubo zdravje! Spoštuj in rad časti toliko milo svojo

mater Marijo; ker ona nam še bolj pomaga v dušnih nevarnostih.

Hude so telesne nadloge, še vse hujše pa so dušne nevarnosti, ki nas lahko večno pogubijo, ako nas mati Marija ne obvaruje. Satan hodi okoli kot rjoveč lev ter duše lovi za večno pogubljenje, in žalostno! le preobilno jih seboj potegne. Tudi po nas sega in hlepi. Ubrantiti bi se toliko zvitemu sovražniku ne mogli, če bi nas Marija, naša ljuba mati, ne varovala. Res, hvaležno moramo reči in spoznati: „Ako bi mi ti, Gospa moja in Mati moja Marija, ne bila pomagala, bi prebivala v peklu duša moja.“ (Ps. 93, 17.) Neštevilno duš je ravno mati Marija rešila pogubljenja. Dne 5. maja 1832 kleči pobožni starček Geramb v dolini Jozafat blizo Jeruzalema na grobu blažene Device in ves ginjen ondi moli: „Tukaj je tvoj grob, o Marija, moja ljuba mati, pa tvoja ljubezen ni umrla. Ti si me od mladosti varovala, stala si pri moji zibelki, nisi me zapustila, ko sem po grešnih stezah hodil.

Ti si me spreobrnila, k pokori pripeljala — rešila pogubljenja.“ (Hünner 260.) Andrej Korzin, jako malopriden deček, svoji materi veliko žalosti dela, da ga pokrega: „Poberi se mi, ti volk.“ Ko mati razloži, da se ji je ob porodu sanjalo, da bode volka dobila — Andreja pretrese, se sodbe zboji ter pred Marijin altar poklekne in prosi za pomoč za gnado spreobrnjenja. — Marija ga je rešila, zveličala. Bil je Andrej pozneje škof, sloveč učenik — svetnik.

To ste toraj dve častiti materi! Ljubite svoje telesne matere, ostanite pri njih, strezite jim, dokler jih imate; pa tudi Marijo, svojo duhovno mater, častite ter si ji priporočevajte v življenji in v smrti, dokler nas vseh ne zveliča. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

9. dan.

Zveličanje.

„Bodite trezni in bedite, ker vaš nasprotnik, satan kakor lev rjoveč kroži, išče, koga bi požrl.“

I. Petr. 5, 8.

Mili Zveličar prelepo primerja nebesa veseli gostiji, ko pravi: „Nekdo je napravil pojedino in jih obilno povabi. In je poslal svojega služabnika ob uri večerje pravit povabljenim, naj pridejo, ker je že vse pripravljeno. In začnejo se vsi skupaj izgovarjati. Prvi mu reče: Pristavo sem kupil in moram iti jo ogledat; prosim te, izgovori me. In drugi reče: Pet jarmov volov sem kupil in jih grem poskusit; prosim te, izgovori me. In tretji reče: Oženil sem se in zato ne morem priti. In služabnik se vrne in je povedal svojemu gospodu. Tedaj se je hišni gospodar razsrdil in reče svojemu služabniku: Idi na ceste in mestne ulice in pripelji sem ubožce, hromce, slepce; in hlapec reče: Gospod! zgodilo se je, kakor si zapovedal in še je prostora. In gospod reče slu-

žabniku: Idi na pota in ograje in prisili jih priti, da se napolni moja hiša.“ (Luk. 14, 16—23.)

Kako lepo nas ljubi Jezus s tem uči, da smo vsi povabljeni k preveseli nebeški večerji. Rajski dom nebeškega očeta je naše večno stanovališče. Bog nobenega ne zavrže. Jezus nobenega ni pozabil: bogataš kakor ubožec ima enako pravico do svetih nebes, do večne večerje. Pa nekteri ljudje sami nočejo skrbeti za nebesa; odtegujejo in izogibajo se nebeške večerje, izgovarjajo se s praznimi rečmi, da ne morejo do nebes. Druge pa zopet sovražniki prekanijo, zmotijo, da ne postanejo gosti nebeške večerje. Zato nas prisrčno opominja sv. apostelj Peter, govoreč: „Bodite trezni in bežite, ker vaš nasprotnik satan kakor rjuveč lev kroži ter išče, koga bi požrl.“ (I. Petr. 5, 8.)

Danes je god sv. Gregorija Nazijančana. Bil je posebno goreč branitelj sv. vere zoper hudobne Ariance; njegova prisrčnomila beseda je neštivilno zmotenih odpadnikov zopet k Jezusu pripeljala. Za zveličanje duš se je vedno trudil; nasprotnike vse premagal in je šel k nebeški večerji; nas pa uči: za svoje zveličanje delati in skrbeti. Zato danes govorim o našem

zveličanju in sicer tako, da pomislimo, kateri so zveličanja: 1. nasprotniki; 2. pomočki.

Gotovo je in naravno, da si vsak človek sreče želi in sicer časne in večne. Vsak človek sreče tudi išče, ali časne ali večne, katero že višje ceni. Vse je na tem ležeče, da ima človek najpred prave zaumene od sreče in potem, s kako gorečnostjo, s kakimi pripomočki je išče. In tu se žalibog tako rado zgodi, da si prizadevamo najpred in najskrbnejši za časno srečo, potem še le za večno. Pustimo pa danes vse drugo premišljanje na stran, od kod in zakaj to pride, in pomislimo le nekatere nasprotnike ali sovražnike na potu našega zveličanja.

1. Najprvi in najhujši nasprotnik našega zveličanja je satan, hudobnež iz pekla. On vedno lazi in hodi okoli ter išče, koga bi požrl in pogubil. Sam je zagazil v večno pogubljenje in mrzi mu, da bi se človek pri Bogu veselil, kterega je on z napuhom zapustil; sam odločen in zavržen vekomaj s pred Božjega trona, je zaviden, če bi se človek

še pri Jezusovi večerji veselil; on obsojen v večni ogenj, želi tudi druge za seboj potegniti v enako obsojenje, enako kazen. Zato človeka vedno zalezuje; on je tista požrešna ptica, ktera pozoblje zrno božje besede iz njive človeškega srca, da ne obrodi zveličanskega sadu; on je tisti sovražen človek, kateri priseja ljuliko nevere, da ljudi ložej pogubi. Tako je satan uganjal in delal ob času našega današnjega godovnika. Seme krivovere arijanske je razsejal po vzhodu in skoraj da po vsem znanem svetu; preobilno jih je zamotal v njo in neštivilno duš se je pogubilo po Arijevi krivoveri, ki je Jezusu odjemala in kratila čast Sinu Božjega. Enako pa satan tudi pri posameznem človeku svojo moč skazuje. Kar dobrega storiš, ti satan vničiti skuša; kar po dnevi postaviš, ti ponoči podira; da, on zalezuje in moti človeka povsodi: doma, v društvu, v samoti in v cerkvi. Bere se, da je ta peklerska pošast se prikazovala sv. Antonu v puščavi, sv. Martinu na smrtni

postelji, drugim pri premišljevanji in molitvi. Resnica je toraj, da je satan prvi, najgrozovitniši nasprotnik našega zveličanja; do poslednjega zdihljeja išče človeško dušo požreti, večno pogubiti. Zato sv. Peter tako skrbno vérne opominja: „Bratje, trezni bodite in bedite, ker vaš nasprotnik, hudič, kakor rjoveč lev vedno okoli hodi ter išče, koga bi požrl.“ In kar sam ne more storiti, dela po svojih namestnikih.

Da, satan svoje ima pomočnike: malopridneže, ki nam delo zveličanja kvarijo in motijo. V podobi pisane kače je Evo in z Evo Adama premotil. In tako še zdaj dela. Posluži se malopridneža, slabih tovaršev in tovaršic, ki satanovo službo opravljajo in ljudem zveličanje podirajo. Nek svetnik je enkrat gledal, kako je okoli igrajočih se otrok vse polno satanov bilo, ki so nedolžne otroke v nek grd greh skušali zapeljati, a niso jih mogli. Pride pa k njim spriden fantalin in v četrti ure je bil greh doprinesen, v kterega je satan zastonj

zapeljeval. Tako največkrat človeka zapeljivci pokvarijo in dušo za pekel zazorijo. — Deček je priden in pobožen, dokler je pri svojih ljubih starših; zapusti pa naj očetov dom, gre v šole, k vojakom ali križem-svet, malopridneži ga v pest dobijo in kmalu prejšnjemu več podoben ni. Deklica je pobožna, nedolžna, sramožljiva, dokler jo nadzoruje ljubo materno oko; ko so pa oddaljeni, ali mater pokopljejo, ali zapusti očetov dom zaradi službe, nepazljiva sirota zaide med razuzdane tovarše, nesramne prijateljice: hitro zgine nedolžnega lica rudeči cvet, pobožno srce postane mlačno, namesto cerkve obiskuje hrame posvetnega veselja in razuzdanosti; poprej se je razcvetala za nebesa, zdaj zori za pekel! Tako delajo malopridneži, satanovi pomočniki in kruti nasprotniki našega zveličanja. Tako je po spridenih ljudeh Marjeta Kortonska grozno zašla; tako se je godilo Avguštinu in tako brez števila neskrbnim mladenčem in deklicam, ktere je satan vjel, ki vedno kroži ter išče,

kje bi koga našel in seboj potegnil v večno brezdno. Pa tudi gorjé nam, če smo se dali nasprotniku ukleniti; gotovo nas čaka večno peklo, ako še v pravem času ne porabimo pomočkov našega zveličanja. In kateri pa so ti?

2. P o m o č k i z v e l i č a n j a ! Kadar se vladarji vojskujejo, dajo svojim vojščakom različna orodja, da se zamorejo braniti; tako je ljubi Jezus nam, svojim vojščakom, dal pomočke za zveličanje. „Ne zapustim vas sirot, pridem k vam.“ (Jan. 14, 18.) Ako le čemo za zveličanje skrbeti, vojskovati se, ljubi Jezus nam pomaga zveličanja pomočke dobro porabiti. Tako nas opominja sv. apostelj Pavel, govoreč: „Oblecite orožje Božje, da zamorete stati zoper zalezovanje satana.“ (Efež. 6, 11.)

Zveličanja pomoček je t r e z n o s t. Tega so se svetniki kaj radi posluževali, zato so pa smeli iti k nebeški večerji. Današnji godovnjak, sv. Gregorij Nazijančan, je bil čudežne treznosti, tako, da je mnogokrat le s kruhom in vodo za-

dovoljen bil. Njegova kočá ni imela ne strehe, ne vrat; dim se ni vzdigoval iz nje, ker ni potreboval ognja; suhi kruhek in pa zelišče mu je bila priljubljena hrana. In tukaj najde sv. Gregorij popolno zadovoljnost in veselje srca. Ni ga mikal svet, ni ga vabila vesela družba k obloženi mizi. In tako se je zveličal. — Ravno tako trezno je živel tudi sv. Anton v puščavi. V pijanljivih tekočin ni poznal, po dovršenem delu, po noči bere, moli, premišljuje. Satan ga je vedno zalezoval, pa ker je bil Anton trezen, mu ni mogel škodovati. Vžival je dinje, sladke korenine, sočivje, zelišča, pil pa črstvo studenčnico. In nasprotnik, dasiravno je leta in leta vse poskušal, ni imel nobene oblasti ali moči do njega. Treznost je pa tudi nam pomoček zveličanja. Trezni rad moli, v cerkev hodi, varuje se kletve, vsakega greha. Naj pa vino srcé razbeli, ne moreš vladati svojega jezika, ne k molitvi sklepati svojih rok, ne na pošteno stezo spraviti svojih nog. Satan te potegne, kamor te hoče, porabi te za

vsako pregreho. Le pogledaj mladino, premisli starino; ker nočejo biti trezni, zato jih satan vlovi, dela ž njimi, kar hoče in poslednjič potegne v večno pogubljenje. Toraj, ljubi kristijani, ako nočete biti pogubljeni, vbogajte sv. aposteljna Petra, ki opominja; „Bodite trezni in bedite: ker vaš nasprotnik, satan, kakor rjoveč lev kroži ter išče, koga bi požrl.“ (I. Petr. 5, 8.)

Še mogočnejši pomoček zveličanja našega vam danes naznanim, in ta je Marija Devica, katero počastiti smo se tù zbrali. Ona je premagala sovražnika svojega, premaga tudi sovražnika za nas vse. S svojo deviško peto je satanu glavo strla; nobene moči satan nima, ako nas Marija brani in varuje. Potoval je nekdam mladi Tobija v ptujo deželo; truden enkrat počiva ter v reki Tigru noge hladi, in glej, grozna riba priplava in ga hoče požreti: „Splašen Tobija na ves glas tovarša zakliče: Gospod, napada me!“ — Tobija bil je rešen. (Tob. 6, 3.) Tako tudi mi kličimo v nevarnosti Marijo in

rešeni bomo večnega pogubljenja. Naj tudi peklena kača po nas zeva, svoje žareče žrelo po naši duši odpira; da, naj že tudi smrtno ranjeni, ne obupajmo; skesani in v srcu potrti zakličimo: Marija, pribežališče grešnikov, prosi Boga za nas — zaupajmo, ona nas še reši pekla in pogubljenja. In naj bi bili še tako blizo pekla, pa se zaupno ozrli na ljubeznjivo Mater Marijo, oteti, rešeni bomo. V dokaz tega poslušajte čudežno zgodbo: „Sv. Odilo, opat Klunjaški, potuje skoz neko zeló nevarno goščavo, kar ga sreča tolovaj, ki se čudi, da tako mirno in pogumno ondi hodi, kjer je vsaki le trepetal, ko ga je zagledal. Ropar ogleduje mirni, veseli obraz opata; ginjen in molčé poklekne pred Odilom, ki ga milo popraša: Kaj pa želiš? Ropar reče: Nič druzega ne, kakor da me seboj vzemite; ako me odvržete, sem pogubljen. Vzame ga seboj v samostan, in razbojnik začne novo, spokorno življenje. Po dolgih letih pokore zbolí ter sv. opata k sebi naprosi, in reče: Moj oče, nocoj

sem videl prečastitljivo gospó v nebeški lepoti pred svojo posteljo, ki mi je rekla: „Jaz sem mati usmiljenja. Naznanim ti: Čez tri dni boš umrl v določeni uri — boš pri mojem sinu Jezusu.“ (Liebfrauentgarten 415, 13.)

Oj srečna duša! Sicer že v nevarnosti večnega pogubljenja, pa Marija jo je otela! Bodimo trezni, da nas satan ne vlovi; priporočujmo se Mariji, naj nas varuje, in vse srečno pripelja k Jezusovi večerji — večnega veselja. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

10. dan.

Naš poklic k Mariji.

„Klical sem, pa ste odrekli (niste hoteli).“ Prov. 1, 24.

Bog je neskončno moder; njegovi nameni ali sklepi so prečudni, kakor piše sv. apostelj Pavel, govoreč: „O visokost bogastva, modrosti in razumnosti Boga; kako nerazumljive so nje-

gove sodbe in nedosegljiva njegova pota! Kdo namreč je spoznal misel Gospoda, ali kdo je bil njegov svetovalec?“ (Rom. 11, 33—34.) Čudovite pomočke Bog zbira, da doseže svoj namen. Treba je v hramu dobre gospodinje ali pa skrbnega gospodarja, tako naravná, da smrt malopridneža pokosi in preživeči poišče marljivo tovaršico. Ako Bog v fari potrebuje skrbnega duhovnika, bo tako delal po čudežnih naključbah, da ga najde in pošlje. Ako potrebuje v deželi dobrega kralja, bo si ga vedel tudi oskrbeti. Bili so slabi časi zmešnjave in hudobije pri Izraelcih, treba je hrabrega, pobožnega vodnika, kralja. Kje ga Bog išče? Na paši pri čedi, rahlega pastirčka — Davida; pokliče ga na kraljevi prestol, pomazili, napolni z vsemi milostmi pobožnega vladarja. (I. Reg. 16, 11.)

Kako srečnega se je moral šteti deček David, ko je pastirsko palico odložil in v roke vzela kraljevo žezlo; ko je odložil kernír in sprejel kraljevo krono! Srečen poklic! Pa še vse veselejši je poklic Marije do nas; še nad Davida srečnejši smo mi; naš poklic je k Mariji Devici! Milo nas ona k sebi vabi. Da bi se

pa ne upirali, temu milemu klicu ne ustavljali, zavrača nas Marija sama na besede prestrašne, kakor že Bog nepokornim judom: „Klical sem, pa ste odrekli.“ (Prov. 1, 24.) Nam pa se utegne Marija danes groziti: „Klicala sem, pa niste hoteli!“ „Klical bo človek, pa uslišan ne bo.“ (Prov. 21, 13.)

Današnji godovnjak sv. Antonin je od mladosti mili Marijin glas rad poslušal; nam so izgled, da, ako hočemo čudno in večno srečni biti, moramo svoj poklic k Mariji zvesto in vedno spolnovati; Marijo častiti, nji služiti je naš veseli poklic. Naš poklic je k Mariji: 1. ubogaj; 2. drugače si nesrečen.

1. Angeli v raju hodijo, rožo Marijo hvalijo; svetniki božji se pred Marijinim prestolom veselijo: tje smo pa tudi mi poklicani; Mati Božja nas sama k sebi vabi: „Pridite k meni vsi in jaz vas okrepčam.“ (Mat. 11, 28.)

Vsa narava nas kliče k Mariji. Kamor se oko obrne, povsod je vse lepo okinčano za prihod nebeške kraljice; vse rožice so oživele, vsa drevesa se opletajo, ker iz nebes na zemljo je prišla

nebeška gospá, ki se meseca maja po vsem svetu častí. „Spet kliče nas venčani maj — k Mariji nas kliče v svet raj — cvetlice goščave si venčajo glave — raduje se polje in gaj:“ — „Na svetu obširnem cvetličice vse — na tebe Marijo spominjajo me.“ — V jutro zarano se oglasi farne cerkve zvon; premilo doni njegov glas čez hrib in plan, vérne farane iz spanja dramí in k Mariji v cerkev vabi. To je Marije glas, srečen, kdor ga posluša. „Danes, ako njegov glas slišite, ne utrdite svojega srca.“ (Ps. 94, 8.) — Pa tudi prazniki ali svetki nas kličejo k Mariji Devici. Lepo je to vravnala sv. katoliška cerkev tako, da je skoro vsaki mesec določila kakšen Marijin svetek ali god, ki so nam lepi odihljej v posvetnih skrbéh in lju-beznjivi materni klic k Mariji Devici. Kdo bi se ne veselil godov Marijinih!

Marija pa k sebi vabi vse. Mogoč-njaki in velikaši si zbirajo svoje društvo ali tovaršijo. Na cesarjev dom ne sme sleherni: Marija pa k sebi vabi in kliče

nas vse brez vsakega razločka in ozira. Posebno rada ima male nedolžne otroke; jim je prav mila mati in ljubeznjivo za nje skrbi. „Ako je kdo majhen, pridi k meni;“ govori Marija. (Prov. 9, 4.) Marija kliče mladino, da bi pobožno in sveto živel. Veliko je nevarnosti za nezvedeno mladino, obilno zapeljivosti in popačenosti: zato pa Marija vedno kliče mladino k sebi, jo zakriva s svojim maternim plajšem, da je satan ne vlovi in ne pogubi. — Premnogi ljudje Marijin glas preslišavajo v mladosti; dokler so črstvi in zdravi; tekajo za grehom, ki jih rani, v bolezen in nadloge zavodi; zajdejo na nevarno stezo večnega pogubljenja. Pa še tudi take zastarane grešnike kliče Marija, naj bi se spame-tovali in zopet obrnili k ljubemu Jezusu. „Še neumnežem je govorila: Pridite, uživajte moj kruh, pite vino, katero sem vam pripravila.“ Tako nas Marija kliče k pokori in k sv. obhajilu. (Prov. 9, 5.) Lepi izgled poklica k Mariji nam je današnji godovnjak sv. Antonin. Že z mladega je

on sveto živel; le dva pota je znal: v šolo in v cerkev. V cerkvi je vedno le klečal, najrajši pred podobo Device Marije. Da bi pa ložej pobožno živel, je presrčno želel v samostan sprejet biti, kar se mu je po dolгих prošnjah in obilnih molitvah tudi dovolilo in posrečilo. Čudežno goreče za Jezusa in Marijo v samostanu živi do svojega sedemdesetega leta, ko je bil poklican k Mariji v nebeško domovino. Tako nas kliče Marija. Vstanimo torej radi zjutraj, ko nas Marija milo vabi k majniški pobožnosti. Ne bodimo zaspani. Mala deca vstajajo, prihajajo; lepo bi ne bilo, če bi pa starši poležavali in odraščeni izostajali od te pobožnosti. Pobožne duše se zbirajo pred Marijo Devico; kako nevarno in žalostno pa je, ako grešniki za njo nič ne prašajo! Tako se Marija pritožuje: „Klicala sem, pa ste odkimovali.“ (Prov. 1, 24.) Ne zanemarjajmo glasa Marijinega, ne odbijajmo njenega milega klica, ker, ako mi nje ne poslušamo, tudi ona nas uslišala ne bo, ker tudi ona nam grozi:

„Klical bo človek, pa uslišan ne bo.“
 (Prov. 21, 13.) Ali mali ali odraščeni,
 pobožni ali grešniki, vsi radi poslušajmo,
 kadar nas Marija k sebi vabi in kliče,
 ker: človek,

2. drugače si nesrečen! Brez
 ljubega solnca ni cveta, brez Marije pa
 ni čednosti, ne zveličanja; kdor Marije
 ne posluša, kadar ga k sebi kliče, ne-
 srečen je za časnost in večnost.

Slepca je opominjal nekdanj pastirček,
 naj postoji ali na desno krene; pa ga
 ne uboga, in kmalo se v globok pre-
 pad prekucne! Ondi kliče in vpije za
 pomoč, pa je ne dobi, ker žive duše
 blizo ni. Tako koraka grešnik v svojo
 lastno nesrečo, ako ne uboga, kadar ga
 Marija Devica kliče na pravo stezo po-
 božnosti. Posamezniki, pa tudi cele rod-
 bine zabredejo v strašne nesreče, ker
 Marijo zapustijo. Tako se nam ona sama
 grozi: „Klicala sem, pa ste odkimovali.“
 (Prov. 1, 24.) Klicali bodete vi, pa tudi
 jaz vam bom odkimovala, da vam po-
 magati ne morem iz vaše nesreče. „Klical

bo človek, pa uslišan ne bo.“ (Prov. 21, 13.) Neka deklica, posvetnjača, je o nedeljah rada veselice obiskavala. Njene vrstnice in tovaršice so se pred službo božjo v cerkvi zbirale, molile rožni venec in Mariji na čast svete pesmi popevale, ali sv. križev pot opravljale; to posvetno dete pa ni ne zvona, ne tovaršic, ne Marije ubogalo, postajalo je zunaj cerkve, pogosto na plesišču med godbo ostajalo. Kratko potem pa jako zboli, vpije in kliče Marijo na pomoč, da je njen otožni glas daleč med sosede odmeval. V svoji hudi bolezni klicala je zastonj; zdaj bi rada bila šla v cerkev, rada Marijo častila med svojimi zdravimi vrstnicami; pa dolga, huda vratna bolezen jo veže na posteljo! „Klical bo človek, pa uslišan ne bo.“ (Prov. 21, 13.) Vsa nesreča se vsiplje na take ljudi, ki Marije ne ubogajo, ne poznajo; tako že sam sv. Duh govori: „Klicala sem, pa ste odkimovali; podajala roko svojo, pa ga ni bilo, ki bi se bil zmenil. Preziraliste vse moje nasvete in svaritve moje

zanemarili. Pa tudi jaz se bom vaši nesreči smejala in šalila z vašim strahom. Ko pridere nagla nadloga in poguba kakor burja proti, ko pride čez vas težava in stiska; tedaj me bodo klicali, pa ne bom uslišala, zgodaj bodo vstajali, pa me ne bodo našli.“ (Prov. 1, 24—28.)

Pa še večja nesreča čaka take, ki Marije Device ne ubogajo; nesreča namreč večnega pogubljenja. Marija po Modrem pravi: „Kdor mene posluša, ne bo osramoten.“ (Eccli. 24, 30.) Kdor pa nje ne posluša, bo osramoten na sodnji dan in pogubljen vekomaj. Zato tudi sv. Bernard resnico govori, ki pravi: „Kdor Marije Device ne časti, zveličan biti ne more.“ — Koliko žalostnih izgledov bi se zamoglo naštetih takih nesrečnih ljudi, ki so se pogreznili v večno pogubljenje samo zato, ker Marijinega klica poslušati niso hoteli. Naznamim vam samo jednega. „Brezbožni cesar Kopronim je bil toliko hudoben, da se je izjavil kot sovražnik Marije in je ljudem prepovedoval jo na

pomoč klicati, ker v njegovem cesarstvu nima nobene oblasti, ne pravice; Marijine podobe, kipe in stebre je porušil in pokončal. Pa brž je moral čutiti in spoznati moč Jezusove matere. Strašna bolezen ga napade, hudo ga peče in žgè, ves turov in krastov je bil. Zdaj spozná svojo pogubo, grozno kriči, kliče Marijo na pomoč; pa zastonj in prepozno je! Njegovi krivoverski tovarši mu do prave pokore niso pripomogli. Umril je nesrečne smrti. (Liebfrauengarten 734, IV.)

Kakor sv. Antonin poslušajmo mili materni glas Marije Device, zvesti nji bodimo vse svoje žive dni, in ob naši smrtni uri nas bo poklicala k sebi v nebeško veselje. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

11. dan.

Prošnja.

„Prositate in dalo se vam bo.“

Luk. 11, 9.

Potoki in reke tečejo po vesoljni zemlji; še vroča Afrika ima svoje reke, ktere zemljišče napajajo in plodijo. Ni ga ne kraja, ne dežele, kjer bi potokov ne bilo; pa tudi nikdar popolno usahnili ne bodo!

Tako tečejo potoki solz povsod, v vsakem hramu, iz slehernega časa. Malo dete se na svet že prijoče; bolniki si pogosto solze brišejo; žalostna mati pretaka obilno solz; grešnik se solzi zavoljo svojih grehov; starček obrača solzne oči proti svetim nebesom. Tako se bo godilo, dokler bo svet stal; solze se bodo pretakale, dokler očesa ne zatisnemo, ker povsod so nadloge, povsod je sila doma. — Bog pa nam je dal Marijo Devico, da nam svojim otrokom pomaga v stiskah, da svojim služabnikom solze briše, jih tolaži in njihove prošnje uslišuje. Kakor je mili Zveličar nekdam svojim

učencem, tako govori nam pri majnikovi pobožnosti ljuba mati božja tolažljive besede: „Prosrite in dalo se vam bode“. (Luk. 11, 9.)

Danes imamo god sv. Mamrta, francoskega škofa. Živel je v grozno žalostnih časih stisk in nadlog. Pa zbiral je svoje ljudstvo k obhodom, procesijam, in je tako postal začetnik prošenj križevega tedna. Trumoma je ljudstvo molilo; njegove prošnje bile so uslišane: nadloge, punti, vojske — vse je potihnilo, zginilo. Ako kaj potrebujemo od Boga, nam je treba prositi. Tako nas opominja danes Marija: „Prosrite, in dalo se vam bo.“ Zato danes o molitvi ali prošnji govorim in rečem, prošnja: 1. je potrebna; 2. bo spolnjena.

1. Kolo sreče se vedno in urno obrača! Danes bogat, jutri že siromak; zvečer se vleže človek zdrav k počitku, zjutraj se več ne prebudi. Pred Bogom smo vsi siromaki, berači; pred Marijo Devico smo vsi reveži, zato nam je molitev, prošnja potrebna.

Prositi moramo sami za-se. Ni ga človeka, ki bi ničesar ne potreboval; še do kraljevega prestola prilezejo nadloge.

Moliti, prositi mora vsak najprej za-se. Imenitni judovski kralj Ezekija, ki je imel veliko zemlje in ljudstva v svoji oblasti, pa manjkalo mu je ljubega zdravja, začne na svoji bolestni postelji milo jokati, moliti in Boga za pomoč prositi. Sv. pismo o njem govori: „Obrnil je kralj Ezekija svoje lice k steni in molil k Bogu, rekoč: Prosim, Gospod, spominjaj se, kako sem vpričo tebe hodil v resničnosti in popolnosti in kar je dobro, sem storil. In Ezekija je jokal z močnim jokom. (Iz. 38, 2.)

Salomon je bil za kralja zbran, mlad in nezveden je še bil, zato se je bal sprejeti vladarstvo malopridnega, trdovratnega ljudstva. V ti zadregi pa se v ponižni prošnji obrne k Bogu za pomoč: „Zdaj, gospod Bog, si izbral svojega hlapca za Davidom, mojim očetom, jaz pa sem deček mali in ne vem kod in kam . . . Daj toraj svojemu služabniku učljivo srce, da tvoje ljudstvo soditi more in razločevati med dobrim in slabim.“ (III. Reg. 3, 7—9.)

Neki mitar Zahej pa je čutil težo svojih grehov; teče v svetišče pred Boga in mu ondi preponižno najavi svojo prošnjo. Jezus nam to sam pripoveduje, govoreč: „Mitar je daleč stal, še oči ni upal proti nebu povzdigniti, temuč trkal je na svoje prsi, rekoč: „Bog, bodi milostljiv meni grešniku.“ (Luk. 18, 13.) Glejte, tako ima vsak človek, če tudi kraljevo krono nosi ali pa za oralom hodi, zadosti vzroka moliti za-se, svoje prošnje pred Boga in Marijo pošiljati.

Dolžni pa tudi smo moliti za bližnjega. Vsi ljudje smo eno telo; krščanska ljubezen nam vелеva moliti in prositi tudi za druge. To je storil posebno današnji godovnjak, sv. škof Mamrt. Hude nesreče so teple takrat njegove vernike. Morilne vojske, krvavi boji so razsajali po njegovi škofiji, silni potresi rušili hrame, zagrinjali ljudi in živali, požari in nevihte nadlegovali so prebivalce: orožja hrup, jok ljudi odmeva v zraku! Sv. Mamrt zaupa na božjo obljubo. „Prosrite in dalo se vam bo“;

— napove slovesni obhod, vsa duhovščina in ljudstvo se mu pridruži, pa tudi imenitna gospoda pristopi. Tri dni pred vnebohodom Jezusovim hodijo pod milim nebom moleči, psalme pevajoči, Boga proseči, naj bi jim v tolikih nadlogah pomagal! Bog je uslišal njihove prošnje; križevski obhodi pa so nam ostali za vedni spomin in opomin, da bi tudi mi radi molili in Boga prosili za pomoč sebi, pa tudi drugim ljudem. Krščanski starši, imate različne nadloge, hudobne otroke, revščino: prosite Boga, prosite Marijo za pomoč! Ljubi otroci, imate bolne starše, le skrbno molite za-nje in prosite Marijo Devico, da jim pošlje ljubelega zdravja. Prosite vsi, da bo vaše veselje popolno, molitev uslišana.

2. Morebiti si pri tem kdo misli: prosim; pa za-me ni uslišanja; molil sem, a pomoči ni! Ne tako ljubi moji! Veste, kaj pobožni Bernard piše? „Nikoli ni bilo slišati, da bi ne bil uslišan, kdor je kaj Marijo prosil.“ Velikaši in bogataši ubožcev prošnje radi preslišu-

jejo in pod mizo ali v kot vržejo; Marija pa naše prošnje usliši in spolnuje že tukaj na svetu. „Prosite in dalo se vam bo.“ In kdor prosi, prejme! Ljubi mir, tolažbo, gorečnost, zdravje in vse druge reči nam Marija dá, ako vedno in lepo prosimo. Sv. Duh pravi, tudi Marija nam govori: „Dalo se vam bo.“ Kdaj, to nam ne gre vedeti. Ko bo volja božja, bomo prejeli. Kadar bo Marija hotla, nam bo naše prošnje spolnila. Mi moramo vedno z molitvijo in prošnjami trkati na milo srce Marije device, in kadar bo njena volja, bomo uslišani. (Num. 20, 11.) Čudno je to, da Marija nekterim hitro prošnjo spolni, drugim pa po dolgih molitvah in čakanju; pa uslišan je vsak, ki pri Mariji išče pomoči. — Mlada deklica je bila v nevarnosti zgubiti pogled; dva učena zdravnika jo vračita, pa brez vspeha. Pogled vedno slabí, da v šolo več ne more. Ker vsa zdravila nič ne pomagajo, popustijo zdravnike, pa začnejo devetdnevnicó na čast Mariji Lurdski.

Pobožnost je vsak dan naraščala; domači in sosedi, posebno šolske tovaršice, se vdeležujejo z veliko gorečnostjo, ker so vedeli, da ni nihče zapuščen, kdor se k Mariji zateče. Dne 28. novembra je ta pobožnost skončana. Slepa deklica, njene sestrice in tovaršice pa tudi vse nune so prejele sv. obhajilo, da bi se Marija naklonila ubogi deklici milost skazati. Po sv. maši se poda neka nuna k bolnici, da bi ji oči zmila s prečudno Lurdsko vodo, pa jo najde že zdravo. Jaz vidim, zakliče veselo deklica. Po svetem obhajilu sem zapazila, da je svitel dan. Kdo bi popisal splošno veselje. Vse hvali in časti ljubo Marijo, mogočno Mater Božjo in opravljajo nove zahvale celih devet dni zopet. (Šmarnice 1881, 83.) Neka druga bolnica je tudi pri Mariji zdravja iskala, opravlja devetdnevne pobožnosti zaporedoma, pa brez pomoči; še le ko je že deveto devetdnevnicu opravljala, jo Marija usliši, njeno prošnjo spolni! Zato prosite in dalo, se vam bo, govori nam danes tukaj Marija. Pač,

dalo se nam bo, če že na tem svetu nismo uslišani, nam bo celo gotovo Marija naše prošnje spolnila v nebesih. Nam ne gre vedeti ure in časov, ktere si je Marija pridržala. Vendar gotovo je, da Marija svojim pobožnim otrokom molitve in prošnje popolno spolnuje še le v nebesih. Minljivo je vse na tem svetu, nepopolno, kar je pod milim solncem; dobro in stalno nas čaka še le v večnosti. Kadar kaj prosimo in od Marije dobiti želimo, moramo vselej nji in Bogu na voljo pustiti. Velikokrat namreč prosimo, kar je za dušo pogubljivega in Marija nam ne more naše prošnje uslišati. Svetniki so jo prosili za gorečnost, za odpuščenje grehov, za sv. stanovitnost, in to jim je Marija vselej dala; prosili so jo za nebeške dobrote, ktere jim je Mati Božja vsem podelila. Ko prosimo za telesno pomoč, ne pozabimo svoje duše. Kaj bi nam hasnilo, če bi si ves svet pridobili, svojo dušo pa pogubili! Hrepenimo in poželujmo po večnem zveličanju; obračajmo se s svojimi

prošnjam k Mariji, ki nam bo naše želje v nebesih spolnila.

Prositate, in dalo se vam bo! Kako lepo se te besede glasijo iz ust Marije Device! Le prosimo toraj za-sé, za svoje domače, za telesne in dušne dobrote! Mati Marija bo odprla svoje milostne roke, in nam bo naše prošnje uslišala; če že tukaj ne vselej, naj nam pa naše prošnje spolni v sv. nebesih. K tebi, Marija, vpijemo zapuščeni Evini otroci, k tebi zdihujemo žalostni in objokani v ti solzni dolini. Obrni tedaj, naša besednica, svoje milostljive oči na nas, in po tem revnem življenju pokaži nam Jezusa, blaženi sad svojega telesa, v večnem veselju. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

12. dan.

Nedolžnost, mladine kinč.

„O kako lep je čisti rod v svitlobi: neumrljiv je njegov spomin, ker je pri Bogu znan, in pri ljudeh.“

Sap. 4, 1.

Egiptovski Jožef je prelepi izgled nedolžnega mladenča. Med vsemi Jakobovimi sinovi je bil najpridnejši; častil je Boga, greha se bal in starše spoštoval; zato ga je oče Jakob najrajši imel. V znamenje te posebne ljubezni mu kupi lepo pisano suknjico, da se je med drugimi otroci in brateci odlikoval. In ravno to je dalo povod razprtiji in sovraštvu. Brati ga začnejo črtiti; prodali so ga v sužnost. (Gen. 37, 3.)

Starši ljubijo svoje otročiče, skrbijo jim za dedovino in potrebno obleko; posebno matere rade kupujejo svojim hčerkam pisano obleko, šumečo, svilnato opravo, da ljudem dopadajo, da se prikupijo. Velikokrat, če ne vselej, pa je to za otroke nevarno. Deklice postanejo prevzetne, zapeljive, nastavljajo zanjke mladenčem, ter zape-

ljivci njim, dokler se same ne vlovijo za časno in večno nesrečo. — Le ena je mladine najlepša obleka, ktera vas, ljubi otroci, Bogu in ljudem stori dopadljive: nedolžnost ji je ime. Sam sv. Duh tega zagotavlja, rekoč: „O kako lep je čisti rod s svetlobo: neumrljiv je njegov spomin, ker je pri Bogu znan in pri ljudeh.“ (Sap. 4, 1.)

Sv. Pankracija god obhajamo danes, mladenča in mučenika. Ko ga sodnik zagleda, se zavzame nad njegovo lepoto, prosi ga popustiti Kristusa, da si obvaruje svoje zalo obličje in mlado življenje. Nedolžnost je sv. Pankraciju dajala toliko lepoto, da je bil celo ajdovskemu sodniku dopadljiv, še bolj pa Bogu všeč. Nedolžnost daje nam, nedolžnost daje vam vsem posebno krasoto, zato danes o nedolžnosti govorim in rečem: Nedolžnost je mladini kinč; 1. pred ljudmi; 2, pred Marijo.

1. Bere se o nekem svetniku, sv. Benediktu, čegar svetost je daleč slovela, in mu obilno obiskovalcev privabila, da ga nekega dne pride obiskat in skušat kraljevi služabnik. Bil je prelepo oblečen, kraljevi blišč se je na njem lesketal.

Mislil je namreč, da ga bo za kralja spoznal in častil, on pa puščavnika zato ložej zasmehoval in njegovo svetost za sleparstvo razglašal. Pa kaj se zgodi? Komaj svetnik kraljevo oblečenega služabnika zagleda, mu reče mirno in hladno: Sleci, sleci sin blišč; ta obleka ni tvoja! Premnogi se drago in lepo oblačijo, pa še zato niso dopadljivi ne ljudem, še manj Bogu, ako jih ne kinča prelepa obleka svete nedolžnosti, ktera nas Bogu in poštenim ljudem dopadljive stori.

To nam spričujejo premnogi izgledi. Sv. Pankracij je bil edini sin bogatih pogan-
skih staršev. Na smrtni postelji oče Kleo-
donij svojega z natornimi darovi bogato
obdarovanega sinka stricu, svojemu bratu
Dioniziju, izročí in prosi, naj lepo zanj
skrbí. Iz tega namena se iz Frigije pre-
selita v slavni Rim, da bi tam ložej
užival vso omiko in poduk. Lepo je rastel
mladeneč na telesu, še lepše pa na duši,
ker posrečilo se mu je spoznati Jezusa
in sprejeti njegove božje nauke; sv. škof
Marcelin mu k temu pripomore, podučí

in krsti ga. Prelepo je mladenčevo življenje, kakor jutrna zarja, ki napoveduje mili prijetni dan. Ko stric hitro po krstu umrje, posveti se mladeneč le Bogu. Malo zahaja med ljudi, izogiblje se nevernikov; prebira sv. knjige, premišljuje in moli. Malikovalci ga zasledijo in zatožijo. Pankracij stoji pred sodnikom. Zali mladeneč se smili sodniku, ki bi ga rad rešil in smrti otél; zato mu govori o njegovem obilnem bogastvu, o njegovi cvetoči mladosti; ga prosi, naj zataji vero, in popusti Kristusa. Pa mladeneč Pankracij odgovori srčno: Jaz sem kristijan še le postal in ták ostanem vekomaj; Kristus je moje življenje, za Njega umreti moj dobiček. Kakor dišeča rožica pade njegova cveteča glava pod ostrim mečem leta 304. Mladenči! učite se od današnjega godovnjaka, da le čistost in sv. nedolžnost, če vam v srcu prebiva in se vam na licu žari, vas dela Bogu in ljudem dopadljive.

Omenim še sv. Barbare. Bila je edina hči bogatega Dijoskura, maliko-

valca; edino dete, srčnoljubljena doraste ko cveteča deklica. Pri telesni krasoti imela je tudi vse duševne sposobnosti. Da bi ne bila zapeljana, zapre jo Dioskur v samotni stolp. Tukaj spozna Boga in Jezusa Zveličarja, in mu svoje deviško srce podari. Oče po vrnitvi iz nekega potovanja zapazi, da je hčerka Jezusova nevesta postala; strašno se razsrdi in jo neusmiljeno pretepa; še celó pred sodnika jo sam zavleče. — Marcijan zagledavši prekrasno devico, jo odklene, se ji prilizuje, da bi jo pridobil malikom. Kdor preblago devico le vidi, je ginjen. Silijo jo malikom darovati, a bilo je zastonj; darovala je Jezusu kri in življenje. Krščanske deklice, ki morebiti želite dopasti ljudem, zdaj veste, kaj vas stori dopadljive Bogu in ljudem. Le nedolžnost vašega srca, pobožnost in pošteno lepo krščansko življenje, to vas dela prijetne ljudem, bolj kakor šumeča obleka ali prevzetna noša. Zato prelepo škof Slomšek pišejo: Boljša je deklica v hodniku in deček v rašovini,

ki ima nedolžno srce, kakor pa razuzdanka ali nečistnik v svili. Le grozoviti Herod mora biti on, ktereга nedolžnost ne gane! Resnico toraj govori sv. Duh: „O kako lep je čisti rod s svetlobo: neumrljiv je njegov spomin, ker je pri Bogu znan, in pri ljudeh“. (Sap. 4, 1.) Nedolžnost je mladine najlepši kinč pred ljudmi; pa tudi

2. pred Marijo. Neka deklica misli iz svoje službe obiskat iti svojo mater. Kaj mi je storiti, kako se imam obleči in obnašati, da bodo mati z menoj zadovoljni. Prav ponižno se hočem obnašati, in oblekla bodem rožnato obleko, kakoršno tudi mati nosijo ob največih praznikih; gotovo jim bom dopadljiva. Tako stori, in mati so nje jako veseli bili. Mili Zveličar nas uči, da za nebeško domovino moramo tudi mi imeti neko posebno lepo obleko; kdor bi si je ne oskrbel, bil bi od nebeške gostije zvržen v skrajno temnico, kjer bo jok in škripanje z zobmi. (Mat. 22, 13.) Kakšno obleko pa moramo obleči, ako

hočemo Bogu dopadljivi biti in Mariji Devici? Tako, kakoršno je Marija nosila — obleko nedolžnosti; le tedaj bomo Mariji dopadli: Nedolžnost je mladine najlepši kinč pred Marijo.

Kraljevi pesnik, David, prepeva krasoto Marije in njene čednosti in piše: „Stoji kraljica na tvoji desnici, Bog, v zlati in s pisano obleko ogrnjena“. (Ps. 44, 10.) Kar pomeni, da je Marija okinčana z vsemi čednostmi; pa najlepša, poglobitna obleka ali čednost je sv. nedolžnost, ki drugim čednostim še le pravo krasoto in dišavo daje. Marija je brez madeža spočeta, kakor nas uči sv. Duh sam v sv. pismu, rekoč: „Vsa si lepa, prijateljica moja, in madeža v tebi ni“. (Cant. 4, 7.) In akoravno je med grešnim svetom živela, in se gibala, je vendar vsa nedolžna ostala: „lilija med kropivami“, tako da se je trohica pregrešnosti prijela ni. Solnce vzhaja nad blatno zemljo, pa se ne ogrdí; mesec plava nad hudobijami sveta, pa ga ne dosežejo; neštevilne zvezdice migljajo

nad temnimi brezdni, pa nobena v nevarnosti ni: tako je tudi Marija, kraljica majniška, ostala vsa lepa in prekrasna, čista in nedolžna, dasi je morala živeti v solzni dolini sveta. To neomadežanost Marijino sam sv. Duh občuduje, govoreč: „Kdo je tista, ki prihaja kakor vzhajajoča zarija, lepa kakor luna, izbrana ko solnce, prestrašna ko vojna vredjena“. (Cant. 6, 9.)

Ker pa je Marija sama obleko nedolžnosti najrajši imela, zato ji tudi tisti ljudje najbolj dopadajo, ki nosijo obleko nedolžnosti: kakor postavim, sv. Alojzij, sv. Neža, in premnogo drugih devic, ki si obleke nedolžnosti kot najlepšega kinča, oropati dali niso. V nedolžnost oblečeno mladino ljuba Mati božja najrajši ima, in jo k sebi vabi: „Ako je kdo majhen, pridi k meni“. (Prov. 9, 4.) „Moje veselje je biti med človeškimi otroci“. (Prov. 8, 31.) „Pustite malim k meni prihajati, in ne branite jim, takih je namreč kraljestvo božje“. (Mark. 10, 14.) In kraljica majniška nam vsem danes

govori, da bi ja skrbeli za prelepo obleko nedolžnosti ter pravi: „Resnično vam povem, ako se ne spreobrnate, in niste kakor otroci, ne pojedete v nebeško kraljestvo“. (Mat. 18, 3.) Iz vsega tega spoznamo, da pred Devico Marijo so najljubše tiste duše, ktere nosijo obleko nedolžnosti, kakor so jo imele v otroških letih. Le takih ljudi, mladenčev in deklic, duše se bodo najbližej pri Mariji v sv. nebesih veselile, kakor nas uči sv. Janez apostelj, ki je zamaknjen gledal Jezusa in za njim celo vrsto belo oblečenih duš, ki so ga povsod spremljale in mu rajske pesmi popevale, kamor koli je šel. (Apok. 14, 4.)

Ljubi starši! skrbite svojim otrokom za to prelepo obleko nedolžnosti; za nje in za vas bo sreča. Otroci moji! izogibajte se roparjev, ki vam hočejo vzeti najlepši kinč: nedolžnost, in se vam prilizujejo, kakor sv. Pankraciju, da bi vas ložej zapeljali v greh. Pomnite: „O kako lep je časti rod s svitlobo: neumrljiv je njegov spomin, ker je pri Bogu znan

in pri ljudeh!“ (Sap. 4, 1.) Mi, brez razločka, vsi skrbimo za naš najlepši kinč pred ljudmi, za nedolžnost, ki nas pa tudi Mariji najbolj prikupi; živimo čisto in nedolžno na tem svetu, kakor sv. Pankracij, da bi se tudi poleg Marije enkrat v nebesih nahajali! Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

13. dan.

Gorečnost.

„Aposteljni so bili napolnjeni s sv. Duhom.“ Akt. Ap. 2, 4.

Sv. apostelj Janez je zamaknjen gledal nebeško prikazen, kako goreče da nebeščani Boga častijo in hvalijo, kar je tudi prelepo popisal, govoreč: „Videl sem štiri živali: sleherna njih je imela šest perotnic in okoli in znotraj polna oči; pa niso imele miru noč in dan, govoreče: Svet, svet, svet, Gospod Bog, vse-mogočni, ki je bil, je in bode. In ko so dajale te živali slavo in čast in počeščenje sedečemu

na tronu, živečemu vekomaj, so popadali štiriindvajseteri starašine pred sedečim na tronu, in so molili večnega Boga ter polagali vence svoje pred sedež, rekoč: „Vreden si, Gospod, naš Bog, sprejemati slavo in čast.“ (Apok. 4, 8—11.)

Tako bi morali tudi mi v vsi gorečnosti ljubeznjivega Gospoda Boga hvaliti, častiti, moliti, za Boga delati, živeti in umreti, kakor so apostoli sprejemši sv. Duha le za Boga goreli, za Boga delali, živeli in umrli.

Lep izgled za Boga goreti, govoriti in delati, nam daje današnji godovnjak, sv. Servazij, ki je v hudih časih arijanske krivovere goreče zagovarjal Jezusa, Sinu božjega, in branil njegovo sv. cerkev; leta 337. Bil je napolnjen s sv. Duhom. Tako tudi moramo biti goreči mi, pa kako mrzli smo! Zato premišljujmo danes: Gorečnost, 1. kaj je; 2. kdo jo dá.

1. „Vem tvoja dela“, govori Jezus mlačnežu, „da nisi mrzel, ne topel; o da bil bi mrzel ali pa vroč; ker pa si mlačen in ne mrzel, ne vroč, hočem te izpljuvati iz svojih ust.“ (Apok. 3, 15—16.) S tem nas opominja, da moramo biti goreči; človek brez gorečnosti Bogu ne

dopade, bo izpljuvan in zavržen. Kaj pa toraj je gorečnost? Gorečnost je dušna žeja po Bogu in sv. rečeh! Tako je po Bogu hrepenel spokorni kralj David: „Kakor poželjuje jelen po studenčnici, tako hrepeni duša moja po tebi, Bog! Dušo mojo žeja po močnem, živem Bogu. Kdaj dojem in se prikažem pred obličje Božje.“ (Ps. 41, 2—3), Žeja je največa muka; močna, dereča žival kakor je jelen, omedljuje, ako nima hladivne studenčnice; človek glad še ložej prenaša, kakor pa pekočo žejo; zato je pa tudi ljubi Jezus tako milo zdihoval na svoji smrtni postelji, umirajoč na križu: Žeja me! In taka skeleča dušna žeja po Bogu, po sv. nebesih, imenuje se gorečnost, ki človeku ne dá zadovoljnosti na svetu, ki mu življenje ogrenja, kakor tožuje David spokornik: „Joj meni, ker je prebivanje moje podaljšano.“ (Ps. 119, 5.) Žeja je tudi poželjenje po božjih rečeh, po besedi božji. — Ako jo željno posluša ali rad razlaga — se to imenuje gorečnost. „Gorečnost hiše tvoje me ujeda“ (Ps. 68,

10), govori za božjo čast vneti kralj David, ki je Bogu svetišče stavil, in službo božjo vpeljal in opravljajal. Tako kopernenje ali gorečnost je imelo tisto ljudstvo v svojem srcu, ki je šlo za Jezusom v puščavo in ondi na jed in pijačo pozabilo, ter pazljivo poslušalo sv. nauke iz ust Sinu božjega Jezusa Kristusa, ki jih poslednjič pohvali: „Množica se mi usmili, ker glejte, tri dni me že obdajajo in nimajo kaj jesti.“ (Mark. 8, 2.)

Gorečnost pa tudi je natančno spolnovanje božjih zapovedi! — Kristus pravi: „Ne vsaki, kateri mi pravi, Gospod, Gospod, dojde v nebeško kraljestvo: temuč, kdor stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, on pride v nebeško kraljestvo.“ (Mat. 7, 21.) Toraj ne samo v besedi, temuč v djanju mora biti goreč, kdor v nebesa priti hoče: gorečnost prava se skazuje v delu, v dejanji. Zato govori Jezus: „Ako me ljubite, naročila moja spolnujte!“ (Jan. 14. 15.) „Ako me kdo ljubi, bo moja besedo spolnoval, in moj Oče ga bo ljubil“.

(Jan. 15, 23.) Zato že kralj David v svoji gorečnosti Boga hvali, ki mu je dal milost vse zapovedi zvrševati. (Ps. 118, 14.) „Na stezi tvojega sporočila se veselim kakor v vsem bogastvu. V tvojih naročilih se vadim, in ogledujem tvoja pota. Stezo tvojih naročil sem tékal, ko si razširil môje srce“. (v. 32.) Kralj David je v svoji gorečnosti natanko spolnoval božje zapovedi. Ravno tako zraven mnogo drugih služabnikov božjih je storila sv. Terezija. Sklenila je povsod in vselej to storiti, kar bode Bogu za dopadljivše spoznala. Vse svoje žive dni je goreče in natančno spolnovala voljo Božjo in njegove sv. zapovedi. Tako pa tudi mi moramo želje in voljo imeti, Bogu veselo, goreče služiti, ker: „zveličani so lačni in žejni pravičnosti, kajti oni bodo nasiteni“. (Mat. 5, 6.) Tako uči Jezus, večna Resnica, sam. Toraj o potrebi gorečnosti smo prepričani, zdaj nastane še važno vprašanje:

2. Kdo pa dá gorečnost? Sv. apostelj Pavel vpraša prevzetneže: „Kdo

te razločuje? Kaj pa imaš, kar nisi dobil? Ako si pa dobil, kaj se hvališ, kakor bi ne bil dobil?“ (I. Kor. 4, 7.) In od koga vse dobimo, to nas pa uči sv. apostelj Jakob, rekoč: „Ne motite se, brati moji preljubi. Vsako dobro darilo in vsaki popolni dar je od zgoraj, prihaja od Očeta svetlobe“. (Jak. 1, 16—17.)

Vse, kar dobrega imamo, dohaja nam od našega nebeškega Očeta, tako tudi sv. gorečnost le z nebes dobimo od sv. Duha. Ko se je bil prikazal sv. Duh aposteljnem, zbral si je vidljivo podobo ognjenih jezikov; s tem pa je naznanil, da on ogreva človekov jezik in srce. Sveta gorečnost je dar ali delo samega sv. Duha. Aposteljni so bili pred prejetim sv. Duhom vsi boječi, pred vsakim hrušem so že trepetali kakor šiba na vodi; bili so kesnega razuma in volje: kadar pa pride sv. Duh v nje ter jih prešine, so bili razsvetljeni in potrjeni. S čudežno srčnostjo stopi prvak aposteljnov, sv. Peter, pred trdovratne jude; navdušen in goreč božjega ognja

razlaga Jezusove nauke. In tako za njim vsi drugi njegovi tovarši. Ker „aposteljni so bili napolnjeni s sv. Duhom“. (Akt. Ap. 2, 4.) Tudi današnjemu godovnjaku je sv. Duh v srce vlil sv. gorečnost. V kratkih črticah njegovega življenjepisa se gorečnost sv. škofa Servazija prelepo žari. „Na cerkvenem zboru v Sardiki je sveto gorečnost za vero sv. cerkve razodeval; z vso močjo je nasprotoval naklepom Arijanov; tudi zmotene škofe je v pravi veri vterjeval. Njegovi iskreni molitvi, ganljivi pridigi se je posrečilo, da je veliko zapeljanih zopet v sv. cerkev združil. Sv. cerkev nam daje obhajati god sv. Duha, da bi ga prosili, naj tudi nas prešine in napolni s svetim ognjem. On je podaritelj svete gorečnosti.

Sveto gorečnost deli tudi Marija Devica. „Jaz sem mati lepe ljubezni, in straha, in spoznanja, in svetega upa“, govori Marija. (Eccl. 24, 24.) Tiste ljubezni mati je Marija, ktero nam Jezus posebno priporočuje, govoreč: „Ljubi

svojega Gospoda Boga iz vsega srca svojega, in iz vse svoje pameti!“ (Luk. 10, 27.) To je največa ljubezen, to je lepa ljubezen, to je čista ljubezen, katero nam ljuba mati Božja v naše srce daje. Živela je leta 374 neka razuzdana deklina v Egiptu, ki je mladino pohujševala, vsakega očarala in v pregrešnost napeljevala: Marija Egiptovska. Reva je bila zakopana in zakovana v najgršo nesramnost. Takih misel in želj polna se podá v sveto deželo z drugimi romarji, ki so šli v Jeruzalem na praznik povikšanja sv. Križa. Ko vidi, da vse vrè v cerkev sv. Križa, misli tudi ona iti, pa neka nevidna moč jo trikrat zadrži. Zdaj zunaj cerkve zagleda lepo podobo mile Matere božje; vsa objokana poklekne pred Marijino podobo ter prosi, naj ji pomaga v cerkev priti, pred križanega Jezusa poklekniti, saj se hoče resnično poboljšati. Marija Devica usliši molitev razuzdanke, jo pelja v cerkev pred ljubega Jezusa. Ondi grešnica joka, obžaluje svoje neštivilne grde zmote;

zapustí svet in dom ter gre v puščavo, kjer ločena od vsakega človeškega društva celih osemnajst let v čudni spokornosti, v največi gorečnosti preživi, tako, da je iz velike grešnice postala imenitna spokornica in svetnica: sv. Marija Egipčanska, ki ima svoj god 9. aprila. (Legenda.) Glejte, glejte dušice moje! pri Mariji Devici se dobi ogenj sv. Duha, ogenj gorečnosti, Marija zamore največjemu grešniku podeliti dar svete gorečnosti. O Marijinih praznikih so cerkve najbolj polne, spovednice najbolj obiskovane, sv. obhajilo najrajši sprejemano. Marijin mesec, majnik, je najživahnejši: Marija Devica dá gorečnost!

Poglejmo zdaj vsaki v svoje srce: Kaj najdemo v njem? Gorečnosti malo, mrzlobe in vnemarnosti veliko; podobni smo zgoraj omenjeni Mariji Egipčanki. Ako bi nas Jezus danes na odgovor poklical, morebiti bi nas začel izpljuvati spred svojega Božjega obličja. Prosimo toraj ljubega Jezusa, naj nam pošlje sv. Duha, da bi nas napolnil in obdaril

s sveto gorečnostjo! Prosimo ljubo Mater Marijo, prečisto Devico, naj se nas ona usmili! Oj milostljiva nebeška Gospá, kraljica majniška, daj nam sveto gorečnost; užigaj naša srca, da bodo podobna vedno gorečemu grmu, iz kterega šviga plamen božje ljubezni, da bi v vsi gorečnosti Tebe in Jezusa hvalili in častili zdaj in vekomaj! Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

14. dan.

Stanovitnost.

„Kdor bo stanoviten do konca,
bo zveličan.“ Mat. 24. 13.

Današnji sv. evangelij nam poroča domači pogovor Jezusa z Nikodemom, ki je v večernem mraku skrivši prišel poslušat božje nauke in vprašat, kaj ima storiti, da bo zveličan. Jezus mu začne razlagati, govoreč: „Tako je Bog svet ljubil, da je dal svojega edinorojenega sina, da, kdor v njega veruje, se ne pogubi,

temuč ima večno življenje. Ni namreč Bog poslal Sinu svojega na svet, da bi sodil svet, temuč da bi se po njem zveličal svet. Kdor v njega veruje, ne bo sojen, kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Sina božjega. To pa je razsodba: ker je luč prišla na svet in so ljudje ljubili bolj temo ko luč; bila so namreč njih dela hudobna. Vsak namreč, kateri hudobno dela, črti luč in ne pride k luči, da se ne posvariyo njegova dela. Kdor pa dela resnico, pride k luči, da se razodenejo njegova dela, ker so v Bogu storjena.“ (Jan. 3, 16—21.)

Ta kratki pogovor uči pa tudi nas, kaj nam je za zveličanje vse potrebno. Podlaga je sv. vera Jezusova. Kdor v Sina Božjega veruje, ne bo pogubljen. Nadalje treba je priti k luči in delati dobro; treba pa tudi vedno delati dobra dela in v sv. življenju ostati stanovito. Zato mili Zveličar sam pravi: „Kdor bo stanoviten do konca, bo zveličan.“ (Mat. 24, 13.)

Sv. Bonifacija, mučenika, življenje nam danes Legenda popisuje. Grozne muke je moral trpeti zavoljo Jezusa. Ni se dal zmagati, vse je strpel do konca, zato mu je pa tudi

Jezus dal krono večnega zveličanja. Zgled sv. stanovitnosti nam daje Marija Devica, ki je vse žalosti in bridkosti strpela; ravno tako sveti aposteljni, ki so med najstrašnejšimi mukami bili stanovitni. Zato danes preišljujmo sv. stanovitnost: 1. potrebna; 2. moli za njo.

1. O priliki pomnoženja kruha nekega dne je Jezus razlagal prelepi nauk o presvetem rešnjem Telesu. Pazljivo ga vse poslušā. Ko svoj nauk skonča, se začnejo judi in farizeji in pismarji prepirati, govoreči: „Kako nam zamore ta svoje meso dati jesti“. „Trd je ta govor, in kdo ga zamore poslušati“. (Jan. 6, 53, 61.) Še nekteri učenci so začeli Jezusa po strani gledati, in ga že mislijo zapustiti, ko jih milo pobara: „Kaj tudi vi hočete oditi.“ Odgovoril je toraj Peter: „Gospod, h komu hočemo iti; Ti imaš besede večnega življenja“. (Jan. 6. 69.) Kako lepo nas vse to učī, da moramo vedno pri Jezusu ostati, če je še tako trdo in težavno: moramo biti stanovitni, ako hočemo doseči večno zveličanje. „Kdor strpi do konca, on bo

zveličan“. (Mat. 24, 13.) Stanovitnost nam je čez vse potrebna.

Salomon je najslavnejši kralj starega veka; sv. pismo ga hvali, da njemu ni bilo enakega. Pa tudi res: bil je jako učen in zveden v vseh znanostih. Bil je bogat, bil je pa tudi pobožen. Bogu na čast je postavil velikansko svetišče, kakor ga svet ne zmaga; obilne daritve je opravljal, in vrh tega še obilno lepega in svetega popisal: cele knjige same modrosti božje. Pa glejte, na svoje stare dni se je soznanil z ajdovskimi ženskami, ki so ga celó prekanile, prevarile, da je živega Bog zapustil in postal neverni malikovalec! Kako potrebna toraj je sveta stanovitnost.

Judež Iškarjot bil je med aposteljne sprejet; hodil tri leta za Jezusom; poslušal božje nauke; bil je oskrbnik cele Jezusove družbe, ker hranil je mošnjico in nabrane novce. Pa le predobro vam je znano, kaj se je s tem nesrečnežem zgodilo! Zapustil je Jezusa, zatajil in prodal ga je; potem gre, in se obesi v

svoji obupnosti. Namesto večne krone je dobil večni ogenj, ker si ni zapomnil Jezusovega nauka: „Kdor strpi do konca, on bo zveličan“. (Mat. 24, 13.)

Martin Luter, je bil učen mož; oster sam do sebe, zvest v spolnovanju samostanskih pravil; goreč v oznanovanju božjih nauk, marljiv v branju in učenju sv. pisma ali biblije. Pa kaj se zgodi? Postal je napuhnjen, preziral svoje prednike, zaničeval papeža, grajal sv. cerkev, zatajil je Jezusa, in njegove svetosti ali zakramente zavrgel: strogi menih se je zlevil, in prikazal se je rujavi gad odpadnika in krivoverca. Oj kako potrebna je vendar sveta stovitnost! Premnogi začnejo korakati na stezi pobožnosti, pa pride vročina, kapajo grude, bôde kamenje: opešajo in vse zopet popustijo; ali kar je še žalostnejše, začnejo sovražiti Boga, in svete reči zaničevati. Takim Jezus sam pravi: „Kdor dene svojo roko na oralo, pa se ogleduje nazaj, ni sposoben kraljestvu božjemu“. (Luk. 9, 62.) Le kdor sta-

noviten ostane, vse zdrži in strpi do konca, on bo zveličan. Zato nas sv. Anzelm lepo opominja: „Pomislite, da v nebesa korakate — k svojemu Gospodu in prijatelju Jezusu Kristusu, ki tam vabi, in tam pričakuje. Dokler živite, tečete naprej, ali navzgoraj — v nebesa, ali navzdolj — v pekel, kakor pač dobro ali hudobno živite. Ako toraj hočete svoj namen doseči, morajo dobra dela kakti vaši koraki biti, in morate skrbno paziti na svojo stezo“. (2. Cass. 266.)

Tako stanoviten je bil sv. Bonifacij; strpel je do konca najstrašnejše muke; le to mu je pripomoglo k milemu Jezusu do nebeške slave! — Kaj ti hasne sveto življenje začeti, ako pa vse zopet zapustiš; ako pet let pobožno živiš, poznej pa stari in še hudobnejši grešnik postaneš! Stanovitnost nam je vsem potrebna, ako se pri Jezusu veseliti hočemo, ako k svoji ljubljeni materi Mariji v nebesa priti želimo! Za sveto stanovitnost je pa treba posebno: -

2. Moliti za njo. „Ako bi gospodar vedel, ob kateri uri bo tat došel, gotovo bi bedel in bi ne pustil podkopati svojega hrama. Zato tudi vi bodite pripravljeni, kajti ob uri ktere ne veste, pride Sin človekov . . . Blagor služabniku, kterega, ko pride njegov gospod, najde tako delati.“ (Mat. 24, 43, 44, 46.) Stanovitno moramo biti na straži, ker ne vemo, kdaj da Jezus pride po našo dušo; ako opešamo in zaspimo, on odide, mi pa smo pogubljeni. Jako dober pomoček za sv. stanovitnost nam je naznanil in dal ljubi Jezus sam, molitev, ko opominja svoje učence: „Bedite in molite, da ne zaidete v skušnjavo.“ (Mark. 14, 38.) Za sv. stanovitnost je toraj moliti.

Ko je sv. Janez Nepomučan pred seboj videl grozno smrt, potoval je k čudoviti podobi Marije Device v Bole-slavo; ondi je klečal in molil celi dan, naj bi ga ljuba Mati božja še zdaj v strašnem smrtnem boju ne zapustila. Pozno na večer se vrne domu; gredo-

čega kralj pred-se pokliče in ker noče v grešni reči vbogati, ga briči zgrabijo in na morišče peljajo; svetnik pa celi pot moli za Marijino pomoč in sv. stanovitnost.

Sv. Katarina, nežna deklica, je na smrt obsojena zavoljo Jezusa in njegove vere. Strašno jo mučijo, ona pa moli, nič je ne boli. Nožato kolo, ki bi jo imelo razkosati, razdrobi se na drobne kose. Ker se je te muke nič ne primejo, razkačeni poglavar Porfirij zapové obglaviti jo. Vesela gre na morišče. Tje prišedša, prosi odloga in toliko oddihljeja, da svojo molitev opravi. Zdaj devica poklekne, povzdigne roke in moli: Gospod Jezus Kristus, moj Bog, zahvalim se Ti, da si moje noge na skalo postavil in vodil moje stopinje. Zdaj stegni svoje roke, ki so bile na križu za-me prebodene in sprejmi mojo dušo, ki jo za te darujem. Spomni se o Gospod, da smo meso in kri in ne daj, da bi to, kar sem iz nevednosti grešila, pred tvojo ostro sodbo prišlo, temuč zbriši moje

madeže s krvjo, ki jo za te prelijem. Ozri se iz svojega svetišča doli na to ljudstvo in ga pripelji k luči božjega spoznanja. Na to ji rabelj glavo odseka. (Legenda 25. nov.) Glejte z molitvijo si je sprosil sv. stanovitnost, ki jo je k Jezusu v nebesa pripeljala.

Tudi današnji godovnik je molil za sv. stanovitnost. Čudno je življenje sv. Bonifacija ter kaže, kaj premore človek z gnado božjo, če hoče. Z neko bogato pa pregrešno Aglajo živel je dolgo v mehkužnosti in razuzdanosti. Nekega dne sedita pri mastnem obedu, kar Aglaja spregovori: Nama se tukaj dobro godí, uboge kristijane na Jutrovem pa preganjajo, in morijo. Oni gredó v nebesa, midva pa v pogubljenje! Idi na Jutrovo in prinesi ostanke svetnikov, da nam spreobrnitev pri Bogu sprosijo. Bonifacij reče, kaj pa če mene in moje ostanke nazaj prinesejo? On odide. Aglaja ga pokrega, naj se s svetimi rečmi nikar ne šali. Ko pa vidi strašne muke kristijanov, ga milost božja prešine, da se

srčno kesá svojih zmot in pregreh ter tudi on želi mučeniško umreti za pokoro svojih grehov. Zgabijo ga in mučijo, on pa milo moli: „Zahvalim te Gospod Jezus za trpljenje, ktereга si me storil vrednega. Pomagaj svojemu služabniku, vsaj veš, da zavoljo tebe vse to trpim. Molite tudi vi moji tovarši za-me, da krono življenja zadobim“. Vse to nas uči, in opominja, da tudi mi moramo moliti za sveto stanovitnost! Le kdor dobro moli, bo stanoviten, ljubi Jezus pa mu bo prinesel nebeško krono. „Kdor bo stanoviten do konca, bo zveličan“. (Mat. 24, 13.)

Bodimo tudi mi stanovitni; tudi naše poslednje besede, ko nam prinesejo sveto popotnico, naj bodo: Preblazeno rešnje Telo Jezusa Kristusa, bodi hvaljeno, in češčeno na zemlji in v nebesih. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

15. dan.

Mrliča lepota.

„Blagor mrtvim, ki v Gospodu umrjejo.“ Apok. 14, 13.

Neka oseba Ana V., ki je dolgo bolehalo, spozná, da ne bo nikdar več ozdravela, in da je njeni odhod s sveta že blizo, zato govori večkrat o večnosti, o sodbi, sprejema sv. zakramente, da se za dolgo pot okrepi. Nekega dne jo bolečine hudo stiskajo, da ji je umreti, zato svojim domačim naznani svoje poslednje naročilo, govoreča: Ko umrjem, oblecite mi najlepšo obleko, ki tam v omari visi; položite me lepo na pravico; okoli mojega trupla nastavite cvetlice in sveče, da bo lepo videti, ko pridejo sosede in znanke za-me molit. Tako umirajoča naročuje!

Človek je rad lep; koliko potrosijo nekteri v življenji za lepoto svojega lica in telesa; vsaki si tudi po smrti želi biti v grob spravljen lepo, in dostojno. Pa kaj hasne mrliču lepa obleka, če je tudi iz svile in se zlato leskeče; capa je brez vsake vrednosti pred Bogom. Kaj

koristijo duhteče cvetlice in drugi kinč okoli rakve, če si pa prave lepote za smrtno posteljo oskrbeli nismo! — Najboljši kinč mrličem je pobožno, sveto življenje; zato sv. Duh govori: „Blaga (draga) je pred obličjem Gospodovim smrt njegovih svetnikov“. (Ps. 115, 15.) Le kdor lepo krščansko živi, on tudi častljivo v rakvi leži, kakor spričuje sam sv. Duh, govoreč po sv. aposteljnu Janezu, ki piše: „Slišal sem glas iz neba, ki mi je rekel: Zapiši: Zveličani mrtvi, kateri v Gospodu umrjó! Odslej, reče Duh, naj počivajo od svojega truda; ker njihova dela jim sledijo“. (Apok. 14, 13.)

Danes je god sv. Izidora, priprostega, pa poštenega kmeta. Molitev, duhovne vaje, marljivo delo, zvestoba: bilo je pri njem dnevni red. Zaspal je v Gospodu 15. maja 1170; ob trenutku ločitve je nebeška svetloba obžarovala njegovo obličje tako, da so pri njegovi smrti že govorili: Svetnik je zemljo zapustil. Pač res, zveličani mrtvi, ki v Gospodu umrjejo! Srečni bi tudi mi bili, ako bi nas nekdanj taka nebeška lepota obsevala; za njo moramo že zdaj skrbeti. Zato danes želim vam

pokazati, kaj daje mrliču pravo lepoto. Mrliča lepota so: 1. čednosti; 2. dobra dela.

1. Smrt je grozna sama po sebi; že poganski Horacij otožno prepeva, kako grozovito je, kadar bleda smrt prileze in trka na vrata človeškega srca. Grozna pa tudi je po svojem činu ali nasledku. Najlepše lice stori strašno, odurno! Videl sem mrliča, bil je ves napihnjen; oči so odprte kipele; lice in roke pa črne kakor zamurca; v roki je držal šopek cvetic. Kaplja (mrtvoud) ga je bila zadela, da sv. zakramentov ni več dočakal! Ljudje pa so pravili, da njegovo življenje ni bilo lepo, ne krščansko; živel je v pregrešni zavezi. Zato ves kinč, obleka, še šopek v roki mu lepote dati ni mogel. Ker mrliča lepota so njegove čednosti življenja.

Sv. evangelist Marka nam popisuje prelepo zgodbo iz Jezusovega življenja, ki nam spričuje, da mrliča lepota so čednosti njegovega življenja. Oče Jajir je imel edino ljubeznjivo hčerko, dvanajst let staro. Dolgo je bolehal; skrbni

oče vse poskuša, zdravil povsod išče; ko pa vse nič ne pomaga, in že dete skoraj umira, gré še k Jezusu, pred njega poklekne in moli: „Gospod, pojdi doli na moj dom, preden mi moja hči umrje“. Jezus se ne dá dolgo prositi, in gré. Ko pa pridejo do hrama, je bila deklica že umrla, in ljudje jokajo in javkajo za pridno, ljubeznjivo pokojnico. „In Jezus je stopil v hišo, in reče: Kaj hrumite, in jokate? Deklica ni mrtva, temuč spi“. (Mark. 5. 39.) Čednosti te nedolžne deklice so njeno mrtvo lice in truplo tako kinčale, da je videti, kakor bi spala kakor najzdravejše dete v maternem krilu. Res, le stopi k mrličeku, ogledavaj njegove roke, lice in celo telo: čednosti njegovega življenja, nedolžnost, spokornost, treznost, pobožnost mu še na mrtvaški postelji dajejo miloto in lepoto.

Tudi sv. Izidor nam to resnico potrjuje. Ni bil visokoučen, ne plemenitega stanu, temuč priprosti služabnik, oskrbnik, kmet. Rojen na Španjskem

blizo Madrida, ubogih pa pobožnih staršev sin, mora se po službah potikati, in mnogo bridkega, osornega požreti pri nekem velikašu, ki ga je zaradi njegove pobožnosti zbadal, zaničeval. Vsako jutro je bil pri sv. maši; med dnevom pa večkrat molil in skrbno delal. Moli in delaj, bilo je geslo — vodilo sv. Izidora. Zato so mu angelji božji stregli in pomagali delati, da se mu je vse posrečilo, in imelo blagoslov božji. Celó namesto njega so orali, kedar se je pri sveti maši kaj več časa zamudil. Po trudnem življenju želi si počitka. Zaspal je v Gospodu 15. maja 1170; v trenutku ločenja je njegovo obličje obžarevala nebeška svitloba, tako, da so pri njegovi smrtni postelji že pravili: Svetnik je zemljo zapustil. (Legenda.) Kaj bi še govoril o Marijini lepoti na smrtni postelji, ktero so angelji božji obdajali, in Mariji prepevali. Venec njenih čednost v življenji kinčal jo je tudi ob njeni smrti. Vsa lepa in mila v življenju, vsa krasna in blaga ob smrti. Kdo bi si ne

želel smrti svetnikov? Tako je resnično, da mrličev kinč in lepota so njegove čednosti. Zveličani mrličiči, kateri v Gospodu umrjejo, kateri v čednostih živijo, in v milosti božji svet zapustijo. Skrbimo si za to prvo lepoto pravih krščanskih čednost; le pobožno življenje nas bo tolažilo ob smrti, in kinčalo pred ljudmi in tudi pred Bogom; posebno ako še drugi kinč imamo, namreč:

2. dobra dela, ki je druga lepota in kinč mrtvih. Vsa narava se je prebudila iz trdega zimskega spanja. Trava glavice vzdiguje, drevesa zelenijo, opletajo se za nebeško kraljico Marijo; in ako Bog dá, je po lepem cvetji tudi obilno različnega sadja! Kakor za listjem in cvetom priraste lep sad — jabelka, tako za čednostjo sledi dobro delo, kinč in lepota mrličev. „Zveličani so mrličiči, kateri v Gospodu umrjó . . . , ker njihova dela jim sledijo. (Apok. 14, 13.)

Premnogi in neštevilni so izgledi svetnikov, ki so neutrudljivo opravljali dobra dela v življenji, vedoči, da le to,

kar dobrega storijo, ponesejo seboj v večnost. Sv. Izidor je skrbno nabiral dobra dela. Vrh obilne molitve in vsakdanjih sv. maš, vrh pogostega prejetanja sv. zakramentov, je izvrševal tudi zapoved ljubezni do bližnjega prav natančno: od svojih pičlih dohodkov je darežljivo ubožcem pomagal. — Sv. Elizabeta, posebno usmiljena mati revežev in ubožcev, razdeli za miloščino svoje obilno premoženje. Ni ga berača brez njene podpore. Enako je delal sv. Štefan, ogerski kralj; popotnike v sveto deželo je posebno darežljivo podpiral, domačim ubožcem obilno miloščine delil. Bog pa je njegovo desnico tako poslavlil, da je nestrohnjena ostala. — Sv. Martin, škof, slovenski rojak, je imel usmiljeno srce do revežev, kar vam je znano. S tem pridobil si je lepoto in slavo v sv. cerkvi, ki na njegov god moli in ga slavi: „Sv. Martin, tukaj reven in ubog, šel je bogat dobrih del v nebeško veselje.“ (Brevir R. 8.) Pri njegovi smrti so angeli prepevali, kakor spričuje sv. Seve-

rin, njegov vrstnik. (Prop. Lav. 260, IV.) Tako se bere tudi o sv. Tereziji, ki je podobna najrodovitnejšemu sadniku zaradi svojih preobilnih dobrih del različne vrste, da se je celo vesela in pevajoča ločila s sveta.

Ker so dobra dela tolika lepota mrličem, zato nas pa mili Jezus in sv. pismo prisrčno opominja za dobra dela skrbeti in marljivo opravljati. Čujte! Jezus pravi priliko: „Nekdo je šel na ptuje, pa pokliče svoje hlapce in jim je razdelil svoje blago. In je dal enemu pet talentov, enemu pa dva, enemu pa enega, vsakemu po njegovi zmožnosti in je takoj odpotoval. Odšel pa je, kateri je bil pet talentov prejel in je kupčeval ž njimi, ter pet drugih pridobil. Ravno tako je tudi, kateri je dva prejel, pridobil dva druga. Tisti pa, ki je bil le eden talent prejel, odide in zakoplje ga v zemljo. Čez obilno časa pa pride gospod tistih hlapcev in dela račun ž njimi. In pristopivši, kateri je bil pet talentov prejel, je prinesel pet drugih talentov, rekoč:

Gospod! pet talentov si mi izročil; glej, pet drugih sem pridobil. Njegov gospod mu je rekel: Aj, dobri in zvesti hlapec, ker si v malem bil zvest, čez obilno te postavim, idi v veselje svojega gospoda. Pristopil pa je tudi, ki je dva talenta prejel in reče: Gospod! dva talenta si mi izročil, glej druga dva sem pridobil. Rekel mu je njegov gospod: Aj, dobri in zvesti hlapec, ker si v malem bil zvest, čez obilno te postavim; idi tudi ti v veselje svojega gospoda. (Mat. 25, 14—23.) Kako lepo nas tukaj Jezus uči dobra dela opravljati, da bomo tudi mi nekdanj pohvaljeni. Ravno tako opominja sv. apostelj Pavel: „Kar človek seje, to bo tudi žet. Kdor seje tedaj v mesu svojem, bo od mesa tudi žet pogubljenje; kdor pa seje v duhu, bo od duha žet večno življenje. Dobro delajmo, pa ne opešajmo, ker ob svojem času bomo želi, ako ne opešamo. Dokler tedaj čas imamo, delajmo dobro vsem, posebno pa domačinom vere.“ (Gal. 6, 8—10. Še Jezus sam je vedno oprav-

ljal dobra dela nam za izgled in pravi: „Jaz moram delati dela tistega, ki me je poslal, dokler je dan; pride noč, ko nihče več ne more delati.“ (Jan. 9, 4.) Tudi za nas pride noč — smrt, ko nam več ne bo mogoče delati, zato si pa zdaj poskrbimo za dobra dela, ki nas bodo ob smrti tolažila in kinčala, na sodbi pa zagovarjala!

Deklica je nesla venček rožic. Vprašana, kam ga nese, pravi: na grob mojega bratca ga bom položila. Lepo delo bratovske ljubezni je to, še boljše pa je, ako si sami oskrbimo venec prave lepote mrtvih, krščanskih čednost in dobrih del. Veselo bo gledala mati Marija na svoje otroke, ako imamo veliko njenih čednost in obilno molitve, roženkrancev, obhajil in drugih dobrih del. To nas bo tolažilo in kinčalo, bolj kakor venci na rakvi ali okoli groba. Za vse to nam bo ljubi Jezus dal nebeški venec večnega plačila. Zveličani so mrtvi, ki v Gospodu umrjejo! Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

16. dan.

Spovedni strah.

„Spovedavajte se svojih grehov,
in molite vzajemno, da se zveličate.“

Jak. 5, 16.

Velikokrat se vidijo po njivah strašila, posebno v koruzi in prosu. Kmetovalci jih nastavijo zato, da tičice ne zobljejo in ne vničujejo pridelka, ki je kmeta toliko truda in plačila stal, ter mu je k življenju potreben.

Na božjo njivo svete katoliške cerkve pa tudi satan stavlja neko strašilo in plaši duše, da ne gredó zobat zrnja božje besede, da se ne hodijo past na zeleni travnik presv. Rešnjega Telesa, ter jih odganja od zveličavne vode sv. zakramentov in to strašilo je strah pred spovedjo! Satan ljudi slepari in straši, kaj boš k spovedi hodil, kaj se boš spovedovala, vsaj nisi nikogar ubil; kaj bodo ljudje rekli, kaj si bodo spovednik mislili. Premnogi se dajo preplašiti in zanemarjajo sv. reči, zastajajo od sv. zakramentov in zveličani biti ne morejo, ker podlaga zveličanja po grehu je dobra,

vredna spoved. K temu nas nagovarja že sv. apostelj Jakob, pišejoč: „Spoznajte svoje grehe in molite drug za drugega, da se zveličate.“ (Jak. 5, 16.) Četrta cerkvena zapoved, ki vsakega brez izgovora in izjeme ojestro veže, saj enkrat v letu se vredno spovedati, vam je znana.

Danes je god sv. Janeza Nepomučana, patrona spovednikov. Ker ni hotel razodeti spovedanih grehov, bil je grozovito mučen in umorjen zaradi spovedne molčljivosti, katero je ohranil. Bilo bi torej danes prilično govoriti o spovedi, ker se je pa nekteri preveč bojijo in izogibajo, ker nektre satan plaši, da menda leto na leto spoved odlagajo, zato govorim danes o strahu pred spovedjo in rečem: Spovedni strah je: 1. prazen, 2 nevaren.

1. Sv. apostelj Peter pravi, da je satan podoben prestrašnemu levu, ki vedno po svetu lazi, tuli in rjove, da bi kje koga splašil, zmotil in požrl. Sv. apostelj Peter piše: „Bodite trezni in bediti, ker hudič, vaš zoprnik, kroži kakor lev, rjove in išče, koga bi požrl.“ (I. Petr. 5, 8.) Strašno se razlega močni

glas leva po goščavah; ker ravno s tem hoče zverine splasiti, zmešati, da zbegane ložej vlovi. Tako plaši satan ljudi s spovednim strahom, da jih ložej vlovi v mrežo večnega pogubljenja. Spovedni strah je prazen zaradi spovedne molčljivosti. Že v katekizmu ste se učili, da se pri spovedovanju ni treba bati ali sramovati, zato ker so spovednik pod strašno ostrimi časnimi in večnimi kaznimi dolžni zamolčati vse, kar se jim je kdo spovedal. To se pravi: spovednik mojih grehov, katerih sem se jim na spovedi obtožil, ne smejo nikoli nikjer razlagati, ne dokler živim, ne po moji smrti, še na sodbi bi zoper mene pričati ne smeli! Današnji godovnjak sv. Janez Nepomučan bil je spovednik pobožne Ivane, žene krutega Venceslava, českega kralja. Ker je kraljica pogostoma k spovedi hodila po tolažbo v svojih nadlogah, postane njen mož sumljiv, kaj se neki toliko spovedava in sili spovednika, naj mu vse to razodene! Pa vse zastonj; Janeza dá zapreti in v Moldavo

vreči. Tako ne smejo noben spovednik ne besedice ziniti; in rajše morajo najstrašnejši muke trpeti, kakor pa spovedno zamolčljivost prelomiti.

Spovedni strah je prazen, ker drugim ljudem svoje grehe lahko praviš, le spovedniku ne! Prijatelj svojemu tovarišu široko razlaga svoja dela, ktera je sinoči ali v nedeljo storil, kako so se tepli, kako so se kregali, kleli, kako grozno so ga pili, da so vsi omamljeni cepali ali za stezo obležali. Deklice se rade pogovarjajo, kje so bile na plesu, na žegnanju, v slabi družini, in še vse druge reči — rudečica me obliva in brani dalje govoriti — samo rečem: svoje slabosti, grehe in nemarnosti lahko razlagaš svojemu prijatelju in še meni, ako bi vas srečal, bi začeli razlagati svoje djanje in življenje, kako prazen je torej spovedni strah. Tam te čakajo tvoj najboljši prijatelj, ki ti hočejo butaro tvojih grehov odvzeti.

Kako prazen je strah pred spovedjo, sem vam nedavno povedal v iz-

gledu od moža, ki že čez trideset let ni bil pri spovedi. Se vé, da je tam nekoliko drugače obrnjeno, ker sem vam takrat hotel dokazati velikost in mogočnost Marijine pomoči. (Glej IV. dan, stran 38.) Naj vam danes enak izgled povem, ki kaže, da strah pred spovedjo nič družega ni, kakor nevednost ali pa hudija.

Škof Chever v Bostonu (Amerika) je pri vseh prebivalcih zarad svoje gorečnosti, dobrotljivosti in učenosti toliko zaupanja imel, da so pri njem iskali tolažbe in sveta ne le nizki, ampak tudi osebe iz najviših stanov; da, celó luterani so prišli ter mu odkrivali vse svoje nadloge, najskrivnejše rodbinske in tudi npravne zadeve svojega srca. — Nekega dne, ker je ravno prilika tako nanesla, pravi luteranka, ki takrat ni prvič pri škofu tolažbe iskala: Meni bi v katoški cerkvi vse dopadlo, le eno ne. To pa mi je toliko zoprno, da se nikakor ne morem odločiti za prestop v katoško cerkev. Prijazno škof poprašajo: Kaj neki bi bilo tacega? Jaz si ne upam

vganiti. Gospá osupnjena sicer se vendar osrči ter pravi: To je vaša presitna spovedna zapoved. Smehljaje pravijo škof: Tako — kdo bi si mislil! Častita gospá, čemu se tega bojite, kar že dolgo delate? Saj ste mi že vse svoje srčne skrbí in tudi vestne muke razodevali, da bi od mene kak svèt dobili (Šmid zgodov. katekizem); zakaj bi pa za odpušenje grehov, za čisto vest in gnado božjo še malo kesa in obžalovanja čez grehe ne obudili, in takoj vas lahko od vseh grehov odvežem. Gospó so besede škofove tako pretresle, da je prosila za poduk ter je čez nekaj časa v katoliško cerkev prestopila. — Glejte, ljubi poslušalci, ta luteranka si je iz nevednosti toliko nepotreben strah delala, kar drugoverki ni bilo zameriti; mar li pa ni zameriti kristijanom, ki so od mladih nog v katoliški cerkvi ter bi imeli pravi nauk poznati in vendar si dajo od sveta ali satana nepotrebno strašilo postaviti ter hodijo klavrni (ali tudi togotni) memo spovednic, sveto

spoved pa leta in leta opuščajo? „Sodnik hoče tvoj pregrešek vedeti, da bi te po postavi kaznoval, Bog pa (spoznanje spovedniku), da bi ti odpustil ter zgubljeno pravico do nebes nazaj podelil, govori sv. Janez Krizostom. Mar li se je tega treba bati? Spoznajte iz tega, da spovedni strah je prazen, pa tudi:

2. nevaren. Grešnik hodi po rahlem ledu, ako se mu udere, pogrezne se v morje pogubljenja večnega; hudobnež visi za las milosti božje nad globokim brezdnom; le en greh menda še in potrpežljivost božja se pretrga, grešnik se prevrže v globočino večne nesreče! Čista, vredna spoved ga zamore pogube rešiti. Spovedni strah je torej jako nevaren.

Ker spoved je podlaga našega zveličanja. Zato nas sv. apostelj Jakob opominja k spovedi: „Spovedavajte se svojih grehov in molite drug za drugega, da se zveličate.“ (Jak. 5, 16.) To je prav Jezusov nauk. Po vstajenju se Sin Božji prikaže zbranim aposteljnem, pri zaklenjenih vratih stopi med nje in reče:

„Mir vam! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem.“ In ko je bil to izrekel, je v nje dihnil in jim rekel: „Sprejmite svetega Duha. Kterim bote grehe odpustili, so jim odpuščeni; in katerim jih bote zadržali, so jim zadržani.“ (Jan. 20, 21—23.) Da bi pa vedeli, komu se smejo grehi odvezati, komu ne, je treba, da se grešnik razodene, pokaže, kakšen da je, je treba spovedi. Čista, skesana spoved je pogoj sv. odveze, odpuščanja grehov, podlaga našega zveličanja. Desni razbojnik; Dizma, je visel na križu; le en trenutek še in bil bi večno pogubljen. Milost božja ga ogreje, grešno srce se raztopi in vsa hudobija mu skoz usta priteče: obstal, spoznal in izpovedal je svojo hudobijo, za katero trpi zaslužen kaznen. In na tako ponižno spoved mu je Jezus sam odvezo podelil in nebesa obljubil, govoreč: „Resnično ti povem, danes boš z menoj v raj.“ (Luk. 23, 43.)

Spovedni strah je nevaren, ker se rado zamudi. Premnogi radi odlagajo

spoved; še bolniki pravijo: se že bom; pa smrt ne čaka in nepripravljene pokosi za večno pogubljenje; rado je prepozno. „Nek pobožen mladeneč, Jernej Vrgara, naglo nevarno zboli, še ponoči poprosi za spovednika, pa oče mu pravijo: še ni tako nevarno, bomo pa jutri po nje poslali. Sin pa odgovori: Jutri? — za me ni jutra več. — Pošljejo toraj po spovednika, da opravi spoved, sprejme sv. zakramente in vzame neko podobo Matere Božje, pa jo poljubljuje in takoj veselo umrje.“ (Liebfrauengarten p. 416, 14.) Skoro bi bilo tudi pri pobožnem zamujeno! Neka pregrešna gospa pride slučajno v cerkev, kjer so ljudje ravno že na pridigo čakali; tudi ona nekoliko postoji. Zdaj stopijo misijonar na pridiznico in ginljivo razlagajo, kako usmiljen je Bog. Gospa mirno posluša; po pridigi stopi k misijonarju in vpraša, ali bi tudi njej Bog usmiljenje skazal, ki ga je že petnajst let grdo žalila. Gotovo, ako le svoje grehe obžalujete in se jih čisto spoveste, rečejo misijonar.

Pokažejo ji spovednico in dajo nekoliko odloga, da se za spoved pripravi. Dolgo traja spoved, že se je zmračilo, zarad grešne nevarnosti ponoči ne upa domu in ostane vso noč v cerkvi. Drugo jutro jo najdejo sklonjeno, klečečo — v kapeli Matere Božje, pa mrtvo. Usmiljena Marija ji je gotovo prošnje uslišala, sprosila odpuščenje in srečno smrt. (Liebfrauengarten p. 304, 16.) Skoro bi bilo prepozno in zamujeno!

Spovedujmo se torej svojih grehov, da se zveličamo. Ne dajmo se od satana preplašiti, da ne zamudimo dobe svojega zveličanja. Ako svojih grešnih ust odpreti ne upaš, pa prosi ljubeznjivo Marijo Devico, da ti spovedni strah prežene. O Marija, bodi nam usmiljena; daj nam skesano spoved opraviti pri zdravju in v smrtni bolezni. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

17. dan.

Krščanska ljubezen.

„Kdor ne ljubi, ostane v smrti.“

I. Jan. 3, 14.

Sv. apostelj Janez piše v skrivnem razodenji, da je v zamaknjenju gledal neizrekljivo obilno trumo zveličanih duš pred božjim tronom. Sto štiri in štirideset jezer zaznamovanih iz vseh rodov Izraelovih otrok. „Potem sem videl veliko trumo, ktere nihče ni mogel sprešteti, iz vseh narodov in rodov in ljudstev in jezikov, stoječo pred sedežem in vpričo jagnjeta, ogrnjeni so bili z belimi halami in palmove veje v njihovih rokah. In so rekli z močnim glasom, govoreči: „Čast Bogu našemu, ki sedi na sedežu in Jagnjetu.“ (Apok. 7, 9—10.)

Resnično, lepa prikazen nebeškega veselja! Kjer se izvoljeni pri Bogu, Jezusu, in pri Mariji Devici veselijo. Nas pa uči, da iz vsakega kraja, iz sleherne dežele, iz vsakega roda in naroda steza v nebesa pelja. Že smo imeli godeve imenitnežev in velikašev, ktere je kinčala kraljeva krona in zlato žezlo; premišljevali smo

zglede in krasotice, ki so se na kraljevih dvorih gibale in zveličale; danes pa pred seboj imamo svetnika, ki je iz najnižjega stanu zrastel in se povzdignil med svetnike do Božjega trona; danes obhajamo god nekega pastirja, sv. Paškala. Vsi ti iz različnih krajev, mnogoterih stanov so le po eni stezi v nebeško veselje došli: po stezi krščanske ljubezni namreč. Kdor pa te steze ne pozna, se zveličati ne more, ker sv. apostelj Janez uči in pravi: „Kdor ne ljubi, ostane v smrti.“ (I. Jan. 3, 14.)

Čujte tedaj! Ne čudežev delati, ne bolnikov ozdravljati, ne mrličev obudovati — temuč bližnjega krščansko ljubiti je treba, da se posvetimo in zveličamo. Krščanska ljubezen je steza zveličanska, kar vam k časti Marije Device danes razložiti želim.

Lepo je cveteče drevo, ki obeta obilno sadu; tak je človek v cvetju krščanske ljubezni, on obrodi nebeški sad večnega zveličanja. Kakor drevo brez cveta sadu nima in bo posekano in v ogenj vrženo, tako tudi človek brez krščanske ljubezni živi in zori za ogenj večnega pogubljenja. Ker božja beseda

je ter ostane večna resnica: „Kdor ne ljubi, ostane v smrti.“ (I. Jan. 3, 14)

1. Kaj govori sv. pismo o ti zveličanski stezi: krščanski ljubezni? — Farizeji so bili sebični ljudje, ki so iskali svoj lastni dobiček, čast in pohvalo. Na svojega ubogega bližnjega niso gledali, ne ga čislali. Neki taki sebičnež drzne se Jezusa skušati in ga vpraša: „Učenik, ktera je vélika zapoved v postavi? Jezus pa mu je rekel: Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli. Ta je največa in prva zapoved. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.“ (Mat, 22, 37—39.) Svojega bližnjega ljubiti moramo, ako hočemo prvo in največo zapoved božjo zvrševati. „Ako kdo reče: Ljubim Boga in sovražim svojega brata, je lažnik. Kdor namreč ne ljubi svojega brata, kterega vidi, kako more Boga ljubiti, kterega ne vidi? In to zapoved imamo od Boga, da, kdor ljubi Boga, naj ljubi tudi svojega brata.“ (I. Jan. 4, 20—21.)

Prelepo nam to ljubezen priporočuje ljubi Jezus v znani priliki usmiljenega Samarijana. „Neki popotni Samarijan je došel do raztepenega človeka, in ko ga vidi, se mu v srce usmili. In je pristopil in mu obezal rane in je vlil v nje olja in vina in ga je posadil na svoje živinče, ga peljal v gostilno in ga oskrbel. In drugi dan je vzel dva denarja in ju dal gostilničarju in rekel: „Oskrbi tega človeka in kolikor več potrosiš, ti dodam, kadar se povrnem.“ Kdo teh treh (memo sta šla namreč tudi farizej in drugi jud, ki se ga pa nista usmilila), se ti zdi, je bil bližnji tistemu, ki je zašel med tolovaje? On pa je rekel: Tisti, ki mu je usmiljenje skazal. In Jezus mu reče: Idi in tudi ti tako stori.“ (Luk. 10, 33—37.) Ali je znanec ali neznanec, kadar je v sili, mu pomagati moramo, ker tudi nam bi dobro djalo, ako bi se nas kdo v nadlogi usmilil. Zato Jezus uči: „Kakor hočete, da vam ljudje storijo, tudi vi njim storite.“ (Luk. 6, 31.) V ti krščanski ljubezni ali potrpežljivosti,

si pa ne smemo zbirati, temuč moramo usmiljenje skazati slehernemu brez razločka, ali nam je prijatelj ali nasprotnik. Tako lepo nas mili Zveličar uči, da še celó sovražnike moramo krščansko radi imeti: „Jaz vam povem: Ljubite svoje sovražnike, dobro storite njim, ki vas sovražijo, in molite za svoje preganjalce in obrekovalce, da ste otroci svojega Očeta, ki je v nebesih, kateri daje svoje solnce vzhajati nad dobre in hudobne, in dežiti nad pravične in krivične. Ako namreč tiste ljubite, kateri vas ljubijo, kakšno plačilo bote imeli? Kaj ne delajo tega tudi cestninarji? In ako pozdravljate le svoje brate, kaj odveč storite? Ali ne delajo tega tudi pógani? Bodite tedaj popolni, kakor je vaš Oče nebeški popolen“. (Mat. 5, 44—48.) Človek brez krščanske ljubezni zveličan biti ne more; naj dela sicer karkoli hoče, vse je prazno, kar nam spričuje sv. apostelj Pavel, govoreč: „Ako bi človeške in angeljske jezike govoril, ljubezni pa ne imel, sem kakor bron bučeč

ali zvonec zvoneč. In ako bi znal pre-
 rokovati, in vedil vse skrivnosti, in imel
 vso učenost; in ako bi imel vso vero,
 tako da bi goré prestavljal, ljubezni pa
 ne imel, nič nisem. In ako bi razdal
 ubožcem v živež vse svoje premoženje,
 in ako bi svoje telo dal, da bi zgorelo,
 ljubezni pa ne imel, mi nič ne pomaga“.
 (I. Kor. 13, 1—3.) Brez prave krščanske
 ljubezni je vse prazno; kar pa iz lju-
 bezni do Boga bližnjemu storimo, je vse
 za nebesa opravljeno. Tako pravo in
 zveličansko krščansko ljubezen nam pre-
 lepo priporoča sv. apostelj Janez, go-
 voreč: „Otročiči moji, ne ljubimo z be-
 sedo, tudi ne z jezikom, temuč v djanju
 in resnici“. (I. Jan. 3, 18.) Kdor pa
 tako ne živi, ne hodi po zveličavni stezi,
 ker nima prave krščanske ljubezni, in
 bo pogubljen po nauku sv. aposteljna
 Janeza, ki pravi: „Kdor ne ljubi, ostane
 v smrti“. (I. Jan. 3, 14.) Glejte, tako
 celó sv. pismo nam spričuje in pravi,
 da krščanska ljubezen je steza zveli-
 čanska.

2. Kaj pa pravijo svetniki o tej stezi krščanske ljubezni?

Človeško srce je z ljubeznijo napolnjeno in brez ljubezni si ga skoraj misliti ne moremo, in tedaj se rado obrača do bližnjega, posebno kateri nam je naklonjen in nam dobro stori. Da so svetniki ljubili pridne in pobožne ljudi, se pač samo po sebi razumeva. Ubožčekom so razdelili svoje premoženje, kakor sv. Elizabeta; bolnike so vračili ali celili, jim rane obvezavali, še poljubovali. To jim še ni bilo zadosti; njihova krščanska ljubezen je segala tudi do sovražnikov.

Pomislimo sv. Štefana. Njegovi sovražniki so škripali nad njim, kleli in kamnjali so ga. Kaj pa sv. Štefan stori? Največo krščansko ljubezen, kakor le pri človeku misliti zamoremo, jim razodeva, kar nam sv. pismo poroča tako-le: „In kamnjali so Štefana, kateri je klical, rekoč: Gospod Jezus, sprejmi mojo dušo. Klečé je z velikim glasom vpil in rekel: Gospod, ne prištevaj jim tega v greh.

In ko je to rekel, je zaspal v Gospodu.“ (Act. Ap. 7, 58—59.) Oh sveta krščanska ljubezen, ki je sv. Šefanu odprla vrata nebeška! Bere se o nekem svetniku, čigar srce je plamenelo prave krščanske ljubezni, da je čudežno pravil: „Ako bi mi moj nasprotnik izpahnil desno oko, pa bi ga poznej srečal, še z levim bi ga prijazno pogledal!“

Svetniki so pa tudi drugim krščansko ljubezen priporočali — kakor najlepšo stezo zveličansko in so jo ljudem v srce vsajali. Pomislimo samo to, kar nam danes legenda pravi o življenju sv. Paskala, da mu je najlepša prislovica bila ta: Človek mora imeti do Boga srce pokornega otroka; do bližnjega srce ljubeznjive matere, do samega sebe pa srce ostrega sodnika. Vsaj njegovo srce je bilo takovo. Z neugasljivo gorečnostjo je dušni blagor bližnjega pospeševal. In njegove besede imele so čudovito moč. Neki menih si je vse prizadeval, razžaljenega moža potolažiti in za odpuščenje pomiriti. Pa razžaljenec neče od tega

nič vedeti. Na to ga Paskal prijazno nagovori: Ljubi brat, odpusti razžalniku zavoljo Boga! Naj bo, odgovori, zavoljo Boga mu pa že odpustim. Mar li mislite, da uni menih tega nagiba ni navodil? Gotovo; kdo bi ga neki prezrl? In zakaj Paskalova priprosta beseda toliko izda? Zato, ker je pri besedi plamtelo tudi srce, in beseda iz takega srca je šla k srcu ter tako naglo sad obrodila. Krščansko ljubezen, ki je v njegovem srcu gorela, hotel je tudi drugim vcepiti, naj bi se vsi zveličali, ker „Kdor ne ljubi, ostane v smrti.“ (I. Jan. 3, 14.) Krščanska ljubezen je steza zveličanska, ki naravnost v nebesa pelja, učijo nas svetniki Božji, najlepše pa Marija Devica!

3. Kaj pa mi? Med ljudmi živimo, vendar se malo več nahaja krščanske ljubezni med nami. Sosed soseda videti ne more; ena preširoka brazda je svaje ali jeze kriva; živinica stopi na tvoj travnik ali vrt in že ti vso krščansko ljubezen zamaši in iz srca prežene. So-

seda ide temnega obraza in jezna mimo svoje vrstnice; in zakaj? vsaj ste si nekdam dobri bili! Kokoši so nji grede razpraskale, kaka zrna pšenice pozobale, ali živinica grižlej detelje odtrgale. In to je že zadosti, da ti jezna hodiš okoli hiše tedne in mesece. Ko te soseda sreča, je ne pogledaš; ko te pozdravi, jo še le psuješ. Kaj je vzrok tega, je li res škoda tako neznanska? Krščanske ljubezni manjka. „Ljubezen je potrpežljiva, je dobrotljiva, ljubezen ne zavida, ne ravná napačno, se ne napihuje. Ni častilakomna, ne išče svojega, se ne dá razdražiti, ne misli hudobno. Ne veseli se krivice, veseli se pa resnice. Vse prenese, vse veruje, vse upa, vse zdrži.“ Tako lepo uči sv. apostelj Pavel. (I. Kor. 13, 4—7.) Otrokom gostokrat pomanjkuje krščanske ljubezni do staršev, v potrebi njih zapustijo brez pomoči, v starosti jih celó znabiti zaničujejo, kar je še hujše, otroci sovražijo svoje starše, preganjajo in odganjajo svoje roditelje, ker otroško srce je prazno krščanske

ljubezni. — Bližnji naš pokaže nam sloki prst, mi njemu damo trdo pest; on nam eno krivo besedo, mi polen koš grdih psovk nanj vsipljemo; on nam eden las izdere, mi njemu skoraj glavo odtrgati želimo. Oj krščanske ljubezni primanjkuje na vseh straneh! Kdor ne ljubi, ostane v smrti!

Leta 1650 sta v Trstu živela dva smrtna sovražnika; v neki tesni ulici se srečata, drug družega se bojita, a ubežati ni. Oba se ogledata na podobo Marije in bila sta si zopet prijazna. (Liebfrauengarten 337, 2.) Obrnimo tudi mi danes svoje oči na Marijo Devico; odpustimo si zavoľjo nje. Živimo v lepi krščanski ljubezni, ki nas k Jezusu in Mariji v nebesa vodi. Kdor pa ne ljubi, ostane v smrti. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

18. dan.

Trojna sreča deklet, in družih stanovitnih.

„Zveličani so čistega srca, ker oni bodo Boga gledali.“ Mat. 5, 8.

Najhujša šiba božja so krvave vojske; kadar kruti sovražniki priderejo, vse pokončajo, požgejo, lepo deželo ugonobijo, mesta in vasi porušijo. Vojski za petami sledijo dragina, kuga, lakota, vrh tega še boji mnogo ljudi požró in kar je najžalostneje, sovražne vojske popalijo in uničijo navadno vse čednosti ter vse popačijo. Redek, pa srečen, kdor še krščansk ostane.

Take vojske ali krvavo preganjanje bilo je leta 303 in sicer samo zoper kristjane. Neusmiljeno so jih klali in morili. Mnogi so se muke zballi in so Boga zatajili in od prave vere odstopili. Sv. Deodat in sedem devic ostanejo stanovitni. Pohotneži se jim grozijo, neusmiljeno ravnajo, v ribnik jih pomečejo in potopijo. Deklice pa rajši vse za Jezusa pretrpijo, kakor da bi se razuzdancem dale oskruniti; prestale so mučeniško smrt in postale so svetnice, ker spolnile so se jim besede Jezusa, ki pravi:

„Zveličani so čistega srca, ker oni bodo Boga gledali.“ (Mat. 5, 8.)

Kaj si mislite, ljubljeni kristjani, pri tej zgodbi; posebno krščanske dekleta, kakošne misli se snujejo v vaših srcih pri groznih mukah nedolžnih deklic, ki so rajši umrle, kakor bi nedolžnost zgubile? Srečne so bile pri vsih svojih mukah: za kratko trpljenje so dobile večno veselje. Šle so Boga gledat in se v svoji nedolžnosti pri Jezusu in Mariji veselijo. Tudi vé si srečo želite. Prav; pa prizadevajte si tudi za pravo srečo. Ker nam danes legenda pred oči stavi sedmero deklic in ker tudi tukaj danes so večinoma dekleta pri Marijini pobožnosti, zato danes govorim: O trojni sreči deklet, kar pa vsakemu veljá.

Komu je neznana premila zgodba Jajirove hčerke? Sv. Luka nam jo je popisal. „Glej, pride mož, imenovan Jajir, on je bil glavar shodnice; poklekne pred noge Jezusu ter ga prosi, naj pride v njegov hram. Ker edino hčer pri dvanajsterih letih je imel in ona je umirala. In ko Jezus na njegov dom pride, ni pustil nikogar vstopiti, kakor Petra, Ja-

koba in Janeza, pa očeta in mater deklice. Vsi pa so jokali in žalovali za njo. On pa je rekel: Ne jokajte, deklica ni umrla, temuč spi. Navzoči ga zasmehujejo, vedoči, da je umrla. On pa jo prime za roko, ter glasno zakliče: Deklica vstani. Njen duh se je povrnil in je vstala takoj.“ (Luk. 8. 41—55.) Srečna je bila ta deklica iz trojnega vzroka; tako tudi ve, krščanske deklice, mladina sploh in vsi imate trojno srečo.

1. Skrbni starši so vaša sreča. Oni lepo za vas skrbijo, kakor oče Jajir za svojo umirajočo deklico. Na-se pozabijo; spanje, jed, obleko sebi pritrčajo, da le vam postreči zamorejo. Koliko britkih noči so tvoja dobra mati prebedeli pri tvoji zibelki; koliko stopinj so storili skrbni oče za-te in ti vsega oskrbeli. Ti uživaš od njihovega truda in žuljev. Dobri starši pazijo na-te, ker nevarnosti bolj vidijo in poznajo, kakor pa ti; zato te lepo učijo, opominjajo, da bi ne zašla v pregrešnost. Srečni ste otroci, ki imate skrbne starše. To srečo

pa še le takrat občutiš in ceniš, kadar moraš materni dom zapustiti in se med tujimi neusmiljenimi ljudmi pomikati; tam ni dobrotljive očetovske roke, ne premilega maternega glasu, tam je samo resnoba in ostrost. Svojo srečo, ljubljeni otroci, še le tedaj živo občutite, ko vam očeta ali ljubo mater iz hiše odnesejo in pokopljejo! Le eno besedo iz ust dobrega očeta, le en nauk iz blagih ust ljubljene matere! Bil bi srečen; bila bi vesela! Neko dete je imelo bolno mater; vedno je bilo pri nji ali se je blizo postelje pomikalo. Mati ponoči umrje, ko je dete sladko spavalo, in položijo jo na pravico ali mrtvaški oder. Zjutraj se dete zbudi, kliče mamico, prosi za kruhek, pa nihče se več ne oglasi. Ko pa mater mrtvo pregrnjeno z belo plahto zagleda, nemilo joka, ker njeno veselje, njena vsa sreča je proč! In skoro jo bodo za vselej iz hiše odnesli! Oh otroci ljubljeni, presrečni ste, dokler ljube starše imate. Če tudi vas nadloga ali bolezen zadene, vendar veste še kje tolažbe in

pomoči najti. Zato ostanite pri svojih skrbnih starših, ne zapustite jih; ako vas opominjajo, učijo ali svarijo, ubogajte ali poslušajte njihov glas, kar Bog sam zapoveduje: „Spoštuj očeta svojega in mater svojo, da boš dolgo živel in ti dobro bode na zemlji!“ Kolikokrat sem že slišal milo zdihovanje zapeljanih otrok, nesrečnih deklic, ki pravijo, dokler sem imela mater, bila sem srečna, zdaj pa sem največa reva! Mladine ali deklic največa sreča toraj so skrbni starši. Zato molite za nje, naj vam jih Bog ohrani, da dolgo živé; ako pa so že umrli, molite za njihovo dušo, priporočujte jih posebno Mariji Devici, da jim pomaga iz vic, ako bi zovoljo vas še kaj trpeti morali!

2. Deklice druga sreča je pobožnost. Kaj mislite, ali bi bil Jezus šel k umirajoči deklici Jajirovi hčerki, ako bi ne bila pobožna. Saj čitamo ne od takega primerljeja. Menda ne! Le ker je bilo dete pobožno, zato se je Jezus k njemu potrudil in ga oživil!

Tukaj spoznaj, koliko srečo ti prava pobožnost donáša! Sv. apostelj Pavel nam jo kratko pa tehtno priporočuje, govoreč: „Telesna vaja malo pomaga: pobožnost pa je za vse koristna in ima obljubo zdajnega in bodočega življenja.“ (I. Tim. 4, 8.) Pobožnost je za vse koristna: za bogate, za revne; v veselju in žalosti, za mlade in stare, za vsako delo in opravilo, za vse in povsod je pobožnost dobra in koristna. Tobija je bil v sužnost odpeljan, pa bil je pobožen in je še ječo ali vjetje in sužnost porabil za svoje zveličanje. Nadlogo oslepljenja je mirno prenašal; od žene zaničevan ni kled, ne se rotil: pobožnost mu je hasnila.

Job je bil ves krastav, zapuščen, zavržen, bil pa je pobožen, zato je bil srečen. Bog je dal, Bog je uzal; zgodi se njegova volja; to je bila vsa njegova tožba. Egiptovski Jožef je bil zalezovan in v veliki nevarnosti, pa bil je pobožen in hudobija ga ni premagala! „Kako bi zamogel vpričo Boga kaj takega storiti!“ Bil je srečen, ker pobožen. Za vse toraj

je pobožnost koristna, posebna sreča pa je za deklice, ako imajo pravo pobožnost v srcu! Veliko je nevarnosti za vas; povsod prežijo zapeljivci na vas; satanove zanjke so vam povsod nastavljene. Starši povsod poleg vas biti ne morejo. Le pobožnost vas ohrani, greha ovaruje: Bog vse vidi, Bog vse vé, greh se delati ne smé! Pobožnost je ohranila današnje godovnice — sedmere device, da niso Jezusa zatajile, pobožnost je nje v nebeško veselje pripeljala. Bere se: Med zgrabljenimi je bilo tudi sedem devic. Oblastnik jih izroči mladim pohotnikom v oskrunbo. Njihovo orožje so le solze in mile prošnje, ki razuzdanosti ogenj pogasijo. Ko pa oblastnik izvé, da so nedolžnost ohranile, nje pošlje k Dijani in Minervi malikovat. Vse zaničevane in razgaljene ondi stopijo, pa malikom nočejo darovati, ker Jezusa ljubijo; zato bile so vtopljene, njihove duše pa venčane s krono večne slave! Dobra mati so te učili pobožno živeti, te pokrižali in angelju varhu priporočali in še za slovo

ti dajali lepe nauke, Bogu služiti: zato bodite vedno pobožni in sreča vas zapustila ne bo!

3. Tretja sreča krščanskih deklet pa je: nedolžnost. Jajirova deklica je bila vsa nedolžna, zato se je Jezus rad potrudil, jo oživil, ozdravil. Nedolžnost ji kinča mrtvaško lice, da mili Jezus sam veselo reče: Deklica ni umrla, ona le spi! Kakor je človek srečen v sladkem spanju, tako je srečna in vesela mladina v žaru nedolžnosti! Vse jo rado ima, Bog, Marija Devica, starši, pa tudi vsi pošteni ljudje! Vesela gre na delo, vesela na počitek. Nedolžnost ji sladi suhi kruhek in polajšava nadloge, ker vé, da ljubi Jezus milo gleda na vsako nedolžno Jajirovo hčerko! Oh, kako neumne pa so dekleta in mladina sploh, ki nedolžnost zavržejo, ter se zavozljajo v grešno znanje! Mislijo svojo srečo najti, pa zakopajo se v dušne in telesne britkosti in nadloge, iz katerih se ne morejo več izkopati. Ogrenijo si kratke dneve svojega življenja. Strupeni nož

prerane smrti si same zasadijo v svoje revno srce! Same si zanetijo strašni ogenj večnega pogubljenja. Oj, neumneži, ki tako delajo: Jezusa zapustijo in grehu služijo; Marijo zaničujejo in razuzdanke častijo. Za njimi se pomika sramota, nadloga in pogubljenje! Današnje godovnice, sedmere device, so rajši vse trpele, da so le ohranile svojo nedolžnost, zato se pa zdaj tudi pri Jezusu radujejo poleg Marije Device. „Zveličani so čistega srca, ker oni bodo Boga gledali.“ (Mat. 5, 8.)

„Vojvoda Aleksander Farneze na Belgiškem premaga mesto Dorlent in ga razuzdanim vojščakom v rop in oskrunbo prepusti. Duhovnik Tomaž Sajlij vidi strašno zadrego mestjanov, sliši mili jok deklic in žen, dá po vsem mestu razpeti dve voži, kateri si za svoj pas priveže in zakriči: Kdor se rešiti hoče, naj prime za vožo in naj sledi njemu. Sredi med sovražniki izpelja celo trumo nedolžnih deklic in poštenih žen iz mesta na varni prostor, in jih tako reši.“ (Hünner p. 209.) Tako vodi ljuba Ma-

rija Devica deklice in mladenče na sv. roženkrancu po stezi pobožnosti in nedolžnosti skoz preobilne sovražnike v nebeško mesto večnega veselja! Oj, ljubi poslušalci, le hodite za Marijo! Da bodete srečni, poslušajte svoje dobre starše, bodite pobožni in ohranite sveto nedolžnost! To je prava sreča deklic, mladine in sploh vseh; to nas k Mariji peljá. Zveličani so čistega srca, ker oni bodo Jezusa in Marijo Devico gledali v nebeškem kraljestvu. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

19. dan.

Večnost.

„Človek gré v hišo večnosti svoje“. Eccles. 12. 5.

Čudno mično je v toplem poletju gledati pri čebelnjaku, kako urno letajo bučelice vsaka

v svojo hišico; šumijo in brnijo brez počitka; druga drugi se komaj izogiba: nabirajo si živeža za nepovoljne zimske čase.

Kakor je pri čebelnjaku, ali v ulu, tako nekako po priliki se godi v naši glavi. Misel za mislijo roji, šumi po glavi, in zopet hitro zgine; različne misli se srečavajo, komaj se druga drugi umika. Od jutra do večera ni pokoja, še ponoči v glavi ni miru. Brez misli nismo skoraj nikdar! Vse misli človeku po glavi šumijo, le ena je redka, prerodka: Misel na večnost!

Ta misel bi nas morala povsod sprejavati, kakor že sv. Duh veli: „Spominjaj se svojih poslednjih reči, in ne boš vekomaj grešil“. (Eccl. 7, 40.) Misel na večnost bi nas morala vedno navdajati, ker vsaki dan smo bližej groba, vsako uro bližej večnosti: naše življenje je urna hoja v neznano večnost; zato sv. Duh pravi: „Človek gré v hišo večnosti svoje“. (Eccles. 12, 5.)

Današnji godovnjak sv. Ivon je to misel na večnost zmirom v glavi in srcu gojil. Živel je sicer na zemlji, pa njegove misli so plavale v nebesih; za večnost se je pripravljaj v mladosti,

za večnost je skrbel v možki starosti, po srečni večnosti je hrepenel v sivi starosti. Misel na večnost ga je vedno vodila, dokler ni šel v hišo svoje večnosti. Da bi ta misel tudi nas vodila, vam želim danes govoriti: o večnosti: 1. misli, 2. vodnika, pogledjmo.

1. Nekterim ljudem so božji nauki napoti ali nepovoljni; takim ravno večnost ne diši. Že sv. Duh nam njihovo modrovanje popisuje: „Pravičnikov duše so v roki Božji, in smrtna muka jih ne zadene. Očem nespametnežev se dozdevajo umreti, in njihova ločitev se šteje za britkost, in njihov odhod od nas za skončanje: oni pa so v miru“. (Sap. 3, 1—3.) Mi pa od Boga podučeni verujemo na večnost, in vemo, da človek gré v hišo svoje večnosti. Tako misliti je dobro in zveličavno; misel na večnost je koristna, zato ker nas iz greha izkopa.

Kralj Ezekija se je bil Bogu zameril in v prevzetnosti pregrešil. Bog mu pokaže, da vsa njegova svitloba je prazna, in njegova kraljeva mogočnost

rahla in krhka. Položi ga na bolešno posteljo, in ga udari z nevarno boleznijo, da se mogočni kralj zvija kakor poteptani črvič v prahu. To zgodbo popisuje prerok Izaija sam tako-le: „Tiste dni je bil Ezekija za smrt zbolel, in šel je Izaija, Amozov sin, prerok, k njemu, in mu rekel: To pravi Gospod: „Oskrbi svojo hišo, ker umrl boš, in ne boš živel“. In Ezekija je obrnil svoj obraz v steno, in je k Gospodu molil; in se je silno jokal. In prišla je Gospodova beseda k Izaiju, rekoč: „Idi in povej Ezekiju: To pravi Gospod, Bog tvojega očeta Davida: Slišal sem tvojo molitev, in tvoje solze sem vidil, dodam tvojim dnevom petnajst let“. (Iz. 38, 1—5.) Misel na večnost je kralja Ezekija spre-dramila iz grešnega spanja, da je svojo zmoto objokoval, in začel zopet prav pobožno živeti.

Koliko takih prelepih zgledov bi vam zamogel našteti iz svetovne zgodovine, in posebno iz legende, ali življenja svetnikov! Pa le samo enega še

zaslišite, da spoznate koliko moč na pregrešno srce ima misel na večnost. Marjeta Kortonska je bila v resnici žalosten izgled za pekel zrele grešnice. Celih devet let je v najostudnejših pregrehah živel. Ona sama ni mislila, in nihče ni več mislil na njeno poboljšanje! Pa kaj se zgodi! Nekega dne odide njen razuzdanec od doma, le psiček ga spremlja. Ni ga več domu. Njegov psiček čez dolgo pridirja, cvili in Marjeto seboj spravlja, ki ga poslednjič uboga, in gré. V gošči začne psiček cviliti in neko grmado razkopavati, in Marjeta mu pomaga. Pa joj, groza, ko vidi in spozná mrliča za svojega grešnega tovarša! Vse to jo tako prešine, da na ves glas zavpije: Oj nesrečnež, kje pa je zdaj tvoja duša! Živo ji stopi pred oči — večnost; ta misel, da tudi njo namreč čaka nesrečna večnost, jo toliko pretrese, da iz njenega srca zgine vsa posvetnost, vsa razuzdanost. Začne Bogu služiti, za greh se pokoriti, Marijo častiti. V triindvajsetih letih ostre po-

kore je oprala svoje madeže, in je šla vesela v hišo svoje večnosti. (Legenda 22. febr.)

Misel na večnost je hasnovita tudi zato, ker nam gorečnost ohrani. Zato nas opominja sv. Duh: Misli na večnost, na svoje poslednje reči, in ne boš grešil nikoli. Kakor je prej omenjeno grešnico ta misel celih triindvajset let za najtežavnejšo pokoro navduševala, in jo vedno gorečo ohranila, tako je ta misel osrčevala, in ogrevala današnjega godovnjaka, sv. Ivona vse njegove žive dni. Med spačenimi tovarši ga je nedolžnega ohranila, med zanikernimi mlačnimi ljudmi ga je misel na večnost na stezi poštenosti in gorečnosti vzdržavala od mladosti do starosti. In čujte, kako lepo se bere: V postu leta 1303 spozná Ivon, da njegove moči dnevoma pešajo. Vendar pa ne preneha od navadnega ostrega življenja, prepričan, da kolikor bolj se večnosti bliža, toliko gorečnejše se mora na večnost pripravljati. Dan pred Kristusovim vnebohodom položi

svojo trudno glavo, in duša gré veselo v hišo svoje srečne večnosti.

Čujte duše, ki vas greh vklenjene veže, pa nobena beseda več ne gine k spokorjenju! Premišlujte večnost, pogledovajte hišo večnosti, ki že gori in se žari za vas! In radi in lahko se bote iz greha izkopali. Oj večnost, oj strašna večnost! Kako grozno je to, vendar: Človek gré v hišo večnosti svoje in zraven grešno živi! Srečen, kdor še o pravem času spregleda ter hišo svoje večnosti premišljuje resno in krščansko. Zato še naznamim:

2. dva vodnika v večnost. Po velikih mestih so pripravljene vodniki za ptujce, da se ne zmotijo, vedó naj-diti, kar želijo vedeti; po velikanski puščavi Sahari so vodniki, ki potnikom kažejo pravo stezo, da v pesku ne poginejo; prek velikanskih planin, na visoke snežnike so potrebni zvedeni vodniki, drugači se potniki lahko zgubijo, ubijejo. Tudi s potovanjem v neznano večnost ni nič drugače; ponujata se nam dva vodnika:

Prvi je satan. Ta vodnik se vsakemu človeku ponuja; se vedno glasi, da bi ga ložej našli. Sv. apostelj Peter namreč piše: „Hudič, vaš zoprnik, kroži kakor lev, rjuje in išče, koga bi požrl.“ (I. Petr. 5, 8.) Svojim pristašem obeta vse veselje, kaže rožnato stezo, ponuja vse sladnosti. Zaveže jim oči, da gledajoči nič ne vidijo; zamaši ušesa, da slišajoči nič ne čujejo; vodi jih po široki in prostorni stezi posvetnega šuma in hrupa. V omotici posvetne radosti očarani stopijo čez prag večnosti in ondi jih prekanjeni vodnik zapre v strašno hišo večnega ognja, kakor nas uči mili Jezus, Sin Božji, sam: „Zvežite mu roke in noge in vrzite ga v skrajno temó, ondi bo jok in škripanje z zobmi.“ (Mat. 22, 13.) In to bo večno! večno! večno! Oj, ne zvolite si tega vodnika! Že tukajšne solze so britke, ki se vendar še posušijo; že tukajšne nadloge so nam sitne in težavne, kaj še le večni jok, večni ogenj! Zapustimo tega neusmiljenega vodnika, dokler je še čas in zberimo si

boljšega vodnika, ki nas vodi v hišo srečne večnosti naše, in ta je Jezus Zveličar sam.

Glejte, vedno se nam naznanuje njegov klic, njegovo milo vabilo. Na oltar stopa vsaki dan v presvetem Zakramentu, da nam je tù naš vodnik proti srečni večnosti. Čujte ga, kako milo kliče: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi in jaz vas okrepčam. Vzemite moj jarem na-se, in učite se od mene, ker jaz sem iz srca krotek in ponižen in najdete pokoj dušam svojim. Moj jarem namreč je sladek, in moje breme je lahko.“ (Mat. 11, 28—30.) Enako nas Marija za seboj vodi, nam ponuja sladek jarem pobožnega življenja. Nam obeta tukaj okrepčavo, tamkaj pa deli večni mir našim dušam. Srečen je, kdor se od Marije Device dá voditi po bodečem trnju zatajevanja, pripelja ga na rožnate livade večnega veselja. Iz solzne doline ga izvodi v izvoljeni raj. „Ondi bo Bog obrisal vse solze od njihovih oči in smrti ne bo več; tudi ne

bo več žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker poprejšnje je minilo.“ (Apok. 21, 4.) To je vesela hiša naše večnosti, v katero nas vodita Jezus in Marija.

Kakor je današnji godovnjak, sv. Ivon, večnost rad premišljeval in se na srečno večnost vedno dobro pripravljaj, tako tudi nam današnji nauk o večnosti naj vedno po glavi in srcu šumi! Zapustimo satana, in držimo se Marije, naše nebeške vodnice, da bi nas vse srečno pripeljala v preveselo hišo nebeškega Očeta. Vsaki dan bližej smrti, vsaki trenutek bližej večnosti in tudi nam bodo skoraj rekli: „Človek je šel v hišo svoje večnosti!“ Ljuba Mati Božja nam pomagaj, da bi ta hod in prestop v hišo naše večnosti tudi srečen bil! Svojo materno roko nam podaj; nas nobenega ne zapusti! „Daj nam, ljuba Mati, ves čas našega življenja skrbno, srečno in krščansko v dolgo večnost potovati!“ Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

20. dan.

Marijo Devico častite.

„Podpirajte me s cveticami, ob-
sujte me z jabelki, ker ljubezni
omedlevam.“ Cant. 2, 5.

Ta teden smo pravi berači pred pragom Božje milosti. Ni nam zadosti, da se le doma Bogu priporočujemo, da mu ne le v cerkvi pri neskončni daritvi svoje dušne in telesne potrebe in težave potožimo, ter ga za gnado prosimo, ampak celó vun daleč po polji potujemo, dokler zopet do kakega Božjega hrama pridemo, molimo, ter še svetnike Božje v litanijah za pripomočnike prosimo. Tako smo delali včeraj, tako smo (bomo) danes in bomo delali zopet jutri. Prav tako; saj smo pa tudi potrebni. Oj, kdo prešteje potrebe Adamovih otrok na tem svetu za dušo, za telo, za prihodnjo večnost! Toraj le molimo, vzrokov imamo dovolj.

Da, kristjani le molimo, pa molimo zvesto in pobožno, saj pa tudi nobeno delo nima tako gotovega sadu, kakor pobožna molitev kristjana. Dokaz tega nam je obljuba Jezusa samega.

Opomnim le na sveti evangelij prošnjega tedna: Prosite, trkajte in iščite in Kristus takoj pristavi: Prejeli bote in našli ter odprlo se vam bode. Oj tolažljiva beseda Zveličarjeva! Saj prosimo, iščemo in trkamo še pri ljudeh, ko ne vemo, mar li kaj bode ali nič, ko celó vemo, kako težko se kaj sprosi, kako naj bi ne prosili dobrotljivega nebeškega Očeta, ko nas še tolika obljuba Jezusova spodbada!

Res lepa prilika se mi ponuja govoriti o molitvi, o njenih lastnostih, o njeni potrebi, o njenem sadu, a ker ima naša pobožnost drugi namen, češčenje Marije prečiste Device, oziroma se zopet danes, kakor vsak dan na godovnika tega dneva in na neko njegovo prelepo lastnost. Praznik je danes sv. Bernardina, njegova posebna lastnost pa prisrčno češčenje Marije Device. Ker so nam že dve tretjini prijaznega majnika potekle, zato opominjam še enkrat. Po izgledu sv. Bernardina, častite Marijo Devico: 1. mladi; 2. stari.

1. Mlado drevo se prav lahko nagne, kamor želiš; je lahko zravnaš, da lično raste. Tako je tudi človeško srce v mladosti. Lahko se nagne na dobro, pa še

ložej na lagodno ali pregrešno stran. V mladosti se nežno človeško srce najložeje k Mariji Devici vrvná, da jo začne ljubiti, da jo človek začne častiti še mlad.

Danes imamo god sv. mladenča Bernardina. On je izmed tistih presrčnih svetnikov, ki so Marijo, Mater Jezusovo, od mladih nog vedno zvesto in goreče častili, dokler se niso k nji v nebesa preselili. Čujte kratko, kaj nam legenda o njem pripoveduje. Bernardin se je rodil leta 1380 v Mari na Italijanskem. Deček je bil jako bistre glave, učljiv, priden, pokoren, pobožen. O prostih urah ne pohaja po igrališčih in plesiščih, ampak obiskuje cerkve, streže pri sv. maši ali pa podobe Matere Božje s cveticami venča, da želje spolni Mariji, ki nam pravi: „Podpirajte me s cveticami, osujte me z jabelki, ker ljubezni omedljudjem.“ (Cant. 2, 5.) Zgodaj se v njegovem blagem srcu budijo čutila usmiljenja in ljubezni do revežev, da večkrat razdeli svojo južnico lačnim otrokom. Skrbel si je za vsako čednost; posebno

je pa čislal nedolžnost. Da bi se mu ta rajska cvetličica sv. čistosti ali nedolžnosti med spačenim svetom pri njegovi telesni lepoti ne oskrunila, je že od mladosti najrajši Marijo častil, se nji priporočal, nji na čast vsako soboto postil in vrh tega je še vsaki dan hodil k neki kapelici za mestom Marijo Devico častit. Tako goreči Marijin častivec je bil sv. Bernardin do svoje blage smrti, ki je 20. maja 1444 ga preselila k Marijinemu tronu v nebeško veselje.

Tukaj imate, ljubljena mladina, lepi izgled in močni glas, ki vas opominja in pravi: častite Marijo vi mladi! In Marija posebno vas k sebi vabi: „Podpirajte me s cvetlicami in obsujte me z jabelki, ker ljubezni omedljujem“. Marija Devica male in nedolžne tako rada ima, da v ti ljubezni za vami omedleva. „Pustite otročiče, in nikar jim ne branite k meni priti, ker takih je nebeško kraljestvo“. (Mat. 19, 14.) Tako vam govori ljuba Mati Božja, ki otročiče posebno rada pri sebi vidi; zato

pravi: „Ako je kdo majhen, pridi k meni“. (Prov. 9, 4.) Mladenči in deklice! radostno se na vas ozira Marija kadar sem pridete, in se lepo obnašate. Z velikim veseljem posluša Marija vaše molitve in pesmi, ki tako lepo donijo iz mladega in nedolžnega srca vašega. Ako toraj hočete ljubljenci Marijini biti in ostati, Mater Božjo venčajte in podpirajte s cveticami svetega petja in obsujete z jabelki zlatimi sv. roženkranca. Mladenči in deklice častite in hvalite gospo Marijo Devico. Srečna si mladina okoli trona Marije!

Mater Božjo preslavljati se lepo prilega ne samo mladim, temveč tudi:

2. starim. Neki spačen človek je bil zarad svoje spačenosti posvarjen od svojega župnika, pa jim celo kratko odgovori: Sem že prestar, da bi se poboljšal in začel pobožno živeti! Ali je pobožnost menda samo za otroke? Kaj še! Pobožnost je lepa obleka, ki se tudi starčekom prilega in jim je celo potrebna.

Mladina je rada in mnogokrat razmišljena, zanikrna; svoje pobožnosti slabo in mlačno opravlja, le samo na lice ali na videz. Le poglejmo jo, kako se nedeljo in svetek obnaša! Slabo živi in Boga žali. Mladost je norost, pravi slovenski pregovor; mladost je razuzdanost, kaže zdajna doba. — Zato je pa treba na stare dni popraviti, dostaviti, kar se je v mladosti opustilo ali zanemarilo. Bil si bolan, vse ti je že menda življenje odrekalo; bila si že na robu groba, morebiti so že deske in žreblje za tvojo rakev kupovali in znašali: pa ozdravela si, star si postal. Ali pa tudi veš, zakaj ti je Bog starost učakati dal, zakaj ti je Marija Devica zdravje sprosila in te do današnjega dne ohranila? — Ali zato menda, da bi še vedno Boga žalil? Ali pa zato morebiti, da bi že saj star za spreobrnjenje in pobožno življenje skrbel? — Oj, gotovo le zarad pokore te je Marija od tvoje zibeljke vodila in ovarovala premnogih nadlog in smrtnih nevarnosti, zato, da zdaj srebrnolasni starec

popraviš, kar si neumni mladeneč zamudil in zakrivil. Oh vi starovični ljudje! porabite zvesto trenutke zlatega časa, ki vam jih je še sprosila Marija Devica! Solnce za goro zahaja vam, ljubljene priletne ženice, hitite popravljati svoje zamude; radi častite Marijo, da vam bode usmiljena Mati; saj tudi vas milo vabi govoreča: „Podpirajte me, starčeki s cveticami in obsujte me z jabelki, ker ljubezni omedljujem.“ (Kant. 2, 5.) Častite Marijo! „Slavo ji pojte, vi starčki mili, ki je varovala vas mnogih nadlog, bila pomočnica vam vselej je v sili, je spremenila v veselje vaš jok. (Venec p. 223.)

Lep in ginljiv je prizor sv. treh Kraljev pred Jezusovimi jaslicami: mogočni kralji pred novorojenim detetom, bogataši pred otrokom v revne plenice zavitim — človek pred Sinom Božjim! Kako lepo in ginljivo, Bogu in Mariji dopadljivo tudi je, ako ti srebrnolasnik, vela ženska pred večno lepo in vekomaj mlado nebeško kraljico Marijo tukaj kle-

čiš in ji namesto mire, kadila, zlata, daruješ svoje molitve, svojo pobožnost, svoje svitle solze, ki se po tvojem ovalem licu zlivajo tukaj pred noge Marijine!

Živel je, pravi pobožni Tomaž Kempčan, v samostanu sv. Neže na Nemškem neki star brat Ekbert prav pobožno; posebno goreče je častil Marijo Devico, pa je tudi druga težka dela rad opravljal. Pa lažnjivec satan ga začne motiti, naj bi samostan zapustil, si med svetom kruha beračil, hodil na daljne božje pota, vse to bi bilo zaslužljivejše pred Bogom. Prednik in tovariši ga svarijo, naj ne stori tega; on pa se ne vdá. Nekega dne pelja naložen voziček domu, kar ga dremota posili in vidi prikazen Marije, ki mu reče: Starček ostani tukaj! Ekbert se zdrami in ostane v samostanu in služi Mariji prav zvesto do večera svojega življenja, ko je 1420 veselo šel spat! (Hünner p. 230.) Marija starčke rada vidi pred svojim altarjem! Srečen, kdor na večer svojega življenja še k Mariji pride, kakor nas uči sledeča zgodba.

Neki starček leze po bergljah k romarski cerkvi poleg Celovca na jezeru Marije Loreto. Sreča ga detič ali popotni pomagač in ga začuden vpraša, kam se pomika starček, ki še ni bil daleč od svoje bajtice. Še bolj se čudi, ko mu starček tako dolgo in težavno potovanje naznani in mu kar nasvetuje takoj se raje nazaj obrniti. Starček pa noče in leze dalje. Čez leto detič sam pride v to cerkev in se veselo začudi, ko res za altarjem zagleda znane bergljice starčka in pri cerkovniku poprašuje, kako in kaj je s tem starčkom. Dobro se starčku šepavemu godi, ker zunaj na mirovišču sladko počiva. Lahko in veselo je tukaj umrl in svoje bergljice je izročil Mariji v zahvalo, da je njegovo prošnjo uslišala in mu dala večno zdravje, večni mir, veselo domovino nebeško. (Hünner p. 235.) Tako ljubeznjivo in usmiljeno sprejema Marija stare ljudi, jim njihove nadloge prevzema in podeli srečno smrt!

Zato mladi in stari! venčajmo, častimo radi Marijo, naj tudi ona nam pri-

nese nebeški venec na večer našega življenja!

„Še enkrat bi pesmico tebi zapel, — da slovo od tvoje podobe bi vzel; — potem naj, Marija, ti dušo zročim — da zopet v nebesih te večno častim.“ (Ven. 289.) Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

21. dan.

Osoda pobožnika.

„Blagor vam, kadar vas bodo kleli in preganjali in vse hudo zoper vas lažnjivo govorili zavoljo mene.“ Mat. 5, 11.

Nekega dne je Jezus svoje učence tolažil, govoreč: „Ne bojte se, majhna čedica, ker vašemu Očetu je dopadlo, vam dati kraljestvo. Prodajte svoje posestvo in dajajte miloščino. Storite si mošnjice, ktere se ne starajo, neminjivi zaklad v nebesih, kamor se tat ne približa in molj ne razjeda.“ (Luk. 12, 32—33.)

Jezus imenuje svoje izvoljence „majhno čedico“ po razlaganju pobožnega Beda, ali zaradi prevelikega števila zavržencev ali brž zaradi svete ponižnosti. Resnično, v primeri s pogublenci je pač malo takih, ki se bodo pri Mariji v nebesih radovali; majhna čedica ljudi hodi za Jezusom in Marijo, ker je treba se zatajevati, križ na svoje rame sprejeti in vrh tega še mnogokrat zaničevanje trpeti. Ako bi bilo le po rožnati stezi hoditi in le dišave uživati in samo mehkužno in lahkotno živeti, bi pač Jezusova zdanja čedica bila velika in obilna. Tako pa se premnogi zbojijo, zbežijo in Jezusa zapustijo. Pa Jezus sam pravi, da se nam ni treba tega bati, on sam nas tolaži, rekoč: „Blagor vam, kadar vas bodo kleli in preganjali in vse hudo zoper vas lažnjivo govorili zavoljo mene.“ (Mat. 5, 11.)

Današnji godovnjak, sv. Feliks, je bil zaradi svoje pobožnosti zaničevan od posestnikov, pa to ga ni nič motilo; ni ga preplašilo biti zaničevanemu zaradi Jezusa, zato pa je tudi zveličan, je svetnik in nas uči, kakošnja osoda čaka človeka navadno na tem svetu, ki zveličan biti hoče. Danes z vami premišlujem, kakošno

osodo imajo pobožne duše med spačenim svetom. Osoda pobožnika je, biti: 1. zaničevan; 2. poveličevan.

1. Sv. apostelj Jakob piše v svojem listu: „Jezik je sicer majhen ud in vendar veliko zvrši. Glej, mali ogenj veliko goščo zažge. Tudi jezik je ogenj, zapopadek hudobije.“ (Jak. 3, 5—6.) Človeka jezik je gnjezdo vse pregrehe! on zaničuje bližnjega; človek s svojim jezikom zažgè čast in poštenje svojemu sosedu; jezik laže, jezik preklinja, jezik obrekuje, zaničuje vse, še poštenih ljudi pri miru ne pusti. Ker osoda pobožnega človeka na tem svetu je, biti zaničevan.

Svetniki — so imeli obilno hudega zaničevanja prestati. Sv. Avguščina so krivoverci vedno pikali in grizli zaradi njegovega grešnega življenja, predno je bil kršen. Svojemu najgršemu obrekovalcu Petilijanu piše tako-le: Kadar svoje tedajšno življenje grajati slišim, nikakor nisem žalosten, ne jezen. Hujše ko me obrekuješ in opravljaš, bolje hvalim svo-

jega zdravnika Jezusa. (8. Cass. 858.) Neki hudobnež je posnemal pisavo sv. Frančiška Salezijana; načrta grdobni list in ga med ljudi spusti, naj bi svetega moža pred ljudmi počrnil, da je hinavec, ki se z neko nemarnico peča. Tri leta lazi ta strašno obrekovalni list po Frančiškovi škofiji iz roke v roko; svetnik zapazi neko mrzenje svojih podložnikov; pa ne vé, od kod in kaj je vzrok. Vsi ljudje so ga grdili za hinavca in razuzdanca; sv. Frančišek vse mirno pretrpi. Čez tri leta obrekovalec nevarno zbolí in na smrtni postelji prekličé in obžaluje svojo hudobijo. (8. Cass. 859.) — Sv. Vincencij Pavljan, mladi duhovnik, je s svojim rojakom v Parizu v eni izbici stanoval, kateremu je bilo štiri sto kron ukradenih. Sumil je svojega tovariša, in ga očitno psoval in dolžil tatvine. Vincencij pa je na to odgovarjal: Bog že bolje vé. Čez šest let se pravi tat zvé. (Cass. 859.) Glejte, ljubi moji, svetniki so imeli veliko zaničevanja trpeti; to pa jim na njihovem zveličanju trohice

ni škodovalo. Jezusove besede so se jim spolnile; trpeli so mirno in veselo vse zavoljo Jezusa, zato se jim je vse za nebesa prištelo.

Kaj pa ti? — Še zdaj se vidi, da osoda pobožnih ljudi je biti obrekovan. Ti gospodar se trudiš, da vse lepo pošteno opraviš, svoje dolžnosti do ljudi in Boga spolnuješ, pa vendar le te glodajo nemarni jeziki. Ti poštena gospodinja zmerno, pametno živiš v svojem stanu, pa te hudobni jeziki objedavajo. Ti pobožna deklica ne poznaš drugih potov kakor v cerkev, na delo in zopet domu, pa malopridneži si svoje jezike nad teboj brusijo. Osoda pobožnika je, biti zaničevan. Ose le sladko grozdje iščejo, sršeni pa medanke ljubijo, tako tudi hudobneži radi glodajo in pikajo pobožne in dobre ljudi, kateri Jezusa molijo in Marijo častijo. Ako te kdo zaničuje, ali obrekuje, ne bodi srdit; mirno se zagovarjaj in brani, kakor je delal današnji godovnjak, rekoč: „Pustite me, vsaki naj dela za-se, kar hoče,

samo da je prav“. — Ako pa nič ne pomaga, prenašaj vse zaničevanja celó tiho, ker takó najgotovejše premagaš svoje nasprotne lažnjivce. Tolažijo te naj Jezusove besede: „Zveličani ste, kadar vas bodo kleli, in preganjali, in vse hudo zoper vas lažnjivo govorili zavoljo mene: radujte in veselite se, ker vaše plačilo je obilno v nebesih“. (Mat. 5, 11—12.) Iz teh Jezusovih besed pa tudi spoznaš, da osoda pobožnega človeka ni samo zaničevanje, temuč osoda pobožnika, in njegova sreča je tudi:

2. p o v e l i č a n b i t i. Svoje dni je Jezus farizeje svaril, rekoč: „Jaz častim Očeta svojega, in vi ste me onečastili. Pa jaz ne iščem slave svoje: je, kateri jo išče in sodi“. (Jan. 8, 49—50.) Mili Zveličar res ni svoje slave iskal, temuč je skrbel vselej in povsod za čast in slavo svojega Očeta nebeškega. Pa pošteni ljudje so vendar ljubemu Jezusu vso božjo čast skazovali; še njegov najhujši sovražnik, prebodnik Jezusovega srca, je mu naposled božjo čast priznal,

izrekši: „Res, ta človek je bil Sin Božji“. (Mark. 15, 39.) Tako tudi Jezusovi nasledovalci, ali služabniki ne iščejo svoje časti, temuč le vselej, da bi Bog bil povsod in od vseh ljudi češčen, in poveličevan. Tako je govoril sv. Ignacij Lojolec: „Vse za večo čast Božjo“. In v znani molitvici molimo: „Posvečeno bodi Tvoje ime“. Vendar pa je sreča ali osoda pobožnih ljudi, da pri tem, ko iščejo slavo Boga razširjati, tudi svojo čast najdejo, in pri ljudeh dobijo. Osoda pobožnika, pravim, je biti poveličan, ali hvaljen pri ljudeh.

Znano nam je, kako so pogani z aposteljni Kristusovimi ravnali, in jih zaničevali; pa sv. pismo nam pripoveduje, kako lepo so ravno tiste možake poveličevali, in v visoki časti imeli. „Vedno se je množila vernikov Gospodovih množica mož in žên; tako da so na ceste nosili bolnike, in tje polagali postelje in odre, naj bi prišedšega Petra senca njih obsenčila, in bili rešeni svojih bolezni“. (Act. Ap. 5, 14—15.) Ali si

zamoremo še večo čast med ljudmi in od ljudi misliti, kakor je ta, zdaj omenjena? Gotovo ne! Vsi pošteni ljudje častijo, in poveljujejo prave služabnike Božje, naj so možaki ali ženske. Ko je sv. Koleta, devica angeljske čistosti, v nekem mestu Savoje stavbo samostana vodila in nadzorovala, morala je s svojimi tovaršicami tačas v svetnem hramu prebivati. Hodila je vsak dan k sv. maši prek ceste in skoz ulice. Pa tega hoda ni sama nikdar opravila, temuč obilno število pobožnih ljudi se zbere pred njenim stanovanjem, jo čakajo, dokler ne pride, in trumoma jo spremljajo v cerkev. Toliko ljubezen in čast so ljudje sveti služabnici božji skazovali. (Hünner p. 245.) Ali berite današnjo legendo, in najdete, kako so ljudje poveljevali današnjega godovnjaka sv. Feliksa. Ondi se bere: Češčenje mrtvega Feliksa je bilo toliko, da so Rimljani, naj bi kakšen spomin od svetnika imeli, oropali njegovo izbico, in mrliču obleko razkosali in porezali, tako da so morali truplo

trikrat vnovič spreobleči in močno stražo postaviti, da so ga pokopali! Res, pobožniki so češčeni in poveličevani!

A koliko bolj še le bodo češčeni in poveličevani pri ljubem Jezusu in Mariji Devici. Pomislimo samo čudežno zgodbo današnjega godovnjaka, in gotovo bomo spoznali, kako da Marija svoje služabnike časti. Feliks je namreč vse svoje žive dni Marijo posebno in pristrčno ljubil ter goreče častil, tako, da so ga sploh ljubljenca Marije imenovali. Ko je nekdam po svoji navadi v cerkvi molil, je njegovo srce ljubezni do Jezusa vskipelo, da skoro nezaveden do velikega altarja teče, k podobi Materne Božje z detetom Jezusom. Tukaj je pristrčno prosil, da bi mu Marija svoje Božje dete le za jeden trenutek v naročje podala. In glej, Mati Božja se mu res prikaže, in svojega Sineka njemu v naročje položi! Največa čast služabnike božje čaka pa še le v svetih nebesih, tedaj bo mili Jezus prišel soditi vse ljudi. „Tú poreče kralj tistim, ki bodo na nje-

govi desnici: Pridite, blagoslovljenci mojega Očeta; posedite kraljestvo vam pripravljeno od začetka sveta“. (Mat. 25, 34.) Veče pohvale ni, kakor bo ta, ko ti bo Jezus rekel: Pridi zvesti služabnik mojega Očeta, pridi dobri moj hlapec, pridi pobožna hčerka moje Matere, raduj in veseluj se poleg nas v svetih nebesih! In vsi izvoljeni služabniki božji pojdejo z milim Jezusom v preveselem in slavnem obhodu ali procesiji k Mariji Devici, kraljici nebeški, katero so v svojem življenju najrajši častili.

To je toraj osoda — sreča in nesreča — pobožnih ljudi: zaničevanje in povelečevanje. Da se mi pobožnosti ne zbojite, da Marije ne zapustite, zato sem vam danes razlagal, to osodo, ktera tudi vas čaka. „Blagor vam, kadar vas bodo kleli, in preganjali, in vse hudo zoper vas lažnjivo govorili zavoljo mene; radujte in veselite se, ker vaše plačilo je obilno v nebesih“. (Mat. 5, 11—12.) Ne bojte se toraj zaničevanja zavoljo pobožnosti. Marija Devica vas ljubi, in

ljubi Jezus vas bo za svoje spoznal. Ako bi se pa mi pobožnosti sramovali pred ljudmi, bi se tudi nas Jezus sramoval pred Bogom in pred Marijo Devico. Bodimo toraj iz srca pobožni; akoravno smo nizkega ali priprostega stanu, kakor današnji godovnjak, sv. Feliks, smo pred Bogom in pri poštenih ljudeh imenitni in čislani, in ljuba Mati Božja milo na nas gleda, in nam bo dala ljubega Jezusa gledati in uživati na vse večne čase. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

22. dan.

Zapuščenost.

„Ne zapustim vas sirot, pridem k vam.“ Jan. 14, 18.

Milo zdihuje prerok Jeremija na razvalinah Jeruzalemskega mesta: „Kako samotno sedi mesto polno ljudstva? Kakor vdova je postala gospa narodov; kraljica držav podvržena

je davku. Steze Sionske žalujejo, ker nikogar ni, ki bi prišel k svečanosti; vsa njena vrata so podrta, njeni duhovniki zdihujejo, njene device so nesnažne in ona je vtopljena v britkost. (Thren. 1, 4.)

Tako se tudi velikokrat zgodi človeku; zapuščen od ljudi, brez vsake pomoči in omilovanja, človek tudi duševno suhoten, kakor bi ga že Bog bil zapustil. Vendar ni tako, nikdar ne obupati; le srčnost velja, ker Bog nas nikdar ne pozabi, ne zapusti; vsaj Jezus sam pravi tolažljive besede svojim aposteljnem, učencem, kar velja vsaki pobožni duši: „Ne zapustim vas sirot, pridem k vam.“

Tako zapuščeno sirotico nam Legenda danes pred oči stavi, sv. Julijo, devico in mučenico. Brez staršev, brez prijateljev, brez domačije, v oblasti poganskega gospodarja, pa Bog je pri nji, Jezus je ni zapustil. Nam v tolažbo in poduk govorim danes o zapuščenosti, ki tudi velikokrat zdihujemo, zato rečem: zapuščenost je: 1. britka; 2. sladka.

1. Človek je na društvo ali tovaršijo navezan in navajen, Bog sam je tako osnoval: „Ni dobro človeku biti

samemu, naredimo mu pomočnico, njemu podobno.“ (Gen. 2. 18.) Če mladega človeka vse zapusti in pred njim beži, mu ni prestat, rajši zapusti hišo, kraj in deželo; še starčki svoja leta težko nosijo zarad zapuščenosti. Britka je zapuščenost: od strani ljudi.

Očak Jakob je imel dvanajst sinov; najbolj je ljubil pobožnega Jožefa. Zato so pa brati Jožefa črtili in iskali prilike ga odstraniti. Nekega dne ga oče pošljejo gledat, kje pasejo in kako se čedi godi. Že daleč ga zagledajo in se mu grozijo. Ko se Jožef približa, ga zgrabijo, pisane sukunjice oropajo, ter v vodnjak vržejo in pozneje pa tujcem prodajo; krvavo sukunjico pa očetu prinesejo, rekoč: Našli smo jo, poglej ali je sukunjica tvojega sina, ali ne. Ko jo oče spozná, reče: Sukunjica je mojega sina, prehudobna zver ga je požrla, zverina je Jožefa pokončala. In pretrga si svojo obleko in si rašovino obleče, ter obžaluje svojega sina dolgo časa. Vsi njegovi otroci so prišli, da bi polajšali očetu

žalost, pa neče tolažbe sprejeti, temuč reče: „Bližam se k svojemu sinu žalosten v grob. In je stanovitno žaloval.“ (Gen. 37, 32—35.) Ni mi živeti, v grob moram iti, si večkrat mislijo starši, kadar jim nemila smrt pokosi dobre, pobožne otroke, na ktere so se nadejali v starosti opirati. Veliko britkost čutijo zapuščene vdove, kadar moža v hladno zemljo k počitku položijo. Huda je zapuščenost v nadlogah. Julija, današnja godovnica, imenitnega rodu, je od pobožnih staršev bila lepo vzgojena, krščansko podučena. Vgodne in vesele so bile razmere njenega življenja. Pa bila je vjeta in v sužnost odpeljana; Evzebij, pogan, si jo kupi. Oj kaki spremen osode! nagli prestop iz bogastva v revščino; iz mile prostosti v kruto pokorščino; iz maternega krila v poganovo oblast; vse to jo je hudo bolelo. Debele solze je pretakala po bledem licu, kolikokrat se je spominjala svojih staršev in nekdanjih tovaršic, od katerih je odločena in popolno zapuščena.

Še vse britkejša je zapuščenost od strani Boga. Kadar se človeku dobro godi, prerad pozabi Boga in ga samovoljno zapusti. Bog pa še hodi za človekom, mu svoje milosti ponuja, ga milo kliče in k sebi vabi. Ako pa grešnik, Boga zapustivši, vedno le po stezi svoje pregrešnosti hodi, tedaj ga tudi Bog zavrže, zapusti. Hudo je, ako nas ljudje zapustijo, še vse britkeje je, kadar nas Bog zapusti. To zapuščenost od strani Boga so britko občutili Izraelci, ki so bili zavoljo svojih grehov v Babilonsko sužnost odpeljani in so ondi jokali in žalovali v strašni zapuščenosti, govoreči: „Ob Babilonskih rekah, ondi smo sedeli in jokali, ko smo se Siona spominjali. Na vrbe smo obešali svoje citre, ker tam so nas popraševali, ki so nas vjete peljali, po pesmih, in kateri so nas odpeljali, rekli: Hvalnico pojte nam iz Sionskih pesmi. Kako bomo peli Gospodovo pešem v tuji deželi?“ (Ps. 136, 1—4.) V enaki zapuščenosti prisrčno tožuje tudi kralj David, govoreč: „Bog, moj Bog, poglej

na-me: zakaj si me zapustil? Daleč od rešenja mojega so besede pregreh mojih. Moj Bog, vpijem po dnevi, pa me ne uslišiš, in po noči, pa mi ni nespametno.“ (Ps. 21, 2—3.) Oh kako žalostno je za grešnika, ktereга Bog zapusti in zavrže, kakor nesrečnega Kajna, bratomorca ali pa izdajalca Juda Iškarijota! Kar pa je najžalostniše pri tej zapuščenosti, je zlasti to, da se je grešnik še ne zavé, je ne pozna, se je znabiti celó veselí. Oj nesreča čez vse nesreče — noben človeški jezik je ne dopové, tudi noben človek ne ume. Oj ne zapustimo Boga, da tudi on nas ne bo zapustil: „Sem klical, pa niste hotli; celi dan sem svojo roko stegoval, pa ste jo zavrgli . . . tudi jaz se bom enkrat posmehoval vašemu pogubljenju.“ Tako žuga Bog trdovratnim grešnikom z zapuščenostjo.

Pa tudi sicer pobožnim se pripeti, da morajo včasih okušati neko dušno suhoto in zapuščenost. Zdi se jim, kakor bi ne imeli nobene moči več, nobenega veselja za dobro; kakor bi bila

vsa njih dobra dela prazna in zastonj; da, kakor bi tudi gnade Božje ne imeli, z besedo, kakor da bi bil jih res Bog popolno zapustil, ter bi bili odločeni le za večno pogubljenje. Kdo ne vidi ali ne ume, kako žalosten mora biti tak stan zapuščenja. In vendar komaj vemo za svetnika, da bi te dušne zapuščenosti pred ali potlej ne bil okušal; celó kolikor večji svetnik, toliko pred, toliko bolj. N. pr. sv. Terezija je 18 let tako dušno zapuščeust trpela, mnogo let sv. Frančišek Salezij, in tako drugi. Bog jih je v tem ognji poskušnje očistil vsega madeža, vsega še svetnega, in potem še le nastopil je tisti nebeški mir in pokoj v Bogu, ki ga svet ne pozna, dati in vzeti ne more. Res, britke so ure in dnevi poskušnje, a „tistim, ki Boga ljubijo, služi vse k dobremu“. V resnici pa pobožen takrat ni ne zapuščen, ne nesrečen; saj nam Jezus sam srčnost daje, rekoč: „Ne zapustim vas sirot, pridem k vam.“ (Jan. 14, 18.) Kakor je pa zapuščenost grozovita za posvetnega, pregrešnega člo-

veka; tako je za pobožno in pravično dušo sicer britka, pa tudi:

2. **s l a d k a.** Ako se človeku vedno dobro godi, prečad pozabi Boga in misli, da pač mora tako biti. Uživamo dobrote od Boga, dobrega darovnika ne hvalimo, zato se pobožnikom Bog skrije, da iščejo in ko zopet najdejo ali občutijo pričujočega Boga, da ga tem bolje ljubijo. Za kristjana je zapuščenost sladka; posladi jo pa misel na Boga.

Božje bitje nas obdaja povsod; ni kraja, ni mesta, kjer bi Boga ne bilo. To je bila tolažba zapuščenega Davida, ki prepeva: „Ako bi vzel zarjine perotnice in prebival kraj morja, bi me tudi tje peljala tvoja roka in me držala tvoja desnica.“ (Ps. 138, 9—10.) Božje oko prešinja vse, gleda na vse ljudi, vidi vse kraje in dežele; Božje uho sliši vse zdihovalje, prošnje in molitve: „Oči Gospodove so nad pravičniki in ušesa njegova (obrnjena) na njihove prošnje“, govori sam sv. Duh. (Ps. 33, 16.) Vse te besede sv. Duha se vresničujejo nad današnjo

godovnico sv. Julijo. Če jo je trudnost premagovala; če so jo roke in noge bolele; če jo je sprehajala grenka misel zapuščenosti, in ji žalost morila srce: tedaj je na prsih skriti križec poljubovala, in pri križanem Jezusu tolažbo našla. Ravno to se kaže tudi nad sv. Frančiškom Saverijanom, ki ima svoj god 3. decembra. Čudežni mož božji, zapustivši Španijo, svojo ljubljeno domovino, jadra prek nevarnega morja v poganske dežele divjih Indijanov in Japanezov. Neutrudljivo divjakom oznanuje Jezusove nauke vse svoje žive dni. Po dolgem delovanju mu Bog naznani dan večnega plačila. Huda mrzlica mu napoveduje odhod. Svetnik je še bolj zamišljen v nebeško domačijo. Stopi v bolnišnico na ladiji, da bi ondi samotno in ubožno umrl. Vedno zibanje ladije in neugodni zrak morja mu bolezen shujša, da poprosi, naj ga na suho zanesejo, in na morskem obrežju zapustijo. Mislite si ondi zapuščezost starega duhovnika, opešanega misijonarja, bolnega tujca.

Pod milim nebom kraj morja leži brez jedi, pijače, brez postrežbe, omilovanja; v rastoči bolezni omedleva, umira. V taki prežalostni zapusčenosti mu vendar prečudna milota po licu plava, zveličanski mir in veselje mu sije iz obraza. Verska misel na Boga, ki ga tudi ondi gleda in vidi njegove nadloge, mu sladko veselje vliva v potrto, umirajoče srce. Ko se še poslednjič iz omedlevice prebudi, še kratko pa prisrčno pomoli, vprè svoje kalne oči v razpelo božje, in spregovori svoje poslednje besede: „V tebe, o Gospod, sem zaupal, ne bom osramoten vekomaj“. In njegova blažena duša se je iz svetne zapuščenosti povzdignila v preveselo nebeško tovaršijo. (Legenda 3. decembra.) Kako lepo so se na njem zvršile tolažljive besede milega Jezusa, ki svojim zvestim služabnikom pravi: „Ne zapustim vas sirot: pridem k vam“. (Jan. 14, 18.) Pobožni človek! nisi zavržen, ako te tudi ljudje posvetni zapustijo, božje vsevidno oko te gleda, ljubi Jezus te gleda v tvoji

nadlogi, bolezni, smrti, in čaka, da bi ti večno plačilo podelil. To je prva preblazena misel, ki nam našo zapuščenost sladi; pa tudi še druga misel je, ki nas v zapuščenosti tolaži ter nam jo polajša misel na Marijo Devico.

Dete očetov obraz boječe pogleduje, maternega očesa pa se razveseli. Mi ubogi grešniki se bojimo stopiti pred razžaljenega nebeškega Očeta, trepečemo pogledati križanega Jezusa, ktereга so naši grehi na križ pribili — umorili: verni pogled na preblazeno Devico Marijo, našo usmiljeno mater, pa nam vliva v srce zaupanje, mir in veselje. Ako dete ves dan zapuščeno v zibelki leži, zvezano in povito, zanemarjeno, revno, lačno, objokano: pa zvečer zasliši mili glas svoje drage matere, vidi njeno ljubeznjivo lice, in svojo glavico položi na njene prsi, o kako naglo je pozabljena vsa prejšnja zapuščenost. Grešnik zvezan in povit v spone grdih zmot, odločen od Boga, zapuščen od svojega angelja varha še na večer svojega življenja za-

sliši poslednji klic Marije Device, pogleda pri luči mrtvaške sveče še na usmiljeno Božjo Mater, ki mu poslednjikrat ponuja ljubega Jezusa, in njegova zapuščenost se osladi, strah večnega pogubljenja zgine. Še vse slajši je pogled pobožnega človeka na Marijo, ker vé, da Marija še nobenega svojih služabnikov ni pozabila, ga ni zapustila, in ga ne bo, ne v življenju ne v smrti. Tedaj se zaupljivo tolaži in Mariji prepeva: „Še smrtna težava mi strašna ne bo — če gleda materno tvoje oko — če z milostno roko mi brišeš obraz — če v srcu „Marija“ je zadnji moj glas“. (Venec.)

Neka oseba v kočici bolna leži; sosedinje ji strežejo in jo obiskujejo. Ko pa bolezen dolgo traja, jo vse zapusti, domačih pa revica ni imela. Čez več dni še le zvedó, da je umrla od vseh zapuščena. Na golih tleh je ležala, roke sklenjene, oči v nebo povzdignjene. Tako so jo našli! Akoravno od ljudi zapuščena, je Jezus in Marija nista

pozabila. K molitvi sklenjene roke, v nebo vprte oči, zaupljiva vdanost po obrazu, vse to je dovelj spričevalo, kdo ji je na smrtni uri na strani stal! Sklepajmo tudi mi radi svoje roke k molitvi, častimo Marijo vedno, naj nam z ljubim Jezusom pride na pomoč in tolažbo v zapuščenosti naše smrtne ure. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

23. dan.

K r o n a   n e b e š k a.

„Pridi, nevesta Kristusova, sprejmi krono, katero ti je Gospod pripravil na veke.“ Comm. V. Anna Mag.

V neki županiji naše mile domovine je leta 1868 razsajala kužna bolezen, pomor ali kolera. Obilno ljudi je s svojim črnim mečem pokosila. Velik strah je bil. Zdravniki so bojazljivo stregli bolnikom. Zdravila so jim po drugih pošiljali. Ako je pa moral k bolniku,

ogledal ga je pri vratih ali skozi okno, da bi si kuge ne nabral in domu med svojo rodbino ne privlekel. Tako so si ljudje vedeli pripovedovati pozneje. Duhovniki pa so vse svoje dolžnosti zvesto opravljali: prestrašene tolažili, bolnike obiskovali, mrličé krščansko pokopavali.

Takega pogumnega duhovnika god danes obhajamo: sv. Andreja Bobola, Poljskega rojaka. Ob njegovi dobi je po Evropi razsajala črna kuga, kazen božja za sprideno ljudstvo. Trikrat se je bila povrnila, leta 1628, 1630, 1633. Andrej pa je neustrašljivo kuženim stregel, pripravljen za Boga in bližnjega darovati svoje življenje. Pa Bog mu je dal krono mučeništva. V kužni bolezni je postrežljiv, v poduku neutrudljiv, v mukah nepremagljiv, ker nadjal se je nebeškega plačila. Po dokončanem delu in trudu ga je Jezus poklical po zasluženem plačilo, in rekel: „Pridi, zvesti hlapec Kristusov, sprejmi krono, katero ti je Gospod pripravil na veke“. (Comm. V. Anna. Mag.)

Sicer ne živimo v kužnih časih, hvala Bogu, več v srečni in zdravi dobi, hvala Mariji; vendar je trdo delo za zveličanje; preradi opešamo. Kdor sicer začnè, pa zopet vse po-

pusti: on krone nebeške ne dobí. Današnji godovnjak je hrepenel po kroni mučeništva, tako tudi nas uči po nebeški kroni koprneti. Naj bi mi ne opešali v boju, v nadlogah, in srečno prišli do nebeškega plačila, vam danes povem nekaj o kroni nebeški, in rečem: Krona nebeška, 1. je pripravljena; 2. Marija jo prinese.

1. Bliža se nam preveseli praznik Jezusovega presvetega Rešnjega Telesa. Vse se ga že veseli. Že se spletajo venci, ki imajo hišo božjo kinčati; krajcarji se zbirajo za krasne venčke deviškimi deklicam. Rožice se zalivajo in varujejo, naj bi preje ne obletele. Bršljin in druga zelenjad se bo zbirala in pripravila za ta presveti god, ki je solnce vse svečanosti, jedro vse pobožnosti. Tako tudi v nebesih za milim Jezusom hodijo zveličane duše opletene, in okinčane z nebeško svojo krono, katero so si na tem svetu v življenju zaslužile. Sv. Janez apostelj nam to prelepo popisuje: „Videl sem, in glej, Jagnje je stalo na gori Sionu, in ž njim stoštiri-

inštirideset jezer, ki so imeli njegovo ime, in ime njegovega Očeta zapisano na svojih čelih. In slišal sem glas z neba, kakor glas velike vode, in kakor glas velikega groma; in glas, kterega sem slišal, je bil kakor glas citrarjev citrajočih na citrah svojih. In so peli kakor nekako novo pesem pred sedežem in pred štirimi živalmi, in pred starašini; in nihče ni mogel peti pesmi razun onih stoštiriinštirideset jezer, ki so odkupljeni z zemlje. Ti so, ki se z ženami niso omaževali; device namreč so. Ti sledijo Jagnjetu kamorkoli gre“. (Apok. 14, 1—4.)

Kadar duša pobožna svet zapusti, ji ljubi Jezus nasproti hiti, jo pozdravlja ter pravi: „Pridi, nevesta moja, sprejmi krono, katero ti je Gospod pripravil na veke“. (Comm. V. Anna. Mag.) Za preveselo nebeško procesijo za Kristusom se nam toraj krone nebeške pripravljajo. Angelji nebeško krono za tebe spletajo iz vedno zelenega bršljina tvoje stanovitnosti; pridenejo rožmarin tvoje močne vere, ščipek rudeči — ali vrtnico

— tvoje ljubezni goreče, vijolico tvojih čednosti; vlagajo naša dobra dela: jagode molitve, zlate klase sv. obhajil, posta in miloščine. In tako spleteno prelepo tvojo krono ti angelji še porudečijo s presveto Rešnjo Krvjo tvojih svetih maš; pa ti jo kinčajo in varujejo, dokler te Jezus po njo ne zakliče ob tvoji smrti. O tej nam pripravljene nebeški kroni prelepo govori sv. apostelj Peter: „Kadar se bo prikazal poglavar pastirjev, bote sprejeli nezvenljivo krono časti“. (I. Ptr. 5, 4.) Ravno tako hvali Boga, ki nam je po Jezusu dal upanje do te nam pripravljene krone: „Hvaljen bodi Bog in Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki nas je po svojem velikem usmiljenju prerodil v živo upanje, po vstajenju Jezusa Kristusa od mrtvih, v nestrohljivo in neognjušeno in nezvenljivo dedovino prihranjeno vam v nebesih“. (I. Ptr. 1, 3—4.) Nekdanji Grki in Rimljani so tekmovali za vencem slave v tekališču, dolgo so se urili, da bi ga gotovo sprejeli, in ga dobivši veselo in slovesno

nesli domu. To premišljava sv. Pavel in piše slavnim Korinčanom: „Ne veste, da tisti, ki v ograji tekajo, vsi sicer tekajo, pa le eden dobi stavo? Tako tekajte, da jo dosežete. Vsak pa, kateri se na premaganje skuša, se vsega zdrži: in oni sicer, da strohljivo krono sprejmejo, mi pa nestrohljivo“. (I. Kor. 9, 24—25.) Za to nezvenljivo nebeško krono je današnji godovnjak, sv. Andrej Bobola, svojo kri pretil, in mučeniško smrt pretrpel; za to nestrohljivo nebeško krono je sv. apostelj Pavel toliko različnih nadlog prenesel; zato se je nje pa tudi tako močno veselil, da še na bolestni postelji, blizo svoje smrti piše svojemu prijatelju: „Jaz namreč sem že darovan, in čas moje razveze nastaja. Dober boj sem bojeval, tek dokončal, vero ohranil. Zdaj mi je založena krona pravice, katero mi poda Gospod tisti dan, pravični sodnik: pa ne samo meni, temuč tudi tistim, ki ljubijo njegov prihod.“ (II. Timot. 4, 6—8.) O predraga nebeška krona, ki še umirajoče človeško

srce tako razveseljuješ! O presrečna duša pobožnega kristijana, ki boš nekdam k Jezusu pozvana po to zlato nebeško krono! Preveseli trenutek, ko bomo zaslišali veseli glas: Pridi, zvesti hlapec, nevesta Kristusova, sprejmi krono, katero ti je Gospod pripravil na veke! Kristus je svoji nevesti, pobožni duši, pripravil nebeško krono. Pa kako do nje priti, kako jo dobiti? Kdo nam pa bi to nebeško krono prinesel iz visokih svetih nebes? Taka misel te, krščanska duša, menda navdaja pri tem premišljevanju. Sami si je vzeti ne moremo. Nebeško krono nam prinaša:

2. Marija Devica. Čudežno ginljivo se poroča o štirideseterih mučenikih. Pogani zavlečejo štirideset krščanskih vojščakov na premrznjeno jezero, naj ondi zmrznejo ali pa Jezusovo vero zatajijo. Blizo je bila topla hišica malikov in kopalnica, ako bi kateri zbegnil, se šel gret in malikovat. Hude muke prešinjajo junakom vse ude in srce, že omedlevajo mraza. Čuvaj vidi nebeško prikazen:

Rajska svitloba obdaja mrtve mučence na ledu; angelji se shajajo kakor od kralja poslani, ki so leskeče krone držali nad glavami pogumnih mučencev; le eden ni bil krone deležen. Ko čuvaj prikazen premišlja, kako da eden krone ne dobi, v tem trenutku se eden zboji, gre v toplo sobo se gret in malikom darovat, pa se v očitno kazen mrtev zgrudi. Prelepa je bila krona; čuvaj stopi na led, spoznava Jezusa, zmrzne in nebeška krona, drugemu namenjena, je njegova. (Legenda, 10. marca.) Tako jim je angelj božji prinesel zlate nebeške krone, ker so za Jezusa trpeli in umrli.

Res je, da Bog svoje angelje pošilja ljudem pomagat, jih podpirat in osrčevat; resnica je, da angelji božji človeka vodijo v življenju in ob smrti njegovo dušo spremljajo pred božji sodnji stol. Sv. katoliška cerkev pri pogrebih moli: Pritecite angelji Gospodovi, sprejmite dušo in jo zanesite v naročje Abrahamovo — v nebeško veselje. Pa ravno tako vesela je resnica, da do nebeške

krone nam pomaga posebno Marija Devica. Prelepo se današnjega premišljevanja besede prilegajo Materi Božji, ko nese človeški duši nebeško krono, namreč: „Pridi, nevesta Kristusova, sprejmi krono, katero ti je Gospod pripravil na veke.“ (Com. V. Anna. Mag.) Tako se je že večkrat očitvidno zgodilo. Ko je sv. Julijan, španjski škof v Kvenci, po dolgem in pobožnem življenji za Boga, Marijo in bližnjega, čutil, da se mu smrt bliža, sprejme pobožno sv. zakramente, obleče spokorno rašovino, vleže se na popepeljena tla in mirno pričakuje ondi svoje razveze. Zdaj zagleda v svoji izbici čudno gospo rajske lepote, obdano z milo bliščavo, ovenčano z vencem dišečih cvetlic. Truma angeljev jo spremlja in sladko prepeva: Glej velikega duhovnika, ki je svoje dni dopadal Bogu. Na to se starček sklone, poklekne, da bi prelepo gospo počastil. Zdaj ta gospa, ki je bila Marija, katero je pobožni mož vedno prisrčno častil, pristopi, rekoč: Služabnik božji, sprejmi to palmovo vejico v

znamenje svoje čistosti in svetosti. Prikazen zginel, srce Julijanovo je polno sladkosti, se zahvali Mariji Devici in mirno umrje leta 1208. (Liebfrauengarten 419, 18.) Tako Marija svoje služabnike obiskuje ob smrtni uri, jih tolaži, ovenčava z rajskimi cveticami nebeškega vrta — jim prinese nebeško krono!

Tu imaš nauk, ljubi kristjan, ki praviš, da imaš veliko trpeti; ti pobožna duša zdihuješ in se solziš pod težkim bremenom svojega stana! Ako veliko delaš in trpiš, bo tudi krona plačilna obilnejša. Ako Marijo Devico častiš, te pozabila ne bo, zaslužen krono ti ona prinese. Kadar ti žalost srce mori, ko te nadloge podpirajo, da ne opešaš, pogledovaj na pripravljeno krono nebeško. Ti pa, o visoka nebeška gospa Marija, kraljica majnika, pokliči nas nekdam vse po nebeško krono in reci duši: „Pridi, nevesta Kristusa, sprejmi krono, katero ti je Gospod pripravil na veke.“ Amen.

Češčena Marija (trikrat).

24. dan.

Nebes veselje.

„Oko ni videlo, uho ni slišalo in v srce človekovo ni prišlo, kar je Bog pripravil jim, kateri ga ljubijo“.

I. Kor. 2, 9.

Na različne načine si ljudje iščejo razveseljevanje. Premožni zapuščajo mestna obzidja, ter gredo na deželo, drugi korakajo, da uživajo ondi veseli razgled po prečudni božji naravi; zopet drugi se vozijo po morju in jezerih, da se ondi razvedrijo, Boga spoznavati in moliti učijo. Premnogi pa gredo na božja pota v velikanske imenitne cerkve, da se jim ondi srce razširi in veselja napolni.

Pičlo je vse to veselje; le kratko traja, od zarije do mraka. Še veselje pobožnih v cerkvi le hitro zgine ali se brž skonča. Pa v nebesih je sveta gora večnega veselje — morje neskončne radosti, kakoršne še „oko ni videlo, uho ni slišalo in v srca človekova ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, kateri ga ljubijo.“ (I. Kor. 2, 9.) Tako uči sv. apostelj Pavel.

Danes je prelepi god Marije Device — pomočnice kristjanov, ki v nebesa pomaga; pa tudi godovnico sv. Domicijana in Rogacijana nam današnja Legenda priobčuje, ki sta iskala božje časti in hvale Jezusove in potem za Jezusa kri prelila in po mučeniški smrti sta dospela v slavo Kristusovo leta 257. Te naštete okoliščine obračajo naše oči in srca danes na nebeški Sijon večnega veselja. Zato vam želim danes razlagati nebes veselje, pa rečem: Nebes veselje je: 1. obilno; 2. premalo cenjeno!

Nekega dne je stopil usmiljeni Jezus v hišo cestninarja Zaheja. Ljudje so se nad tem spotikovali in začeli mrmrati, rekoč: „K grešnemu človeku je šel v hišo.“ Kristus pa reče: „Sin človekov je prišel iskat in zveličevat, kar je bilo zgubljenega.“ (Luk. 19, 10.) Ne samo bogati farizeji, tudi ubogi mitarji so smeli z Jezusom občevati, obedovati: ne samo pobožnim, marveč tudi grešnim se je Jezus pridruževal, da bi vse za nebesa pridobil ali zveličal. Nihče ne sme žaljen biti ali bližnjemu zveličanja zavidati, ker

bi bilo to jako grešno. Vsi ljudje smo k zveličanju poklicani; vsi bodo popolno zadosta imeli, ker nebes veselje je obilno; sam Jezus tako uči, govoreč: „Nebeško kraljestvo je podobno zakladu skritemu v njivi, ktereга je človek, ki ga je našel, skrili in njega vesel gré, proda vse, kar ima in kupi tisto njivo. Zopet je nebeško kraljestvo podobno kupcu, kateri išče dobrih biserov. Ko je pa našel dragi biser, je odšel, prodal vse, kar je imel in ga je kupil.“ (Mat. 13, 44—46.) Toliko cenó ali vrednost ima nebeško kraljestvo; vse blago, vse premoženje tega sveta je manj vredno, kakor dragi biser nebeškega veselja.

Tako veliko ali obilno je nebeško veselje, da vse veselje tega sveta in vse, kar nas razveseljevati zamore, je le gola senca, rahla pena, brez vsake vrednosti. Tako nas Sin Božji, Jezus sam uči, rekoč: „Kaj pomaga človeku, naj bi tudi ves svet pridobil, svojo dušo pa pogubil? Ali kakšno zamembo bode človek dal za svojo dušo?“ (Mat. 16, 26.) Ves

svet je brez vrednosti v razmeri k ne-
 umrjoči duši, ki ima vživati nebeško ve-
 selje. Vse dobrine tega sveta nebes ve-
 selja ne presežejo; tako obilno je. Da
 bi nam Jezus to veselje občutno popisal,
 ga primerja preveseli gostiji, govoreč:
 „Nebeško kraljestvo je podobno kralju,
 kateri je napravil ženitnino svojemu sinu.
 In je poslal svoje služabnike klicat po-
 vablence na ženitnino . . . Potlej reče
 svojim služabnikom: Idite na razpotja in
 ktere koli najdete, pokličite na ženitnino.
 In njegovi služabniki so šli na steze in
 nabrali vse, ktere so našli, hudobne in
 dobre in ženitnina je bila napolnjena s
 svati.“ (Mat. 22, 2—10.) Veselo je na
 gostiji premožnih in poštenih zaročen cev,
 neskončno veselejše še je poleg nebeškega
 ženina Jezusa, poleg nebeške Matere,
 Marije Device se radovati v tovaršiji naj-
 svetejše družbe svetnikov božjih. Sveti
 apostelj Pavel je z zemlje prigledoval ne-
 beško gostijo — v zamaknjenju; ko se
 zopet zavé, mu od veselja srce kipi in
 reče: „Okó ni videlo, uho ni slišalo in v

srce človekovo ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, kateri ga ljubijo.“ (I. Kor. 2, 9.)

Svetniki so visoko cenili nebeško veselje. Vse so rajši dali in pustili, da le nebes niso zgubili. Blago, življenje jim je bilo ničvredno blato proti nebesom; strašne muke so prebili, svojo kri prelili, da so le nebes veselje dobili. Pomislimo današnja godovnjaka, sv. Domicijana in Rogacijana. Po strašnih šibah, mukah in ječi sta pripeljana pred sodnika, ki se jima nareži: Poslednjič vaju pozovem danes, da si izvolita ali smrt ali zatajita križanega Juda (Jezusa)! Enoglasno izklikneta brata: Smrt si izvoliva, ker smrt za Kristusa je pravo življenje. Zdaj pomigne sodnik beričem, kateri jima glave prebodejo in odsekajo. Tako sta brata po groznem mučenstvu dospela v nebeško veselje, ktero sta više cenila, kakor ves svet, više kakor svoje življenje in kri. In enako na stotine drugih svetnikov. Vse drugače pa mi! Akoravno je nebes veselje preobilno, smo neskrbljivi, vne-marni; od nas je nebes veselje:

2. premalo cenjeno. Sv. pismo nam pripoveduje znano zgodbo Ezava, ki je svoje prvenstvo prodal za skledico leče. Bil je lovec in se je nekega dne bil na lovu utrudil, ves razstradan pride domu. Jakob, njegov brat, je pa jed pripravljaj in ko je prišel Ezav s polja utrujen, reče: Daj mi te rujave kuhe, ker jako sem utrujen. Daj mi svoje prvenstvo, reče brat Jakob. On pa odgovori: Glej, lakote umiram, kaj mi hasne prvenstvo? Jakob reče: Prisezi mi toraj. Prisegel mu je in prodal prvenstvo. In tako je dobil kruha in lečne jedi, to je jedel in pil in je odšel, pa malomaren, da je prodal prvenstvo.“ (Gen. 25, 29—34.) Pri judih je prvorojenec bil gospodar, mlajši bratje mu podložniki in sužniki. Vse to je Ezav malo cenil, za skledico leče, rujave jedi, je to bratu prodal in pre-pustil; glad ga je silil. Tako dandanašnji ljudje prvenstvo božjih otrok, nebeško veselje malo cenijo; satan nas oslepí, prekani in strasti nas prisilijo, da nebesa pustimo za malo reč.

Neumno se nam zdi ravnanje Ezavovo, pa ravno tako nespametno delamo tudi mi. Nekteri dajo nebeško veselje za kupico vina, ker pijančujejo ali nesrečno žganjico srebajo. Takim sv. apostelj Pavel govori: „Pijanci kraljestva božjega posedli ne bodo.“ (I. Kor. 6, 10.) Zopet drugi prodajo za žljico razuzdanosti neskončno veselje. Njim veljajo besede sv. aposteljna Pavla: „Nikar se ne motite: ne razuzdanci, ne malikovavci, ne prešestniki ne bodo posedli kraljestva božjega.“ (I. Kor. 6, 9—10.) Sv. Avguštin pa takim samopašnikom pravi: „Kratko je, kar razveseljuje, večno pa, kar muči.“ Neki zastaran grešnik, zakopan v dolgoletno razuzdanost, posvarjen zarad tega, reče: Rajši se nebes tvegam, kakor pa to zapustim. Oj slepa neumost! luščino minljivega, pa grešnega in nesramnega veselja više ceniti, kakor neskončno morje nebeškega veselja! Ezav je svojo minljivo dedovino malo cenil in se ti bedak vidi, ti pa dedovino božjih otrok zametuješ, odbijaš in misliš znabiti celó

moder biti? Ezav je spoznal svojo neumnost, nesrečo; je jokal in tulil, da ga je brat tako prekanil; obžalovanje je bilo prepozno.

Tako bomo tudi mi jokali, tulili, škripali, pa tudi nam bo prepozno, ako se še o pravem času ne spametovamo in ne spokorimo. Poiščimo si toraj pomočnico, ki nas uči nebeško veselje visoko in po vrednosti ceniti ter po njem hrepeneti. In ta pomočnica je, kakor vsak vé. Marija Devica, kraljica majnikova. „Leta 1660 je neki poseben romar obiskal Loreto, čudežno hišo Marije Device; bil je kraljevič, nekdam mohamedan, ki se je pa pred kratkim bil pokristjanil. Čudežne okoliščine so ga k Jezusovi veri pripeljale. Hotel je namreč po zapovedi korana — svoje turške vere — potovati v Meko, da bi na grobu Mohameda molil, pa ladija je bila vjeta in došel je na otok Malto. Ko je bil rešen ali odkupljen iz ječe čez nekatere mesce, hoče svoje potovanje nadaljevati in dovršiti, pa zopet je po ovinkih prijadral do Malte. Ko se

je mislil odpeljati, se mu prikaže Marija, Mati milosti božje, razodene mu plame-
neče jezero — pripravljeno, ako se ne
pokristjani. Res, dal se je podučiti in
krstiti. Preseli se v Rim in prav pobožno
živi. Prava vera se v djanju — v lju-
bezni do Jezusa in Marije — kaže; zato
kraljevič v borni obleki nastopi peš 60
milj dolgo pot v Loreto k Mariji Devici;
poslednji dve milj še celó bos v goreči
ljubezni in prisrčnem zaupanju do mile
Materi Božje.“ (Liebfrauengarten 363, 9.)
Tako je Marija nekdanjega nevernega
turčina ogrela, da je gorel in plamenel
za nebeško veselje.

Toliko za danes. Nebes veselje je
res obilno in neskončno! Že tukaj nam
je veselo biti pri Jezusu in Mariji. Hitro
nam tečejo ure, zginejo dnevi! Že so
zadnji dnevi prijaznega majnika. Kako
kratkočasno in čez vse veselo bo še le
v nebesih! Ne bodimo malomarni in
mlačni. Neskončno nebeško veselje je
vredno našega truda. Marija, pomoč
kristjanov, nam bo pa rada pomagala,

da nas sovražnik satan ne prekani, ne vloví. Priporočajmo se ji goreče. Tebi, nebeška Gospa! se žalostni otroci Evini priporočujemo, pripelji nas iz te solzne doline k sebi v nebeško veselje! Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

25. dan.

Samota.

„Jezus je bil od Duha v puščavo peljan.“ Mat. 4, 1..

Slavček je čudna tičica; obleke nima pisane in ošabne, prav priprosto pepelnato; visoko ne leta, ampak nizko stanuje; po zraku se ne razkazuje, ampak v kak skrit grmiček sede, da ga komaj zagledaš. Tu pa stojé na kaki vejici, z glavico proti nebu, prepeva svoje prelepe in mične popevke, da prekosi v preslavljevanji Božje vsegamogočnosti vse svoje sovrstnice, ptice pevke, in tudi največe in najlepše.

Sveti Maksim Turinski primerja slavčka pobožnim dušam, govoreč: „Kdo bi se ne sra-

moval brez spevanja psalmov dan skončati, ko še tičice Bogu hvaležne prelepo prepevajo! Posnemaj drobne ptičice in hvali Boga zjutraj in zvečer. In ako si pobožnejši, posnemaj pa slavčka, dan mu je prekratek, zato še ponoči bedí in poje.“ (3. Cass. 224.) — Resnično, pobožne duše imajo veliko enakost ali podobnost s slavčkom. Rade lepe pesmi pojejo; rade molijo po dnevi, pa tudi po noči; ponižno hodijo, se priprosto oblačijo in ljubijo samoto brez posvetnega truša, po zgledu Jezusa, ki „je bil od Duha v puščavo peljan.“

Tako današnja godovnica sv. Magdalena Paciška, devica. Legenda pravi: Ljubila je samoto in se je rada podajala na skrite kraje molit. Tako se je zveličala. Za naše posvečevanje nam je samota jako vgodna, da, tudi potrebna; zato danes premišljujmo samoto, in pokažem samote 1. blagost; 2. kraje.

1. Ako bi me kdo vprašal, kateri so najboljši pomočki za pobožno življenje, rekel bi mu: Molitev, sv. maša, spoved in obhajilo; posebno tudi samota. Brez tihe samote se moliti ne dá; sv. maša se slabo služi; spoved in obhajilo je mlačno

brez samote in tihote. Tako nam je Jezus pokazal, zato se je dal od sv. Duha peljati v samoto, da se je ondi pripravil na velikansko delo našega odrešenja. Kdor se zveličati hoče, mora ljubiti samoto, ki je začetek pobožnosti; samota je za pobožnike prava blagost ali dobrot.

Dokler je Adam bil sam, bil je pobožen, pravi nek učenik; dobil je tovaršico in (kmali) ni bil več Bogu dopadljiv. Hudo kaznen, nesrečo je nakopal sebi in potomcem. Sramota je podlaga pobožnosti. — Sv. Makarij bogat, sprevidi, da ne more Bogu in svetu služiti. Poproda vse, ubožcem razdeli ter gré v puščavo; ondi vzraste do visokih čednosti zveličanja. (Legenda, 2. jan.) — Plemeniti mladeneč Norbert, izobražen in učen, pa vtopljen v posvetno veselje. Norberta milost božja zdrami, da spozna nevarnost posvetnega življenja. Poišče najbolj divjo puščavo, ki mu je sladko bivališče, in začetek njegove svetosti. (Legenda 6. jun.) — Razuzdani Andrej

Korzin se zbojí pogubljenja, prosi v samostan. Sprejet, opravlja vsa najnižja dela veselo, in zvesto; molitev, post, zatajevanje mu je le sladkost. (Legenda 4. febr.) — Pavlin, imenitni in prebogati poglavar, zapusti svojo službo in čast; umakne se v Burdegale uživatihi mir in sladki pokoj molitve in pre-mišljevanja. Vedno bolj spoznava nečimerno posvetnost, lažnjivi lišp sveta; uči se visoko ceniti božje nauke; poprodá vse posestvo, in v sveti samoti skrbi, za zveličanje svoje duše. (Legenda 22. jun.) — Sv. Vilhelm ali Viljem, slavni vojvoda kralja Karola Velikega, zapusti visoko službo, odloži svetni blišč, v neki cerkvi na altar položi svoje orožje, spremeni obleko, in kakor prosti, spokorni romar koraka bos v samostan, da ondi svoje stare dni mirno in pobožno skonča. (Legenda 28. maj.) Sv. Melecij popustí škofovski sedež, njega čast in blišč, gré v samotno Berejo, da ondi ložej za svojo dušo skrbi. (Legenda 12. febr.) — Berite življenje sv. Antona

puščavnika, 17. jan. Srečnejši se je čutil v gosti puščavi, kakor rimski cesarji na svojih zlatih prestolih. Izvoli si stanek v neki grobni votlini, potem pa v podrtini starega grada. Ondi preživi 20 let; nihče za njega ne vé. Bog je njegovo svetost razodel. Ljudje vrejo k njemu. Velikansko društvo mnihov se osnuje; puščava je oživljena, sveti psalmi se po nji razlégajo. Sv. Anton se pa skrije niže v puščavo med skalovje, da bi ga nihče ne obiskoval, v pobožnosti ne motil. Tako sv. Rozalija in neštetilni drugi svetniki, ki so spoznali in okušali svete samote milo blagost.

Vendar pa je tudi v samoti treba paziti. Satan je v samoto prilezel za Jezusom, in ga ondi skušal. Hudobnež ti tudi v samoti mirú ne dá, skuša, zapečuje ter „gleda, koga bi požrl“. Kajn je bil jezen nad bratom Abeljnom. Doma vpričo očeta in matere si ne upa brata napasti, zato pa reče Kajn svojemu bratu Abeljnu: „Izidiva vun. In ko sta na polju, se je Kanj vzdignil zoper svo-

jega brata Abeljna, in ga ubije“. (Gen. 4, 8.) Hud je skušnjavec v društvu, še močnejši je v samoti, ako pozabiš, da te Božje oko povsod gleda. Bog te vidi na njivi; te gleda v gorici; te opazuje v pivnici; te vidi v gošči, na cesti, na travniku in povsod. Misel na vsepričujočnost božjo te pred satanom obvaruje. „Kako bi zamogel v pričo Boga kaj takega storiti“, je rekel egiptovski Jožef, in skušnjava je premagana! Da ti samota ne bo pogubljiva, imej Boga vedno pred očmi! Bog vse vidi, Bog vse vé: greh se delati ne smé!

Blaga je samota, ondi najdemo ljubega Jezusa; in mila Mati Božja se je le v samoti ljudem prikazovala; današnja godovnica se je v samoti zveličala. Kteri so pa tedaj blage samote

2. srečni kraji? Ko me slišite danes o blagi samoti govoriti, si morebiti kdo domišljuje, da vas vse želim spraviti kam na Veliko Kapo, ali na Boč ali v ogerske nezmerne pustinje, ali kam drugam v neobljudene goščave. Ne;

tega jaz ne bom svetoval, tega vi tudi storiti ne morete. Kraji svete samote so bližej, in sicer: Tvoja hiša.

Akoravno vas morebiti več pod eno streho živi, vendar ti je tvoja hišica blaga samota za zveličanje, ako nikogar pri hramu ni, ki bi te pačil, motil, zalezoval, ti zanjke nastavljal, da zamoreš vaje pobožnosti opravljati, kakor današnja godovnica sv. Magdalena Paciška. Večkrat se je po noči vlegla na gola tla, napravila si je trnasto krono, jo na glavo poveznila in se tako vlegla k počitku; njena hišica bila ji je sveti kraj blage samote. Ravno tako je bila obljubena palača kraj blage samote spokornemu Davidu, ki je na pepelnatih tleh ležal, jokal in molil! (Ps. 6, 7.) Pogan Dioskur, kruti oče sv. Barbare, še pogansko hčerko zapre v neki stolp, da bi nihče ne mogel do nje, da bi jo pokristijaniti ali pa zapeljati mislil. Bila je v ti tesni hišici zaklenjena; in ravno ondi je spoznala Boga, in začela ljubiti Jezusa, tako, da je za Njega rada

vse trpela, dala svoje življenje in prelila svojo kri! Tako tudi tebi je tvoj dom lahko kraj blage samote. Ne izhajaj od doma brez potrebe, ne v nedeljo, ne v delavnik; bodi lepo doma po dnevi, še bolj pa po noči, da te greh ne vlovi. — Kdor se rad po vasi klati ter mu je dolgčas domá, zgubi pobožnost, zapravi poštenje in zabrede v nastavljene zanjke satanove, in se vjame za večno pogubljenje. Mladina, ostajaj lepo v hiši svojih ljubih staršev.

Drugi presrečni kraj blage samote pa ti bodi cerkev. Navadno je na kakšnem gričku sezidana, zunaj vasi bolj v samoti, da pobožnikov ne moti truš in ropot v molitvi ali pri sv. maši. To je za pobožne posebno vesel kraj. Ginjaivo je brati, koliko veselje je imela današnja godovnica, sv. Magdalena, do cerkve, do sv. Rešnjega Telesa. Silno hrepeneča z Jezusom zediniti se, komaj uro svetega obhajila pričakuje. Vsaki dan gré v cerkev molit, ljubega Jezusa obiskovat. Tako tudi sv. Alojzij. Ko so se

njegovi tovarši igrali, ali v prostih urah počivali, je on na tihem zahajal v samostansko kapelico, in je ondi v sveti samoti častil Marijo, pa v družbi angeljev molil Jezusa v altarnem zakramentu. Jezus se je umaknil v samoto, da ga vsaki dan lahko najdemo in obiščemo. Srečna ti duša, ki za Jezusom rada greš v cerkev. To so zveličanske stopinje za Jezusom v nebeško veselje. Vse svoje žive dni radi zahajajte v to blaženo samoto, v hišo božjo.

Še tretji kraj blažilne samote vam naznamim, in ta je pokopališče, ali mirovišče. Tam ni več krega; prepir se ne razlega; sosed pri sosedu mirno spava; prijatelj pri svojem sovražniku tiho počiva. To je kraj svete tihote, ki človeku srce prešine in glavo poniža. Dobro je na ta kraj zahajati! Ondi najdemo svoje dobre starše, ktere nam je nemila smrt pokosila, predno smo jih prav spoznali in hvaležno ljubili. Ondi ležijo naši znanci, vrstnice naše mladosti; ondi počivajo grešniki, ki so se

na svoji grešni stezi prerano utrudili, in za kazen tudi prerano v grob prišli; ondi mirujejo pobožni in hudobni. Kaj ima tù hudobnež od svojo hudobije, lakomnik od nagrabljenega premoženja ali tudi pobožen od tega sveta? Nobeden nič, le njih dela so jih spremile, le od tega uživajo plačo. Ondi najdemo pa tudi svoj kraj, kamor bodo položili naše revno telo, kadar duša na sodbo božjo pojde.

Slika sv. Magdalene Paciške nam kaže Marijo z ljubim Jezusom, ker tako se ji je bila Mati Božja prikazala. Iščimo Jezusa in Marijo tudi mi v sveti samoti, daleč proč od posvetnega šuma in grešnega truša, naj bi se ljuba Mati Božja tudi nam nekdam prikazati blagovolila ter na strani stala o naši smrtni uri. Ako se nam pa tukaj gledati ne daš v samoti tega življenja, nam pa vsaj v nebeškem kraljestvu daj gledati svoj mili obraz, in pokaži nam Jezusa, blaženi sad tvojega telesa, o usmiljena Mati Marija! Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

26. dan.

Misli o vsakdanji sv. maši.

„Voda, katero mi jaz dam, bo v njem studenec vode izvirajoče v večno življenje.“ Jan. 4, 14.

Nekega dne se je Jezus vsedel pri Jakobovem studencu opoldne, učence pa je poslal v mesto Sihar po kruha. Med tem pa pride neka Samarijanka po vode; Jezus ji reče: Daj mi piti. Žena se začudi, rekoč: „Kako ti, ko si jud, piti od mene zahtevaš, ki sem Samarijanka? Judje namreč nimajo tovaršije s Samarijani. Jezus pa ji reče, ako bi poznala dar božji in kdo je, ki ti pravi: Daj mi piti, bi bila ti njega morebiti prosila in bi ti bil dal žive vode. Žena mu reče: Saj nimaš s čem zajeti in studenec je globok; od kod imaš tedaj živo vodo? Ali si ti večji, kakor naš oče Jakob, ki nam je dal studenec in je sam iz njega pil in sinovi njegovi in njegova živina? Jezus je odgovoril in je rekel: Vsaki, kateri pije to vodo, ga bode zopet žejalo, kdor bo pa pil vodo,

ktero mu jaz dam, bo v njem studenec vode izvirajoče v večno življenje.“ (Jan. 4, 6—14.)

Mili Zveličar nam je dal take vode, izvirajoče za večno življenje, milost božjo, ki nam priteka po svetih zakramentih. Sedmeri je studenec, po katerem nas ljubi Jezus napaja za večno življenje ali milosti delí. Nekteri le ob določenih časih izvirajo, enkrat v našem življenji. Eden studenec pa je med njimi, iz kterega nam voda zveličanja priteka vsaki dan. To je neusahljivi studenec sv. maše. Vedno izvira, vedno teče, vsaki dan se iz njega zamoremo napiti zveličanske vode — za večno življenje. O ti vodi Jezus sam pravi: „Voda, ktero mu jaz dam, bo v njem studenec vode, izvirajoče v večno življenje.“ (Jan. 4, 14.)

Danes je god sv. Filipa Nerija. Legenda nam ga priobčuje v mašni obleki pred altarem sredi sv. maše, pri spremenitvi. Ves zamaknjen v presveto skrivnost s čudno gorečnostjo opravljal je vsaki dan presveto daritev. Večkrat je bil od tal vzdignjen ter je v zraku plaval, tolika gorečnost, toliko veselje, pa tudi zveličanje si je zajemal iz sv. maše. Tudi mi smo se zopet na klic Marijin zbrali k Jezuso-

vemu studentu in se zbiramo vsak dan; zato danes prevdarimo nekatere misli o vsakdanji sv. maši. Saj Marijini častivci radi hodijo k sv. maši.

Vsi katoliški narodi poznajo besedo maša (meša), ki je vzeta iz poslovice, s katero duhovnik zbrano ljudstvo razpustijo od službe božje: *Ite missa est*; to je: idite, opravljena je služba božja. *Missa*, maša ali meša, kakor tu pa tam pravijo, je toliko, kakor sv. opravilo, sv. daritev, v kateri se ljubi Jezus nebeškemu očetu za nas daruje. Kadar pa prevdarjamo sv. mašo, je misel prva:

1. to je veselo za nas, da imamo to presveto daritev. Sv. apostelj Matej popisuje čudno prikazen Jezusovega spremenjenja na gori: „Jezus vzame Petra, Jakoba in Janeza, njegovega brata, in jih pelje na visoko goro posebej. In se je spremenil pred njimi. Njegov obraz se je svetil, kakor solnce, njegova oblačila pa so bila bela, kakor sneg. In glej, prikazala sta se jim Mojzes in Elija, ž njim govoreča. Peter pa spregovori in

reče Jezusu: Gospod, dobro je nam tukaj biti.“ (Mat. 17, 1—4.) To se zamore obrniti na sv. mašo. Vsaki dan se Jezus na sveti gori, gričku, kjer cerkev stoji, svojim pobožnim služabnikom prikaže v snežnobeli podobi posvečene hostije in v rajskožarnem licu presv. Rešnjega Telesa. Pobožni kristijani se zbirajo zaranj Jezusa molit in pri njem se veselit. Pristrčna molitev, posamezna in skupna, se vzdiguje do Jezusovega srca in milo petje doni do zlatega trona Božjega. Prav ginjeno čuti revno človeško srce, kako dobro in veselo je bivati pri Jezusu vsak dan. Sv. Peter je videl Jezusa o tisti priliki kratke trenutke, pa je že toliko vesel bil: „Gospod, dobro nam je tu biti;“ mi pa ljubega Jezusa gledamo vsak dan. Res, ne vidimo sicer njegovega nebeško spremenjenega obraza, a sv. vera nam ga kaže prepričavno, kot navzočega pravega Boga — Izveličarja. Koliko veselje, kolika radost je to, kolika nezapopadljiva skrivnost nam je to! Res, tukaj je nam dobro biti. Na ves svet tečejo milosti

božje iz Jezusovega studenca, ves svet se oživlja. Kakor jutranja rosa napaja cvetlice, tako Jezusova Rešnja Kri v nas zaliva blagodišečo cvetlico mile pobožnosti in svete gorečnosti. Vse krščanske čednosti nam vsakdanja sv. maša oživlja, da smo kakor veseli vrtec božji. Žalost pa je ondi doma, kjer sv. maše ni. Na Rusovskem in Poljskem so duhovnike iztiravali in vernike preganjali. Premnoge župnije so bile brez duhovnikov. Kristijani so se k službi božji zbirali ob delavnikih, še obilnejše ob nedeljah. Čas maše doteče, pa ni duhovnika. Verniki molijo, pa ni spremenitve; ljubi Jezus se jim ne prikaže. In po vsi cerkvi nastane mili jok, vsako oko v solzah plava in srce se žalosti topi. Veselo je le ondi, kjer se sveta maša redno obhaja in pobožno vsaki dan obiskuje. Kakor studenčina zemljo med pečinami pozeleni, in potniku lep in vesel razgled oskrbí: tako živa voda iz Jezusovega studenca vsako krščansko srce razveseljuje v puščavi revnega sveta. Blage Kristusove

ovčiče! le vsaki dan rade prihajajte k temu neusahljivemu studentu zajemat si rajskega veselja.

2. Druga misel: Zakaj hoditi k vsakdanji sv. maši! Bog je ustvarjal šest dni, sedmi dan pa je za praznik, počitek odločil in posvetil. „Šest dni delaj, sedmi dan počivaj ti in tvoja družina: tako zapoveduje Bog“. (Eks. 20, 9—10.) Ni pa še pravo posvečevanje nedelje, če se težaškega dela varuješ; treba je pobožno biti pri sv. maši. Pod smrtnim grehom smo dolžni vsako nedeljo in praznik biti pri sv. maši, če je sicer mogoče. Zakaj pa bi še o delavnikih zahajal v cerkev? Če bilo bi treba, bi bilo zapovedano. Res nisi dolžan pod grehom o delavnikih hoditi k sv. maši; vendar pa je dobro, nasvetovano, zveličansko delo, ako obiskuješ vsakdanjo sv. mašo. — „Od dni Janeza Krstnika dozday nebeško kraljestvo silo trpi, in siloviti ga pridobijo“, uči Kristus. (Mat. 11, 12.) To se je posebno prvim kristijanom vresničilo, ko so imeli stra-

šanske muke, grozovitno silo trpeti. Le pomislite grebene, sekire, meče, ogenj, vislice in druga morila zvestim kristijanom pripravljena. S čudno srčnostjo so gledali ta mučila in ne trepetali, pa še s čudovitnejšo stanovitnostjo so šli v grozovitno smrt! Od kod pa jim je dohajala ta prečudna moč, me morda želiš vprašati; od kod hladivna voda za strašno razbeljena ognjišča? — Iz vsakdanje sv. maše so rahli mladenči, nežne deklice, sivi starčeki in vsi mučeniki srkali zveličansko moč. Biriči so kristijane iskali, in lovili; oni pa so se skrivali v podzemeljskih kapelicah zgodaj k sv. maši, Tako piše sv. Luka: „Bili so pa stanovitni v nauku aposteljnov, in združeni v lomitvi kruha, in v molitvah“. (Act. Ap. 2, 42.) Ko so se pa nasitili Jezusovega Telesa, in napili Njegove presvete rešnje Krvi, vračali so se okrepčani in siloviti, da se nobene muke niso ustrašili. To spričuje sv. Krizostom, govoreč: „Kakor levi plameneči se vračamo od tiste mize — sv. maše in

sv. obhajila, da smo hudiču postrašni“. (Liebermann II. 527.) Živa voda iz vsakdanje sv. maše jim je pogasovala žrjavico morilnega ognja, in siloviti pridobili so si nebeško kraljestvo. Vsakdanja maša je bila in bo vselej najizdatnejši pomoček zveličanja; komur je skrb za zveličanje, se rad vdeležuje vsak dan te presvete daritve. Sv. Ludovik IX., francoski kralj, je navadno vsaki dan bil pri dveh sv. mašah; ako so mu okoliščine dopuščale, še celó pri treh ali štirih. (VIII. Cass. 56.) — Sv. Elizabeta je zveličavno moč v svojem prebridkem življenju dobivala iz sv. maše, pri kateri je bila vsak dan z vso pobožnostjo. (VIII. Cass. 55.) — Svetniki so vsaki dan hotli piti iz studenca Jezusovega, ki vedno izvira na posvečenem altarlju, da bi jih hudobija ne bila premagala. Res jih ni, temveč oni so svet s tako lahkoto premagali, da se mi le čudimo in skoraj umeti ne moremo, kako bi človek z navadnimi slabostmi svet tako popolno premagal. In vendar so

ga, v daritvi sv. maše in v presvetem Rešnjem Telesu je bila njih moč. „Ne bojte se, jaz sem svet premagal, in ga bote tudi vi z mojo gnado“. Kako redke pa so med nami duše, ki bi prisrčno hrepenele po tem zveličanskem studencu! Teden za tednom mine, pa nikoga ni. Ali je lepo ali deževno vreme, ljudje ne utegnejo priti k sv. maši; preradi se izgovarjajo kakor evangeljski povabljeni.

Povabljeni k Jezusovi večerji se začnejo izgovarjati: Pristavo sem kupil... vole sem kupil... oženil sem se: Ne morem priti. (Luk. 14, 16.) — Tako različne, pa puhle izgovore radi rabijo ljudje, da le k maši ne gredo.

Ni navada o delavnikih hoditi v cerkev! Če tudi bi ne bila navada, pa se lahko vpelja; mar li se ni že mnogo reči in navad vpeljalo, ki še celó dobre niso? Ako se spačenih reči rad privadiš, zakaj pa svetih ne? Lepa navada naj se vselej sprejemlje, razvada pa vselej odpravlja.

Nimam časa! Drugod postajati pa utegneš! ko greš po vodo ali kaj kupiti, postajaš; piti, igrati, posedati, poleževati, po semnjih hoditi pa imaš čas! Lenobi toliko zatega časa daruješ, svoji duši pa še zveličanski trenutek odjemlješ!

Zamudim pri delu! Zamuda ta se lahko poravná. Poznej urno delaj in vse dostaviš, tudi tovaršice pri delu doideš, ker urnejše in zvestejše delaš. Še več opraviš, ker ti Bog tvoje delo blagoslovi, kakor sv. Izidoru, pobožnemu kmetu. Kaj pa, če bi bil bolan? Tedaj bi nič ne zamudil? Toraj Boga zahvali, da zamoreš pri sv. maši biti in potem delati celi dan.

Ljubi moji! ne izgovarjajmo se! Hodimo radi k sv. maši, da si zajemamo vodo večnega življenja, kakor današnji godovnjak sv. Filip Nerij, ki je vsaki dan z največo pobožnostjo maševal, dasiravno ni bil zavezan vsaki dan maševati, kakor ti ne vsaki dan k sv. maši hoditi; dasiravno je premnogo dela imel, gotovo mnogo več, kakor marsikdo izmed

vas, ko vendar znabiti nikoli čez teden ne pride. Ko umirajočemu Filipu prinesejo sv. popotnico, ves vnet božje ljubezni pravi: Glejte mojo ljubezen, glejte mojega Zveličarja! Vsaki dan hočemo pri sv. maši prositi za to milost, naj bi ljubi Jezus tudi nas podpiral v življenju in obiskal ob smrti, ter se nam vredno sprejeti dal za popotnico v večno življenje. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

27. dan.

Pravi kristijan.

„Zveličani so lačni in žejni pravice: ker oni bojo nasiteni.“

Mat. 5, 6.

Jezus je o svetih nebesih v priliki govoril: „Nek človek je napravil veliko pojedino in jih obilno povabil. In je poslal svojega hlapca ob uri večerje pravit povabljenim, da naj pridejo, ker je že vse pripravljeno. In začnejo se vsi

vkup zgovarjati. Prvi mu reče: Pristavo sem kupil in moram jo iti ogledat; prosim te, imej me zgovorjenega. In drugi je rekel: Sprego petero volov sem kupil in grem jo poskušat; prosim te, imej me zgovorjenega. In tretji je rekel: Oženil se sem in zato ne morem priti. Gospodar pa to zvedivši se jim je zagrozil: Povem vam pa, da nobeden onih mož, kateri so bili povabljeni, ne bo okusil moje večerje.“ (Luk. 14, 16—20. 24.)

Vsi so bili povabljeni, prošeni priti; pa ker so se malomarno zgovarjali, tudi niso bili deležni prevesele večerje. Kako lepo mili Jezus nas uči v tej priliki, da, ako nebeške večne večerje deležni biti hočemo, ne smemo se zgovarjati, ne smemo biti vnemarni; temuč moramo veselo poslušati premilo vabilo, ki nas k Jezusovi nebeški večerji ravno zdaj meseca majnika tako ljubeznjivo kliče: „Zveličani so lačni in žejni pravice: ker oni bodo nasiteni.“ (Mat. 5, 6.)

Naša zgovorjena pravica so sv. nebesa. Kdor po ti pravici žeja in gladuje, ali pristrčno hrepeni: on se bo pri Jezusu in Mariji gostil; to nam spričuje današnji godovnjak, sv. Gregor VII., papež. On je žejal po pravičnosti; za

pravico se je potegoval; neustrašeno branil pravice svete katoliške cerkve. Krivico pa je sovražil ter je nikdar ni storil. Njegove poslednje besede so bile: „Ljubil sem pravičnost, sovražil brezbožnost, zato umiram v pregnanstvu.“ Tako bi tudi mi in vsaki kristijan morali vselej pravico ljubiti in delati, po pravičnosti hrepeneti, ako hočemo biti pravi kristijani in deležni postati nebeškega veselja. Pravi kristijan: 1. ljubi pravičnost; 2. sovraži brezbožnost.

1. Nek imeniten cestninar Cahej je želel Jezusa videti. Ker je pa bil majhne postave, splezal je na smokvico, da bi ga videl; ker ondi je imel memo priti. Jezus pride, ga zagleda in pokliče: Cahej hitro doli stopi, ker danes moram v tvoji hiši ostati. Tolikega gosta prisrčno vesel, reče Cahej: Glej, Gospod, polovico svojega premoženja dam ubogim, in ako sem koga kaj ukanil, povrnem čveterno. (Luk. 19, 1—10.) Tako je Cahej želel vso storjeno krivico popraviti, da bi Jezusu dopadel. Jezus le tiste ljubi, kateri so lačni in žejni pravice; in takim obeta

nebeško veselje. Učenca Kristusovega, pravega kristijana znamenje je: ljubiti pravičnost. To zapoveduje Bog v sedmi zapovedi božji: „Ne kradi!“ S tem hoče zabraniti vsako krivico: tatvino, ukanljivost pri meri in tehtnici; pridrževanje tujega blaga in plačila: odrtijo, poškodovanje bližnjega na pravicah ali premoženju. Bog zapoveduje ukradeno, najdeno blago povrniti, krivico popraviti, ker lastnina je svéta! Kdor pa pravičnosti ne dela in v krivici živi, njemu veljajo besede sv. aposteljna Pavla: „Ali ne veste, da krivičneži božjega kraljestva ne bodo posedli? . . . Ne tatje, ne lakomneži, ne roparji ne bodo posedli božjega kraljestva.“ (I. Kor. 6, 9—10.) Krivičnike čaka težka ječa, kjer bodo za svoje hudobije trpeti morali, tako uči mili Jezus v znani priliki od neusmiljenega hlapca, ki se je bil močno zadolžil in veliko kvara napravil svojemu gospodarju. Ker ni mogel kvara deset jezer talentov poravnati, prosi gospodarja za odlog in usmiljenje, kar mu je

bilo tudi podeljeno. Ali proč gredé sreča svojega tovarša, ki mu je bil dolžen sto desetíc. Tega zgrabi in davi, rekoč: „Plačaj, kar si dolžan.“ Prosečega hlapca se ne usmili, da-si je ravnokar večé usmiljenje prejel. Gospodar to zve, ga pozove in pokrega, rekoč: „Hudobni hlapec, ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil: Ali bi se ne bil moral usmiliti tudi ti svojega tovarša, kakor sem se jaz tebe usmilil? In njegov gospod se je razsrdil ter izdal mučiteljem, dokler ne poplača vsega dolga. „Tako bo tudi moj nebeški Oče vam storil, če ne odpustite vsakteri svojemu bratu iz svojega srca.“ (Mat. 18, 32—35.) Pravično ravnanje z blagom, katero nam je Bog izročil, nam in bližnjemu v pomoč, za delo usmiljenja, nas reši in obvaruje vic, ječe, časnega očiščevanja. Farizeji so bili naličjaki; pred ljudmi so se kazali jako poštene in pravične, v srcu pa je bila sama grdoba in krivica doma; podobni pobeljenim grobom, zvonaj cvetlice, znotraj gnjusoba! Pa taka hinavska

pravičnost ni za kristijana, mu v nebesa ne pomaga, zato pa Kristus svoje učence navdušuje za boljšo, popolnejšo pravičnost, govoreč: „Povem vam, ako ne bo obilnejša vaša pravica, kakor je pismarjev in farizejev, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“ (Mat. 5, 20.) Lep zgled pravičnosti nam daje pobožni Tobija že v starem testamentu. Ubogi slepi starček zasliši kozlička meketati, kterega je žena s predenjem zaslužila in domu prinesla. Ker ne vé, od kod je in misli, da ga je ukradla, mu njegovo pravično srce mira ne dá in starček posvari svojo ženo, rekši: „Glejte, če ni ukraden, vrnite ga gospodarju, ker ne smemo jesti ukradenega, ne dotakniti se.“ (Tob. 2, 21.) To ljubezen do pravice je pa tudi svojemu mlademu sinu v srce vsajal, govoreč: „Ne boj se, moj sin: ubožno sicer živimo, pa veliko dobrega bomo imeli, ako se bomo Boga bali, vsega greha se izogibali in dobro delali.“ (Tob. 4, 23.) Tako bi morali mi se izogibati vsake krivice in rajši uboštvo

trpeti, kakor pa s krivičnim blagom si pomagati! Marijo častimo: „Podoba pravice“ — ker je bila sicer vsa ubožna, pa vendar ni trohice krivice nikomur napravila. Njo posnemali so tudi vsi pravi kristijani, kakor današnji godovnjak sv. Gregor VII. Kar je bilo dobrega, koristnega, blagega, pred ljudmi in Bogom pravičnega, to mu je bilo ljubo in drago, to se je moralo zgoditi. Joj in gorje pa tistemu, kateri ubozega bližnjega odira, vdove zatira, sirote ropa in nobene pravice ne pozna, ne dela. On ni pravi kristijan in deleža v božjem kraljestvu nima, ker: „Zveličani so lačni in žejni pravice, oni bodo nasiteni.“ (Mat. 5, 6.) Sv. apostelj Jakob pa prelepo govori: „Čista in pred Bogom in Očetom neomadežana pobožnost je ta: obiskovati sirote in vdove v njihovi nadlogi in neomadežanega se ohraniti pred tem svetom.“ (Jak. 1, 27.) Pravega, pobožnega kristijana znamnje in dolžnost je, ljubiti in delati pravičnost; pa tudi

2. sovražiti brezbožnost. Nekdaj so živelj pogani na zemlji; taki ljudje, ki pravega Boga niso poznali, nič slišali, nič vedeli o večnem Bogu, Stvarniku vseh reči. Njih srce se je nagibalo k malikom, t. j. različnim podobam in delu lastnih rok, ktere so po svoji domišljiji po božje častili — tedaj malikovali. Reveži so bili pač milovanja vredni. Luč svete vere jim ni svetila, sedeli so v grozni temi in smrtni senci brezbožnosti. Dandanašnji pa se nahajajo drugačni ljudje: imenujejo se kristijane; imajo oči, pa resnice ne vidijo; imajo ušesa, pa nočejo resnice sv. vere poslušati; imajo roke, pa nočejo jih k Bogu vzdigovati; imajo jezik, pa ne za Boga; imajo srce, pa jim za Boga, Jezusa, za Marijo ne bije. Sramujejo se cerkve, zanemarjajo sv. zakramente, zasmehujejo svete običaje in božje reči. To je brezbožnost sedanje dobe; pravi kristijan mora tako grdobo sovražiti, in se je izogibati. Sv. apostelj Pavel graja take brezbožnike, ker Rimljanom piše: „Razodeva

se jeza božja z neba nad vso brezbožnostjo in krivico tistih ljudi, kateri božjo resnico s krivico zadržujejo: ker, kar je Bogu znano, je razodeto med njimi; Bog se jim je namreč razodel. Kar je nevidljivo na njem, se iz stvaritve sveta po tem, kar je stvarjenega, spozná in vidi; tudi njegova večna moč in božanstvo: tako da niso izgovora vredni. Ker ko so bili spoznali Boga, niso ga kakor Boga častili, ali hvalili, temuč so se izneverili v svojih mislih, in otemnelo je njihovo nespametno srce. Modre so se imenovali, in so neumni bili“. (Rom, 1, 18—22.) Taki izneverjeni ljudje so sami za-se nesrečni, ker tapajo po temi brezbožnosti v večno pogubljenje; so pa tudi drugim nevarni in zapeljivi. Treba se je takih ogibati, kakor sv. apostelj Janez opominja, govoreč: „Ako kdo k vam pride, in ne prinese tega nauka, ga nikar ne sprejmite v hišo, in ga ne pozdravljajte“. (II. Jan. 10.)

Takih brezbožnikov je bilo ob času današnjega godovnjaka vse polno. Nemški

cesar Henrik IV., prava nesreča na vladarskem prestolu, grozovitnež, krivičnež, nevernež je bil najhujši nasprotnik papeža Gregorja VII. Čudna moč podpira sv. očeta, da brezbožnega Henrika izobči, premaga. Velikaši tiste dôle so bili mnogotero pokvarjeni; tudi med drugimi stanovi je bilo obilno napak. Simonija (kupčevanje s svetimi rečmi in službami) je prepregala ubogo Evropo; kdor je več štel, je imenitnejšo službo dobil. Za tem so se premnoge druge brezbožne gnjusobe šopirile. Sv. Gregor se zoper nje vzdigne in jih s svetim srdom pokori (kaznuje). A bil je zavolj pravice mnogo preganjan, pregnan iz svoje dedšine je na ptujem umrl. Smel je v pregnanstvu umirajoč reči: „Ljubil sem pravičnost, sovražil brezbožnost, zato umiram v pregnanstvu“. Kako lepi izgled za nas, z brezbožniki in krivičniki se ne družiti, jih ne hvaliti, ne poslušati. Pravi kristijan črti in sovraži vse, kar je brezbožnega in krivičnega, naj že svet dela in sodi, kakor hoče.

Kristus govori o nekem bogatašu, ki se je lepo oblačil, dobro jedel in pil, na Boga pozabil, do ubožcev pa trdosrčen bil. Umrl je, in bil v pekel pokopan, kjer zdihuje in za pomoč prosi. Pa zastonj! (Luk. 16, 24.) Kaj ti bodo pomagali krivični krajcarji — kaj ti bo hasnila tvoja brezbožnost, ko boš moral stopiti pred sodnika Jezusa, ki te bo zavrgel v večni ogenj! O Marija, ljuba mati, vžigaj nam naše srce za pravičnost in pobožnost, da postanemo vredni gosti nebeške večerje: „Zveličani so lačni in žejni pravice, ker oni bodo nasiteni.“ (Mat. 5, 6.) Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

28. dan.

Marijino orožje.

„Oblecite orožje božje, da zamorete obstati proti zalezovanju hudobnega duha“. Ef. 6, 11.

V naravi rastejo neštivilne lepodišeče rožice, ki nam oznanujejo premodrega, dobrotljivega Boga stvarnika. Človeka pa razveseljujejo, kader se pod milim nebom sprehaja; in nas opominjajo, naj bi tudi mi bili milodišeče cvetličice v božjem vrtu, sv. katoliški cerkvi. V božjem stvarjenju je pa tudi mnogo bodečega trnja, ktereга se človek izogiba in varuje.

Tako je tudi med ljudmi. Nekteri so podobni milim cvetlicam, okinčani z vsemi čednostmi, obdani z vso milostjo; oni nas razveseljujejo, nam tudi pomagajo; take imenujemo prijatelje. Je pa tudi med svetom mnogo bodečega trnja, neprijaznih ljudi, kateri nas pikajo, sovražijo, preganjajo; taki delajo zlobno, kjer le zamorejo. Težavno je bivati med sovražniki; britko je življenje, vendar pa se takih ljudi ne smemo preveč bati, da bi od pobož-

nosti odstopili zavoljo sovražnih nasprotnikov. Imamo namreč dobro in izdatno orožje, s katerim zamoremo slehernega sovražnika odpoditi, premagati; ako to orožje ogrnemo, mahoma zbeži vsak sovražnik. Zato nas prelepo opominja sv. apostelj Pavel, govoreč: „Oblecite orožje Božje, da zamorete stati proti zalezavanju hudobnega duha“. (Efez. 6, 11.)

Danes imamo god sv. Viljema. Bil je zmagovit vojskovodja vojne Karola Velikega. Zmagonosno premagal je vse sovražnike; domovino varoval pred Saraceni; pa odložil je vojaško orožje, oblekel orožje Božje, da je premagal dušne sovražnike, in dosegel večno krono nebeškega veselja. Tudi mi se moramo vojskovati, da nam sovražniki ne oropajo nebeške domovine; Marija nam ponuja mogočno orožje. Poslušajte me toraj danes o Marijinem orožju: roženkrancu ali čislu. To Marijino orožje, čislo, premaga: 1. sovražnika; 2. satana.

1. Mili Zveličar je nekega dne učil, govoreč: „Delajte si prijateljev s krivičnim blagom, da, kadar obnemo, vas sprejmejo v večna stanovišča.“ (Luk. 16, 9.)

Naša krščanska dolžnost toraj je, skrbeti za prijatelje; več ko jih imamo, veselejše za nas. Vendar pa tudi sovražnikov se preveč bati pobožnim ljudem ni treba, ker Marija daje svojim služabnikom dobro orožje, čislo, ki vsakega sovražnika premaga in odpodi. Sveti roženkranc je Marija iz nebes dala svojim otrokom, da so se z njim branili svojih krutih sovražnikov.

Resnično je Marijin sv. roženkranc — ali čislo — tisto premogočno orožje, ki je že od nekdanj vsakega sovražnika premagalo, odpodilo. Albingenzi, zviti in siloviti sovražniki Kristusove cerkve in vere, grozno razsajajo in trosijo ljuliko krivovere, ktera se je hitro širila in premnogo duš pogubila. Marija se usmiljene ozrè na ponižne prošnje zvestega služabnika božjega. Sv. Dominiku podá orožje, s katerim se bode sovražnik premagal in verni obvarovali pogubljenja. Uči ga premišljevatí sv. skrivnosti rojstva, trpljenja in vstajenjenja Njenega Božjega Sina Jezusa Kristusa, t. j. moliti sv. rožni-

venec. Sv. Dominik moli in verne uči moliti sv. rožni venec. In glejte kriva vera je bila zatrta in brez števila kristijanov rešenih večnega pogubljenja. (Brev. Dom. 1. okt.) — Leta 1571 so kristijani imeli s Turkom strašne boje na morju. Turška vojna je bila veliko močnejša kakor krščanska. Grozni strah pretresal je vse kristijane, pa zanašajo se na Marijino pomoč. Rimski papež napovejo molitev sv. roženkranca po vsi Evropi. Vse moli, vse vpije za pomoč, vsi vzdigujejo s čislom omotane roke k nebeški kraljici Mariji in sovražniki so bili premagani. (Velik Katek. 2, 203.) — Rožni venec, Marijino orožje, je naj-mogočnejše, zato so ga kralji in vojvodi v boju vedno seboj nosili. Tako cesar Karol V., francoski kralji Henrik II., Franjo II., Karol IX., in obilno drugih, ki so se na to Marijino orožje bolj zanašali, kakor pa na svoje lastno. (Hüner 282.)

Pa še zdaj ima to Marijino orožje izdatno moč zoper vse sovražnike; z molitvijo sv. roženkranca prepodiš vse

svoje nasprotnike. Kristus Gospod sam nas opominja v taki okoliščini moliti, on pravi: „Jaz pa vam povem: Ljubite svoje sovražnike, dobro storite jim, kateri vas sovražijo, in molite za preganjalce, in obrekovalce svoje.“ (Mat. 5, 44.) — Tako je molitev pomoček zoper sovražnike, posebno pa sv. roženkranc pomiri najhujše sovraštvo. Ako za svoje sovražnike, ki te vedno napadajo, pobožno moliš sv. rožni venec, nič ti ne morejo škodovati; na tvojo molitev se bodo ukrotili in postali bodo tvoji prijatelji, najhujši nasprotniki so se pri molitvi sv. roženkranca zopet spravili. Kdo tedaj ne bi rad imel tega Marijinega orožja, kdo ne bi rad čisla molil, ko pa toliko moč nad sovražniki v sebi ima! „Sprejmite, nas opominja sv. apostelj Pavel, sprejmite orožje Božje, da zamorete stati proti

2. zalezovanju hudobnega duha.“ Telesni sovražnik se zboji meča, noža, streljiva: satan pa se takega orožja nič ne boji, še le veseli se ga, tembolj ko je kri-

vično. Marijino orožje odpodi satana; roženkranca se satan boji. Ako ta grozovitnež grešnikovo dušo lovi, ali že vjeto drži, pa še ubogi grešnik poprime za to Marijino orožje in moli sv. roženkranc, zbeži vsa sovražna moč in duša postane prosta, reši se iz okovov.

Premnogi so si to skusili, da čislo jih je rešilo iz satanove oblasti. Tako prečudno zgodbo nam popisuje nek pobožen Alan. Neki knez je bil navidezno umrl ali pa ga je mrtvoud zadel. V kapelo ga v cerkvi položijo. Ko so se pa opravljale zadušnice, se predrami, bodisi ali da je bil navidezno mrtev, ali pa se je to iz posebne milosti božje zgodilo, naj bi se drugič bolje na smrt pripravil, ker njegovo življenje bilo je jako nerodno, pregrešno. Kar mu je pa milost božjo naklonilo, pripoveduje pobožni Alan tako-le: Ob začetku mrtvaške maše je knezova duša na sodbo potirjana, dva žalostna angelja ji sledita, satan pa se je veselil. Pred sodnim stolom čakal je sv. nadangelj Mihael z

mečem in tehtnico. Tehtnice leva skledica je polna hudobij, desna pa prazna dobrih del. Že se satani veselijo, dušo lovijo in bi jo bili odpeljali. Ko bi v tej sili ne bila pristopila Naša ljuba Gospá, ki je v prazno skledico vrgla roženkranc, ki je vse hudobije premagal: na to je duša dobila milost, da je še zopet smela iti v svojo telo in v njem še živeti.

Kakšno je pa to čislo bilo? Knez molil ni, odkar je postal vladar; rožnega venca že pa celo ne. Vse, kar je še krščanskega imel na sebi, bila je ta navada, da je na svojem orožju nosil rožni-venec. Po knezovem zgledu so se vsi ravnali in nosili seboj čislo in tudi molili sv. roženkranc. Ta roženkranc, ki ga knez sicer molil ni, pa je druge k ti molitvi navajal, vložila ga je usmiljena mati Marija na tehtnico in zgodilo se je po besedah sv. aposteljna Jakoba: „Pove-ličuje usmiljenje sodbo.“ (Jak. 2, 13, C. Hünner S. J. 288.) Resnično pa je, da čislo, Marijino orožje, premaga, odpodi satana. Zato pobožni kristijan čislo

rad ima. Po mestu vidiš vojšake sprehajati se, vendar brez orožja ne izhajajo. Vsaj bodala pri sebi imajo, za brambo zoper sovražne napade. Tako tudi pobožnega kristijana nikjer brez čisla — Marijinega orožja — ne najdeš. Kadar ide na delo, prebira čislo, moli sv. roženkranc; po dokončanem poslu domu gredé ovija si roženkranc na opešane roke; ko gre v cerkev, nese ga v roki; ako je sam, ga gredoč moli; ako se pod milim nebom sprehaja, razveseljuje se v molitvi sv. roženkranca; v veselju rožni venec moli, v žalosti ga tolaži sv. roženkranc. Ob smrti najslajše delo, najmilejša godba je sv. roženkranc, prelepa molitev. Neki kmet, Gregor, je lahkomišljeno živel; vino in žganjico je preveč ljubil; tudi druge napake so se ga bile oklenile in ga na bolestno posteljo vrgle, s ktere ni več vstal. Dolga bolezen ga je bila celo potrla; začel je na Boga misliti, svoje grehe obžalovati; ves pripravljen sprejme svete zakramente za odhod in popotnico. Kratko pred svojo smrtjo kliče svojo ženo in reče

ji že do konca oslavljen in z rahlim glasom umirajoči mož tako-le: Ljuba moja žena, moli sv. roženkranc, že slišim svojo smrtno uro! (Parochia Keršbach.)

Najmilejša molitev ob smrtni uri je sv. roženkranc; najmogočnejše orožje zoper satana je Marijino orožje. Tudi grešniki še sežejo po njem.

Oblecite torej orožje Marijino, da zamorete stati proti zalezovanju satanovemu! Vi mladenči, ki ste v nevarnosti; ve krščanske deklice, ki vas sovražniki povsod zalezujejo, vzemite Marijino orožje: sv. rožni venec; molite ga radi, molite ga pogosto. Vi ostareli in mi vsi, oblecimo danes to mogočno Marijino orožje, molimo pogosto in pobožno sv. roženkranc, naj nas brani sovražnikov. Marija nam bo pomagala v boju, nas bo rešila iz satanove oblasti. Na sodbi pa bo vse zmoljene roženkrančke v tehtnico vložila, in nas pri ljubem Jezusu zagovarjala. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

29. dan.

Pobožnega misli in želje.

„Želim biti razvezan in biti s Kristusom.“ Fil. 1, 23.

Človeško srce je kotel, v katerem vedno vrè ter se kuhajo različne misli in želje. Ali kakor Jezus z drugimi besedami pravi: „Od znotraj, iz človeškega srca namreč izhajajo hude misli, prešeštva, nečistovanje, uboji, tatvine, lakomnosti, hudobije, zvijača, nesramosti, kletva, napuh, norost.“ (Mark. 7, 21—22.) Take misli se morajo zatreti, ker so pregrešne, nekoristne in škodljive, ki pogreznejo človeka v prepad in pogubo. (I. Tim. 6, 9.)

Pa tudi pobožne želje se v srcu rodijo, ktere se morajo gojiti, ker so Bogu dopadljive. Samo ena želja, en zdihljaj iz obžalovanega srca nam milost božjo nakloni. Desni razbojnik na križu viseč in že umirajoč premilo zdihne k ljubemu Jezusu: „Gospod, ko prideš v svoje kraljestvo, spomni se mene.“ In Jezus mu takoj odgovori: „Resnično, povem ti, še danes boš z menoj v raj.“ (Luk. 23, 42—43.) Po-

božne želje so tolovaja zveličale! Tudi naše srce mora imeti svete želje, kakor nas uči sv. apostelj Pavel: „Želim biti razvezan in biti s Kristusom.“ (Fil. 1, 23.)

Današnji godovnjak, sv. Maksimin, škof, sloví po svoji gostoljubnosti, zaradi svoje gorečnosti, ko je zagovarjal in branil Jezusovo vero proti Ariancem. Lepo se bere o njem, da v svoji visoki starosti je želel obiskati svojo ljubo domovino, svoj rojstni kraj, sorodnike in znance svojih mladih dni, da bi ondi svoje življenje skončal, kjer je živeti začel in se od ondod preselil v nebeško domovino. Te želje današnjega svetnika so lepe, vredne posneme. Oj da bi tudi naše srce napolnovale take svete želje! Zato pomislimo danes, kakšne želje pobožni, sveti človek imeti sme in mora; toraj rečem: je pobožnega misel in želja: 1. do domovine; 2. do nebes.

1. Ljubo doma, kdor ga ima; kdor ga pa nima, pa za njim kima! Ta resnični pregovor so nam pokojni škof Slomšek velikokrat ustmeno in pismeno najavljali. Ljubi je dom, draga je domačija, radi se je spominjajo mladi in stari.

Tudi v pobožnem srcu tlije želja po domačiji.

Sv. Maksimin, čudno pobožen in visoko učen škof v Treviru, z molitvijo in besedo brani Jezusovo cerkev pred bogokletno krivovero Arijanecv, ki so tajili Jezusa, Sina Božjega. Tako mu je teklo življenje med vednim bojevanjem. V svoji visoki starosti po trudapolnem življenju obišče svoje rojstno mesto v Piktaviji, da bi svoje domačine in znance še enkrat videl. In tam, kjer je zagledal luč sveta, je sklenil svoje sveto življenje leta 349 in šel uživat nebeško luč! Glejte, svetnika pravično željo po svoji ljubi domovini! — Izraelci so v Babilonski sužnosti rekli: „Ako tebe pozabim, o Jeruzalem, bodi pozabljena moja desnica. Prime naj se jezik mojih ustnic, ako se ne spominjam tebe: ako ne denem Jeruzalema v začetek svojega veselja.“ Glej, tako iskreno ljubezen so imeli Izraelci do svoje domovine. (Ps. 136, 1—6.) Mili Zveličar sam opravičuje to željo do domovine v srcu pobožnega kristijana. Saj

nam je iz sv. pisma znano, da je ljubi Jezus naj rajše hodil in učil po svoji domači deželi; med ptujce in pogane je le redko kdaj zahajal. Kananejki, ktera je za svojo obsedeno hčer prišla zdravja prosit, Jezus naravnost pové: „Nisem poslan, razun k zgubljenim ovčicam Izraelove hiše . . . To je v začetku in pred drugimi moram učiti Izraelce.“ (Mat. 15, 24. 26.) Tako je naročil tudi svojim aposteljnóm: „Na pot poganov (na prvo) ne zahajajte in v mesta Samarijanov ne hodite, marveč idite k zgubljenim ovčicam hiše Izraelove.“ (Mat. 10, 5—6.) Prava ljubezen do domovine je znamenje pobožnega srca, v katerem ljubezen do Boga in do bližnjega prebiva in cvetè; kjer je pa ta ljubezen pretirana, je srce mrzlo, pregrešno, dokler ljubezen božja ljubezni do domovine ne oblažuje. Ali ne veste, kaj se je zgodilo zgubljenemu sinu? Dobrega očeta je zapustil, šel v ptujo deželo; pa pogreznil se je v jamo različnih pregreh. In v tem grešnem stanu ni čutil nobene želje po domu, ne po očetu ali materi,

ne po bratu ali domačinih. Dokler je grešna temota polnila njegovo srce, ni bilo nobene želje po domu. Le ko je mislil greh zapustiti, mu srce tudi po domu poželjuje, ga vleče k dobremu očetu, v naročje ljubljene matere. Mislil pa je sam pri sebi in rekel: „Koliko najemnikov v hiši mojega očeta ima obilno kruha, jaz pa tukaj glada umiram! Vstal bom in pojdem k svojemu očetu in mu rečem: Oče, grešil sem zoper nebo in zoper tebe.“ (Luk. 15, 17. 18.)

Lepo znamenje otroškega krščanskega srca so svete želje, da bi se domovini dobro godilo, da bi srečna bila. Nepopačeni deček, dijak, se rad sprehat hodi po stezi proti domačiji in kadar prosto ima, rad hití domu starše obiskat. Nedolžna deklica že dolgo šteje tedne in dneve, marljivo dela, da jo gospa ob praznikih le vsaj za nekaj časa domu spusti. Kadar je srce pokvarjeno, domu ne poželjuje in se boji stopiti pred starše. Še visoko učeni gospodje se radi od svojih poslov odtrgajo, da zamorejo

svoj dom obiskati. Ondi se spominjamo lepih mladostnih let svoje nedolžnosti. Ondi se spominjamo svojih dobrotnikov. Ondi nam zelení gomilica, ktera krije blagega očeta in ljubljeno mater! Srce se nam širi, sveti občutki kipijo, ko iz ptujega stopimo na tla ljube domovine. Kako lepo nas tedaj današnji godovnjak, sv. Maksimin, spominja, da tudi mi svojih domačinov, svoje ljube domovine pozabiti nikoli ne smemo; še svetnikovo srce po domovini poželjuje; še vse bolj pa:

2. po svetih nebesih. Naše življenje na zemlji je kratka pomuda na svetu. Hitro ko dim in senca nam zginejo naši dnevi. Mi smo le popotniki tukaj; naša prava, vesela domovina pa so nebesa: Nebesa so naš dom. Tam gori je naš predobri Oče, ki tako mило skrbi za vse svoje otroke; tam gori je naš mili Jezus na desnici Boga Očeta, on, ki nas je toliko ljubil, da je svojo Rešnjo kri za nas prelil. Tam gori je naša preljubeznjiva mati Marija, ki nas za seboj vabi in vse pri sebi imeti želi.

Tam gori so naši ljubi ranjki starši, bratje, sestre in sorodniki, kateri se pred Božjim tronom veselijo. To je presrečna domovina naša, raj večnega veselja, kakor to sv. apostelj Janez okuša in popisuje: „Glej hišico Boga z ljudmi, in prebival bo ž njimi. In oni bodo njegovo ljudstvo in sam Bog bo ž njimi njihov Bog. In Bog bo obrisal vsako solzo iz njih oči in smrti ne bo več, tudi ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine ne bo več, ker vse prejšno je minilo.“ (Apok. 21, 3—4.) Človeška učenost je nezmožna, naš jezik nespreten popisati preveselo nebeško našo domovino, ko še sam sv. apostelj Pavel za to primerne sposobnosti ni imel, temuč iz nebeškega zamaknjenja se prebudivši piše: „Oko ni videlo, uho ni slišalo in v srce človeku ni prišlo, kar je Bog pripravil tem, ki ga ljubijo.“ (I. Kor. 2, 9.) Na drugem kraju pravi, da je tam videl in slišal reči, katerih človeku ni pripuščeno govoriti.

Po toliki lepoti in nebes nezmer- nem veselju mora srce pobožnega kri-

stijana hrepeneti. Čujte, kako milo vzdihuje spokornik David, po svetih nebesih: „Kakor hrepeni jelen po studenčnici, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog! Mojo dušo žeja po močnem, živem Bogu; kdaj pridem in se prikažem pred Božje obličje?“ (Ps. 41, 2—3.) Kako hrepeniče, kako goreče je moglo biti srce sv. aposteljna Pavla po svetih nebesih, nam prelepo kaže njegov izrek: „Želim razvezan biti in biti s Kristusom“. (Fil. 1, 23.) — Ali pa tudi prav razumite te besede? Pomislite, da sv. apostelj pravi: željo imam, namreč le eno, edino željo, ne več; in ta edina želja mojega srca je: umreti, in biti s Kristusom v svetih nebesih. Vse želje kristijana se morajo v tej edini želji strinjati ali zediniti v želji, namreč po svetih nebesih. Kakor se vsi solnčni žarki strinjajo v solncu, tako morajo vse naše želje se vzdigovati do Boga, da se strinjajo kakor ena želja po večnem zveličanju. Ta edina želja mora naše srce polniti v našem zdravju; ta želja pa mora navda-

jati naše srce v bolezni. Lepo je za bolnika, ako rad govori ali posluša o sv. nebesih, ako večnost rad premišlja. Žalostno znamenje nepobožnega srca pa bi bilo, ako bi bolnik vse druge misli gojil, in druge želje pasel: kako bi rad delal, oral, kosil, sušil; po večnem zveličanju pa ne poželjeval, za svete zakramente ne poskrbel. Lepo in tolažljivo, pa veselo je za bolnika, za umirajočega, in za strežnike, ako se ta sveta želja po nebesih večkrat zasliši: Željo, edino željo imam: biti z Jezusom in Marijo.

Pobožni jezuit P. Alfonz Salmeron, je bil goreč častivec Marije Device. Blizo svoje smrti, je prisrčno poželjeval po svetih nebesih, rekoč: „Pustite me, ljubi bratje, naj hitim v nebesa. O presrečne ure, ko sem Marijo častil. Preblazene pridige, ktere sem Tebi na čast razlagal, moja ljubljena Gospa! Blaženi trudi in želje, ktere sem po Tebi imel! Naj hitim k Tebi, moja ljuba Mati, v nebesa!“ (Liebfrauengarten 425, 2.) Vse

druge želje so prazne, minljive: le želja po Bogu, po Mariji, po svetih nebesih, je tolažljiva, je zveličanska. Zato naj tudi iz našega revnega srca svete želje puhtijo k Mariji Devici v našem življenju in posebno v naši smrtni bolezni. „Da bi rajskomila zala — gledati se večno dala — o pokličí me Gospa — v krilo svojega srca.“ Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

30. dan.

Vožnja v večnost.

„Strašno je pasti v roke živega Boga“. Hebr. 10, 31.

Leta 1842 urno drdrá želežniški vlak iz Pariza v Vrzajl. Nenadoma se ogenj vname in ves vozovlak je v plamenu. Izmed tri sto popotnikov je mnogo opečenih, mnogo sežganih. Na vlaku so bili tudi nekteri mladenči, nekdanji učenci jezuitskega zavoda v Frajburgu na Švicarskem, udje bratovščine svetega ška-

pulirja. Ze zdavno šolskim klopem odrastli, so vendar med lahkomišljenim svetom po svoji obljubi Mariji zvesti ostali, in so tudi na tem grozovitnem potovanju nosili seboj sveti škapulir. Glej čudo! Med malim številom obvarovanih in rešenih bili so le ti mladenči, ki so svojo srečo in rešenje pripisovali Mariji Devici. (Hünner 307.)

Tako se tudi mi vozimo! Hitro ko senca bežijo dnevi našega življenja; rahli smo kakor dim, ktereга še rahlejši veter razpodí; nežna rožica, ktero mraz hitro popali. In vrh tega se še vozimo po globokem morju v vedni nevarnosti; ako nam greh razbije čolnič, se pogreznemo v brezno večnega ognja! O tej strašni vožnji sv. apostelj Pavel Judom govori, rekoč: „Strašno je pasti v roke živega Boga“. (Hebr. 10, 31.)

Danes je god sv. Ferdinanda, kralja. Legenda nam pravi, da je pobožni kralj na svojem potovanju vselej seboj nosil svetinjo Matere Božje, v boj je dal javno nositi podobo Marije pred vojščaki, in bil je povsod srečen, vsakega sovražnika je premagal: srečno so mu tekli njegovi dnevi, srečno in veselo se je

peljal v večnost. Kdor tedaj hoče iti vesel v večnost, mora Marijo Devico za spremljevalko seboj imeti na ti vožnji! Bratje! v večnost se vozimo; zato danes pomislimo vsi skupaj: Vožnja v večnost je: 1. strašna, pa tudi 2. vesela, kakoršnjo si hočemo preskrbeti.

1. Smrt dela strah domačinom, bližnjim, znancem, še bolj pa bolniku: Vožnja v večnost je strašna zavaljo smrtnih bolečin. Bog je dušo s telesom tesno sklenil; smrt pa to vez raztrga, prereže. Koliko bolečino ima vodeničnik trpeti: telo vse otečeno, trudno, koža se trga, sopenje težavno, ga skoraj duši. Drugega pehá in bôde po pljučih, po prsih, po vseh udih, kakor bi ga z grebeni dregal in obdeloval; milo zdihuje, joj, o joj — da ga je grozno in žalostno poslušati. Že sv. pesnik javlja: „Obdale so me smrtne bolečine in nevarnosti pekla so me zadele, nadlogo in žalost sem našel in ime Gospoda sem klical. O Gospod, reši mojo dušo.“ (Ps. 114, 3—4.) Smrtna težava je britka za vsakega; še možaka srce se vije, še junaško oko se solzí,

kadar smrti kosa z zadnjim mahljejem žuga. Tako nam pravi sv. pismo o močnem kralju Ezekiju. Bog mu po preroku Izaiju smrt napove: „Oskrbi svojo hišo, ker ti boš umrl in ne boš živel. In Ezekija je obrnil svoj obraz v steno, k Gospodu molil in rekel: Prosim te, Gospod, spomni se vsaj, kako sem hodil pred teboj v resnici in s popolnim srcem in delal, kar je dobro pred tvojimi očmi. In Ezekija je silno jokal.“ (Iz. 38, 1—3.) Kaj še le bi govoril o strašnih mukah bogatina Joba, čigar jok in otužno zdihovanje ponavlja sv. cerkev za svojimi mrličii v zadušnicah. — Le stopi mož k bolestni postelji svoje žene, sin k odru bolnega očeta, hčerka stopi k svoji bolni materi, ko se smrtna ura bliža. Postoj tu, pomisli resno; tu se učimo, kako strašna da je selitev v večnost zaradi grozних neozdravljivih bolečin; še strašnejša pa zavoljo večnosti same. Kaj je večnost? Doba brez konca in kraja! Kaj je v večnosti? Za svetnike nebeško veselje, za grešnike pa

peklenško trpljenje! Brez posebnega razodenja božjega si nihče ni zvest ali zagotovljen večnega zveličanja. Vedno se imamo bati pogubljenja, kakor nas prisrčno opominja sv. apostelj Pavel: „Zatoraj, preljubi moji delajte za svoje izveličanje s strahom in trepetom“. (Filip. 2, 12.) Satan vedno po svetu kroži, zanjke povsod nastavlja, duše za peklo vselej lovi, posebno pa vse svoje zvijače in moči napenja pri umirajočih bolnikih. Kakor stara zapeljiva kača preži na človeško dušo; še pobožnikom se približuje; le berimo legendo sv. Martina in drugih svetnikov. Grešnikom pa je že tako vedni tovariš, dokler ga v nesrečno večnost ne potegne. Ako na tem svetu kakor si bodi zavoziš, vse se dá popraviti: ako pa v peklo zavoziš, se ne dá nikoli več popraviti. Ni ga več upanja, ni ga rešenja, ne pomoči, ako v nesrečno večnost zavoziš: nesrečen si in ostaneš vso neskončno večnost. In kako se v večnosti godi takim nesrečnikom? Osodo pogubljenih nam mili

Jezus, večna Resnica, prav grozno popisuje v znani priliki od neusmiljenega bogataša, ki ubogemu Lazarju še od mize padajočih drobtinic ni podaril. Oba sta umrla, umrl je revni Lazar in bil je v naročje Abrahama sprejet; umrl je pa tudi bogatin, in je bil v peklu pokopan. Ondi pa je tarnjal, jokal in kričal: „Oče Abraham, usmili se me, in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo ter ohladi moj jezik, ker muči me ta plamen in grozovito trpim. Med nami in vami, Abraham odgovarja, je globok prepad postavljen, da, kateri hočejo odtod preiti k vam, ne morejo, in tudi ne od ondot sem priti. In je rekel: Prosim te toraj oče, da ga pošlješ na dom mojega očeta; imam namreč pet bratov, da jim spriča, da še oni ne pridejo v ta kraj trpljenja“. (Luk. 16, 22—28.) Kdor je pogubljen, je vekomaj pogubljen. Nobena molitev, nobena priprošnja, še daritev presvete maše pogubljenecem nič več ne pomaga, pomagati ne more, ker gnado sprejeti niso

več zmožni. Zato nam je sv. apostelj Pavel zapisal pregrozne besede: „Strašno je pasti v roke živega Boga“. (Hebr. 10, 31.) Bolj kot goreči vlak grozovita je za grešnika selitev iz njegovega življenja v večnost. Nasproti pa za vsakega pobožnega je pot v večnost:

2. vesela. Ali ste že videli vojščake iz boja vračati se? Ali se še spominjate, koliko veselega petja in krika se je razlegalo na železnici in po mestih hrumeče godbe, ko so se zmagonosni vojščaki domu vozili! Taka in še vse veselejša je pobožnega človeka vrnitev na očetovski dom v nebesa. Posebno Zvesti služabnik Marije Device se veselo preseli v večnost! Tolaži ga obramba Marije, ki svoje služabnike ob smrti osrčuje, govoreča: „Kdor mene najde, najde življenje“. In če kedaj, veljajo zlasti v nevarnosti smrtne ure tolažljive besede Jezusove, ki jih je boječim učencem na nevarnem morju govoril: „Zaupajte, jaz sem, ne bojte se“. (Mark. 6, 50.) Sicer tudi pobožni človek čuti smrtne

bolečine, in groza ga sprehaja, ko mu je iti skozi vrata neusmiljene smrti: pa njegova pot v večnost je vesela, ker Marija Devica poleg njega hodi. Tako veselo se je v večnost preselil sv. Alojzij. Tovarši mu napovedujejo bližnjo smrt, on pa jim reče: „Veselim se tega, kar mi pravite, da bom skoro umrl, ker v hišo Gospodovo pojdem“.

Poslušajte, ljubi poslušalci, kaj da to potovanje v večnost veselo stori! Ne blago in premoženje, ne sloveče ime in spoštovanje, ne visoke službe in mogočnost; ker vse to moramo zapustiti. Potovanje v večnost delajo veselo dobre dela, opravljena v Bogu. Kdor je vse svoje žive dni pobožno preživel, kdor je ohranil sveto nedolžnost in čistost srca, on, če že ne hrepeni po trenutku, ko ima stopiti pred sodnji stol Jezusov, se saj tudi ne boji. Saj vé: „Zveličani so čistega srca, ker oni bodo Boga gledali“. (Mat. 5, 8.) Tudi spokornik gré veselo iz sveta, ker seboj vzame svoja dobra spokorna dela. Da so mu grehi

odpuščeni, ima poroštvo v Jezusovem zasluženju, v Njegovi presveti Rešnji Krvi. Sv. apostelj Janez piše: „Slišal sem glas z neba, kateri mi je rekel: Zapiši: Zveličani mrličiči, kateri v Gospodu umrjejo. Odslej reče Duh, naj počivajo od svojega truda: ker njihova dela jim sledijo“. (Apok. 14, 13.) Vsako dobro delo, katero opraviš iz ljubezni do Jezusa, v večnost seboj vzameš. Svoje molitve, svoje poste, svoje miloščine, to so prevesele tovaršice pri potovanju v večnost. Sv. rožnikranci, sv. maše, sv. obhajila tvoja, vse to te bo ob tvoji smrti tolažilo, razveseljevalo in potrdovalo. Zato le skrbimo za obilnost dobrih del, drugo prepustimo ljubemu nebeškemu Očetu, ki nas je le za-se vstvaril. Majnik nam že sicer poteka, pa za različna dobra dela bomo tudi še pozneje imeli obilno prilike. Vsaki dan hočemo lepo porabiti, kakor bi bil posleden našega življenja. Marijo Devico bomo vedno častili, ker ravno Marija potovanje v večnost veselo stori, ko pride svoje služabnike obiskat

zlasti o smrtni uri. „Neki Pavel Cistercijan je ležal na revni postelji ločenju blizo. Kar začne smehljati se in prepevati. Bratje se bojijo, in mu rečejo: Prijatelj, ali ne veš, da se je celó naš oče sv. Bernard bal umreti; ti pa se smeješ brez skrbi in prepevaš? Bolnik pa jim odgovori: Kaj bi se ne veselil! Moja ljuba Gospá, Mati Božja, je že tukaj, ki me bo v nebesa peljala. Bal sem se umreti, pa Marija mi je ves strah in trepet odpodila. In tako je veselo umrl“. (Liebfrauegarten 427, 15.)

Tu imate zdaj potovanje v večnost: strašno ali veselo, kakoršno hočete. Da ne bo za nas strašno, vzemimo si danes Marijo Devico za tovaršico, kakor sv. Ferdinand; vedno jo častimo, povsod jo nasledovajmo: srečni bomo vselej; poleg Marije bo nam pot v večnost srečna in vesela. Amen.

Češčena Marija (trikrat).

---

31. dan.

Stanovniki nebes.

„Gospod, kdo bo prebival v tvojem šotoru? ali kdo počival na sveti gori tvoji?“ Ps. 14, 1.

Dragi čas nam hitro teče. Maj je že pri koncu, danes obhajamo zadnje Šmarnice. Prišel bo poslednji dan tudi za naše življenje, kakor Jezus pravi: „Tako po stiski tistih dni bo solnce otemnelo in luna ne bo dala svoje svetlobe in zvezde bodo padale z neba in moči nebeške se bodo gibale. In tedaj se prikaže znamenje Sina človekovega na nebu; in tedaj bodo jokali vsi rodovi zemlje in videli Sina človekovega priti v oblakih neba z veliko močjo in veličastvom. In bo poslal svoje angelje s trobento in močnim glasom; in bodo izbrali izvoljene njegove od čveterih vetrov, od kraja do konca nebes.“ (Mat. 24, 29—31.) Potem bo sodba in ločitev na veke. Pobožni gredó za Jezusom v nebesa; hudobnežem pa bo rekel: „Poberite se spred mene, vi prokleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angeljnom.“ (Mat. 25, 41.)

Ali nam je mili Jezus peklo podkuril? Ne! On nam je nebesa kupil, pripravil, odprl: „Pridite, blaženi mojega Očeta, posedite kraljestvo vam pripravljeno od začetka sveta.“ (Mat. 25, 34.) Kdo pa bo šel z Jezusom v nebeško veselje? Kdo so tisti srečni, ki bodo uživali nebeško veselje? To je važno vprašanje za vsakega človeka, kakor ga je že kralj David predarjal, ko Boga vpraša: „Gospod, kdo bo prebival v tvojem šotoru? ali kdo počival na sveti gori tvoji?“ (Ps. 14, 1.) In sv. Duh mu je hitro odgovor dal, rekoč: „Kdor hodi brez madeža in dela pravičnost.“ (Ps. 14, 2.) Tisti se bo v nebesih radoval in vekomaj veselil.

Danes sklenemo majnik, Marijino pobožnost, prelepo in preveselo s to željo, da bi to veselo pobožnost pri Mariji Devici enkrat v nebesih vekomaj obhajali. Tam cveté večni maj. Ako pa hočemo prišteti biti nebeškim stanovnikom, moramo posnemati današnjo godovnico sv. Angelo, ki je milo lepo živela na zemlji, zdaj pa se pri Bogu veseli, v društvu nebeščanov. Danes za sklep pogledjmo toraj nebesa, in pomislimo: Stanovniki nebes so: 1. nedolžni; 2. spokorniki.

1. Prelepa Marijina romarska cerkev blizo Ptuja na prijaznem griču je Marija na gori. Krasni razgled imaš na vse kraje. Obilno Marijinih otrok se ondi vedno zbira. Ceste in steze se od vseh krajev vijejo med njivami, travniki, goricami in goščavami. Vse mrgoli, koraka, dokler se pobožniki v velikanski cerkvi pri Mariji Devici ne zedinijo v sveti molitvi in petju. Tako tudi k Mariji v nebesa steza pelja iz vsacega kraja, iz vsake dežele; in mlado in staro se trudi za Marijo v nebesa. Ali veliko je poklicanih, pa malo izvoljenih. Odbrani Marijini stanovniki nebes pa so nedolžne deviške duše, uči Jezus sam prav razločno v priliki deseterih devic, rekoč: „Nebeško kraljestvo je podobno deseterim devicam, ki so, vzemše svoje svetilnice, šle naproti ženinu in nevesti. Pa pet jih je bilo nespametnih in pet pametnih. Petere nespametne so vzele svetilnice, olja pa niso vzele seboj: pametne pa so vzele olje v svojih posodah s svetilnicami. Ker se je pa ženin mudil, so vse podremale

in zaspale. O polnoči pa šum nastane: Glejte ženin pride, idite mu naproti. Tedaj so vstale vse tiste device in napravile svoje svetilnice. Nespametne pa so modrim rekle: Dajte nam vašega olja, ker naše svetilnice ugasujejo. Modre pa so odgovorile: Da ga kje ne zmanjka, nam in vam, idite rajši k prodajalcem in si ga kupite. Ko pa so šle kupovat, je prišel ženin in pripravljene so šle z njim na ženitnino in vrata so bile zaprte. Poslednjič pa pridejo še druge device, govoreče: Gospod, gospod, odpri nam. On pa je odgovoril: Resnično, povem vam, jaz vas ne poznam.“ (Mat. 25, 1—12.) V nebesih pri božjem ženinu Jezusu in ljubeznjivi Materi Božji Mariji, se bodo toraj samo le čiste duše gostile; take duše, ki so iz ljubezni do Jezusa in Marije svojo nedolžnost ohranile v temni noči tega sveta, skušnjav in zalezovanj z zveličanskim oljem svete molitve in gnade sv. zakramentov. — Stanovniki nebes so nedolžni. „Kdo pojde na Gospodovo goro? ali kdo bo stal na

njegovem svetem kraju? Kdor je nedolžnih rok in čistega srca.“ Tako govori sv. Duh. (Ps. 23, 3—4.) Mili Jezus pa še lepo pristavi: „Zveličani so čistega srca, ker oni bodo Boga gledali.“ (Mat. 5, 8.) Te nebeške stanovnike je sv. apostelj Janez, zamaknjen, gledal, ko piše: „Ti so, ki se niso z ženami ognjusili; device namreč so. Ti sledijo Jagnjetu, kamorkoli gré.“ (Apok. 14, 4.) Ali pa: „Jezus je bil oblečen z oblačilom s krvjo poškropljenim; in Njegovo ime se imenuje Beseda Božja. In vojne, ki so ga v nebesih nasledovale na belih konjih, oblečene s tenčico belo in čisto.“ (Apok. 19, 13—13.) Beli konji in bela obleka pomeni sveto čistost, deviško nedolžnost, ktera je neštevilno mladenčev in deklic k Jezusu in Mariji v nebesa pripeljala. Pomisimo le samo en prelep zgled, današnjo godovnico sv. Angelo. Že od mladih nog je vsa pobožna, najlepše pa jo kinča nebeška čednost sv. deviške čistosti, ktero je tudi tovaršicam priporočevala. Vidi namreč, kakor nekdam

Jakob skrivnostno od zemlje do neba segajočo lestvico, po kateri so rajsko ozaljšane in kronane od angeljnov spremljane device proti nebu šle in sliši glas: Angelja, zemlje ne boš zapustila, dokler ne vstanoviš družbe devic. Zdaj začne zbirati male deklice in Bog blagoslovi njeno delo, neštevilno devic je za nebesa dozorelo. Krščanska mladina, ki med svetom živiš, zapomni si to, da sv. čistost in deviško življenje je Bogu najbolj dopadljivo. Beži pred grehom, ne delaj grešnih zavez; živi čisto in nedolžno, da boš med nebeške stanovnike sprejeta. Za minljivo grešno veselje saj ne boš dal večnega veselja, ki je pri Jezusu in Mariji v nebesih za-te pripravljeno!

2. Sv. pismo nam pravi, da je nekdam vesoljni potop poblatil vso lepo zemljo. Tako se zdaj po svetu razliva vesoljni potop razuzdanosti, ki vse ognjusi mladence, deklice, pa še bolj priletne in stare v svoj nevarni vrtinec potegne. Kaže se, kakor da bi tvoje prepadeno lice, tvoje kalno oko in žalostno srce se

pritožiti hotelo o veliki nesreči, ki te je zadela, da si nedolžnost zapravit, da si čistost zgubila. Kaj bo zdaj z menoj, znabiti žalostno zdihuješ in milo jokaš v dolgi, dušni noči. Kaj pa zdaj? Nedolžnost si zgubil, zgubila, nebesa sta zavrgla! Sveta, večna resnica je, da najbližej Jezusa in Marije se veselijo v nebesih le nedolžne deviške duše; vendar pa spokornim v tolažbo rečem, da tudi za spokornike je še v nebesih prostor.

To je vesel nauk sv. pisma. Bog sam govori preroku Ezekijelu: „Reci Izraelcem: Kakor resnično živim, pravi Gospod: Nečem smrti grešnika, temuč da se spreobrne in živi. Vrnite se, vrnite s svojih prehudobnih potov! in zakaj bi umrli, Izraelova hiša“. (Ezek. 33, 11.)

Kralj judovski, Ezekija je Boga razžalil; smrt in pogubljenje bi ga bilo zadelo, ako bi se ne bil spokoril. Pokora pa ga je pogube otela, zato kralj Boga hvali, rekoč: „Glej v miru je moja

najgrenkejša britkost. Ti pa si mojo dušo rešil, da se ni pogubila, za svoj hrbet si vrgel vse grehe moje“. (Iz. 38, 17.) In zopet govori Gospod Bog grešnim judom: „Umijte se, bodite čisti, hudobnost svojih misli spravite spred mojih oči, nehajte delati napačno. In pridite, pa tožite me, pravi Gospod. Naj bi bili vaši grehi rudeči kakor škrlat, bodo beli kakor sneg, če se k meni spreobrnete in me poslušate“. (Iz. 1, 16—19.) Tako tudi ljubi Jezus obeta vse dobrote nebeške tistim, ki se resnično spokorijo ter svoje grehe objokujejo. Nekega dne je svojim učencem, ki so se za prvi prostor v nebesih prepirali, predstavil nedolžno dete ter jih opomnil, da le prava spokornost jih zamore zveličati. „Resnično, povem vam: ako se ne spreobrnete, in niste kakor otroci, ne pojedete v nebeško kraljestvo. Kdorkoli se tedaj poniža kakor ta otrok, on je večji v nebeškem kraljestvu“. (Mat. 18, 3—4.) Pravim spokornikom Jezus naravnost obeta večno zveličanje, rekoč: „Zveli-

čani so žalostni, ker oni bodo razveseljeni“. (Mat. 5, 5.) Tisti, kateri na tem svetu svoje zmote obžalujejo, svoje grehe objokujejo, bodo deležni nebeškega veselja.

Cela legenda, ali življenje svetnikov, to resnico spričuje. V teku majnika smo premnoge svetnike spoznali, ki so bili strašno zagazili, pa so svoje grehe objokovali, ostro se pokorili: in so tako stopili med nebeške stanovnike. Magdalena; Marjeta Kortonska; Marija Egipčanka. Marija jim je pomagala, jih rešila, zveličala. — Sportelija, misijonarja, poprosi starček za spoved in sv. odvezo, ko ga je Marijina pridiga bila prešinila. Ves potrten starček pred misijonarjem kleči, govoreč: Marija me je k spovedi primorala, pa bojim se, da ne bom vedel jo prav opraviti, ker se nikoli nisem spovedal. Misijonar ga podučijo, poslušajo, odvežejo; in starček v ostri spokornosti umrje“. (Liebfrauentgarten 312, 16.) Marija ga je zveličala!

Ljubi poslušalci! Današnji dan nas opominja na konec vsega časnega. Veseli smo pričeli prijazno pobožnost najlepšega meseca v letu, cvetečega majnika in danes — smo že na koncu in — sklep je pred mesecem dni pričete pobožnosti. Zato vzamem slovo od vas, ve pobožne duše, ki ste z radostjo in zatajevanjem obiskovale Marijino pobožnost. Ti pa Marija prečista Devica! vodi nas vsa leta našega potovanja. Bodi nam močni turn pred vsemi sovražniki našega izveličanja v življenji; stoj nam pa tudi na strani pred zalezovanjem satanovim o naši smrtni uri. Pripeljaj nas v sveto nebo, da bomo prišteti sveti trumi čistih duš, ki Jagnje Božje spremlja kamorkoli gré; ali, če znabiti to ni več mogoče, da bomo vvrsteni saj sveti trumi spokornikov, kateri so svojo obleko oprali v Krvi Jagnjeta. Da, Marija, Mati Božja, prosi Boga za nas zdaj in našo smrtno uro! Amen.

Češčena Marija (trikrat).

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas.

Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas.

Bog sveti Duh, usmili se nas.

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti Božje,

Mati prečista,

Mati brezmadežna,

Mati nedolžna,

za nas Boga prosí!

Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja mirú in sprave,
 Vrata nebeške,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,

za nas Boga prosil

Prebižališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica aposteljnov,
 Kraljica mučencev,
 Kraljica spoznavavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža izvirnega greha
 spočeta,
 Kraljica sv. rožnega venca,

za nas Boga prosí!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.

Molitve.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Krvi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. (Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.)

2. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnost. O častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša

besednica, naša pomocnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

M o l i m o.

Češčena bodi, Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad svojega te-

lesa : o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka
Devica Marija !

V. Prosi za nas, sveta Božja po-
rodnica !

O. Da bomo vredni obljub Kri-
stusovih.

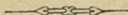
M o l i m o .

Vsemogočni, večni Bog ! ki si dušo
in telo častite Device Matere Marije, da
bi vredno prebivališče tvojega Sina biti
zaslužila, s pomočjo svetega Duha pri-
pravil, daj, da bomo, ki se njenega spo-
mina veselimo, po njenih milostljivih
prošnjah prihodnjega zlega in večne
smrti rešeni.

KAZALO.

	Stran
1. dan. Hoja za Marijo Devico	1
2. dan. Krivovere	10
3. dan. Ključa nebes	21
4. dan. Ogenj srca.	31
5. dan. Rajsko veselje Marijinih otrok	41
6. dan. Najboljša dedšina	51
7. dan. Bogastvo daj	61
8. dan. Dve materi	70
9. dan. Zveličanje	80
10. dan. Naš poklic k Mariji	90
11. dan. Prošnja	100
12. dan. Nedolžnost, mladine kinč	109
13. dan. Gorečnost	118
14. dan. Stanovitnost	127
15. dan. Mrliča lepota	137
16. dan. Spovedni strah	147
17. dan. Krščanska ljubezen	157
18. dan. Trojna sreča deklet in družih stanovitnih	168
19. dan. Večnost	177
20. dan. Marijo Devico častite	187
21. dan. Osoda pobožniška	196
22. dan. Zapuščenost	206
23. dan. Krona nebeška	218
24. dan. Nebes veselje	228
25. dan. Samota	237
26. dan. Misli o vsakdanji sv. maši	247
27. dan. Pravi kristijan	257
28. dan. Marijino orožje	268
29. dan. Pobožnega misli in želje	277
30. dan. Vožnja v večnost	286
31. dan. Stanovniki nebes	296
Lavretanske litanije	307

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIENICA

00000487901

